SOUL

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
2310 MAGAZINE
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2012
€3.00

69

Ryan Gosling

Μαζί, είμαστε ένα.

Η καθημερινότητά σου είναι για μας έμπνευση.

Στον ΟΤΕ μπαίνουμε σε νέα εποχή και εξελίσσουμε ακόμα περισσότερο τα προϊόντα και τις υπηρεσίες μας, για να ανταποκρινόμαστε καλύτερα στις ανάγκες σου.

ote.gr

ΟΤΕ

Μαζί, είμαστε ένα.

EDITORIAL 69

Του Στέφανου Τσιτσόπουλου

Η εποχή των παγετώνων

Ο καιρός, όμοιος με αχθοφόρο στο λιμάνι, ξεφορτώνει τελάρα με φρέσκο ψύχος από τον Όλυμπο και παλέτες με παγωμένο Βαρδάρη και βροχές εισαγωγής από τα Βαλκάνια. Στη λαϊκή αγορά του χειμώνα, από τους πάγκους το μόνο που έχει πλέον να ψωνίσεις είναι μοναξιές, κακοκεφιά, απόγνωση και δεισιδαιμονίες. Σαν χασαπόσκυλο γυροφέρνω στα στενά της πόλης και σχεδόν οσφραίνομαι το αίμα στα μάτια του χρυσαυγίτη αλλά και την απελπισία στο σταυροκόπημα της γριάς μπροστά από την εικόνα του Άξιον Εστί στο ανοιχτό προσκύνημα του Αγίου Δημητρίου. Τις έβλεπα από το άγριο χάραμα να κάνουν ουρές, σωματάκια συρρικνωμένα σαν φοβισμένα σπουργίτια που μόνο τον «Κύριο μεθ' ημών» έχουν να επικαλεστούν.

Επιταχύνω ανεβάζοντας πιο γοργά τον ρυθμό και από τα ψηλά ταμπούρια της Άνω Πόλης τσουλώ για τα πιο χαμηλά πατώματα του κέντρου. Εκεί που το σκηνικό σχεδόν παραισθησιακά αλλάζει και ανέμελοι υποκρίνονται οι μικροαστοί, που κάθε Τρίτη δειπνούν με δέκα ευρώ δοκιμάζοντας γλυκούς οίνους τελευταίας εσοδείας, πως τίποτα δε ράγισε, πως όλα είναι όπως παλιά. Εδώ που οι σινεφίλ δάκρυσαν μπροστά από τα πλάνα με τους loosers του Καουρισμάκι, ο δικός τους ο υιός ο μονογενής, εδώ που οι μουχλιασμένες αφίσες συναγωνίζονται η μία την άλλη σε προεπαναστατική γυμναστική και φλογερά τσιτάτα αρνούμενες την ενηλικίωση των λέξεων παραμένοντας εσαεί ανέξοδα συνθήματα που κοστίζουν όσο ένας μαρκαδόρος.

Σαν κυνηγόσκυλο γαζώνω τους δρόμους της Θεσσαλονίκης: μια κακοφορμισμένη μεταλλική ύπαιθρος από χαλασμένα σκυροδέματα και τοξικά ρυάκια-απόνερα που όζουν ούρα και πανικό. Ακούω από τα ανοιχτά παράθυρα των αυτοκινήτων αμήχανους ραδιοεκφωνητές να πουλούν ανεμελιά ή κίνδυνο, χριστουγεννιάτικα πακέτα για τη Βιέννη, εκπτωτικά κουπόνια για θέατρο ή κάλεσμα σε πάλης ξεκίνημα, νέους αγώνες. Ain't nothing but a hound dog! Δύο φίλοι μου έπαψαν να βλέπουν τηλεόραση και να διαβάζουν εφημερίδες, είναι ο τρόπος τους για να ξορκίσουν τα κακά νέα, να χαλαρώσουν τα ντεσιμπέλ του εφιάλτη, είναι γιατροί, λένε πως στα νοσοκομεία δεν έχουν υλικά. Ένας άλλος μου εξομολογήθηκε πως στη συνέλευση της πολυκατοικίας πλειοψήφησαν αυτοί που δε θέλουν να βάλουν πετρέλαιο, κατηφορίζοντας μπροστά από το «Μούσαι χάρισι θύε» της Φιλοσοφικής ένα κορίτσι, είκοσι χρονών, λέει: Όταν ο κόσμος γύρω μας καταρρέει και το χιόνι θα παγώνει τα λούκια και τα δωμάτια, θα ζεσταινόμαστε μόνο με καφεΐνη, μάλλινες κάλτσες και φιλιά. Μου αρέσει αυτή η προσέγγιση, σχεδόν συγκινούμαι όταν σκέφτομαι πως άλλο είναι το μαζούτ και τα καύσιμα της νιότης.

Σαν λαγωνικό ξεψαχνίζω και ξαμολιέμαι στις λεωφόρους, ακούω τον αχό, τη βουή και την αντάρα του επερχόμενου χειμώνα. Το τσεκούρι του λαθροϋλοτόμου που τις νύχτες πριονίζει παράνομα δενδρύλλια στο Σέιχ Σου, το σύρσιμο του καροτσιού βαρυφορτωμένου με σηκωμένο από τα σκουπίδια της Ολύμπου άχρηστο σίδερο από χαλασμένες καρέκλες που πετάχτηκαν. Τον θόρυβο από τα πληκτρολόγια, που όσο πιο πολύ βραδιάζει τόσο πιο νευρικά ανταλλάσσουν πληροφορίες ή χαζολόγημα. Στα σκυλοκλάμπ της παραλιακής και στα εναλλακτικά των στοών της Εγνατίας τα ηχεία σερβίρουν Πάολα ή Four Tet, το σάουντρακ μιας άτυχης γενιάς που αυτό τον Νοέμβρη θα πρέπει να βαδίσει με γυμνά πόδια σε επιφάνειες πιο επικίνδυνες και από τα νερά της Βόλβης, όταν παγώνουν.

Γουφ! Ο καιρός όμοιος με ορμητικό χείμαρρο που ξαμολήθηκε και παρασέρνει τα πάντα, ξεβγάζει τόνους από μπάζα, καταπίνει αισθήματα και αξιοπρέπειες, πνίγει όσους ανέμελα έως τώρα ξανοίχτηκαν στα βαθιά. Είμαι ένα εξασκημένο φοξ τεριέ, ένα καλογυμνασμένο κόκερ σπάνιελ, αλητεύω στην πόλη από το πρώτο φως μέχρι τα πρώτα σκοτάδια. Έμαθα να κάνω υπομονή και να αποφεύγω τις κακοτοπιές, να είμαι ευτυχισμένος με τα λίγα και να κουρνιάζω μετά τα μεσάνυχτα στο σκυλόσπιτό μου περιμένοντας ο βαρύς χειμώνας να ξεκουμπιστεί. Έτσι θα πάει η ζωή από δω και πέρα. Φυλάξου από τα «εμπρός, μαρς» των πατριωτικών εμβατηρίων και των ελληνόψυχων αναπαραστάσεων του ένδοξου παρελθόντος, δες συμπονετικά και προσπάθησε να απαλύνεις τον πόνο των άλλων, προστάτεψε τους φίλους και μην απομακρύνεσαι από την αγέλη σου, μάθε και εσύ να διαβάζεις τα υγρά βλέμματα και τις μουσούδες των σκύλων. Εδώ είναι κρυμμένη όλη η σοφία και τα αποθέματα ζεστασιάς που θα σε βοηθήσουν να τα βγάλεις πέρα με την εποχή των παγετώνων.

Φωτογραφία: **Saul Leiter/ Early Color/ Steidl**

SOUL
Secrets Of Urban Life

Εκδότης: Φώτης Γεωργελές

Διευθυντής: Στέφανος Τσιτσόπουλος
Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης: Λουΐζα Ναθαναήλ

Διευθύντρια Σύνταξης: Βάγια Ματζάρογλου
Αρχισυντάκτης: Δημήτρης Καραθάνος
Art Director: Σπύρος Αλμπάνης

Τεχνικός Διευθυντής: Βάιος Συντσιρμάς

ΕπιμέλειαΎλης: Δημήτρης Αθανασιάδης
Διόρθωση κειμένων: Ελευθερία και Μόλλυ Χαιριστανίδου

Ειδικοί συνεργάτες: Γιώργος Μπάκας, Σοφία Αγγελίδου, Άρης Προδρομίδης, Ναυσικά Γκράτσιου, Αργύρης Σαρασλανίδης (aka Ser), Γιώργος Τζινούδης
Literature Contributor: Frankie Notas
Communication Services: Σάκης Κοροβέσης

Συνεργάτες
Μαρία-Άννα Τανάγια, Θανάσης Μήνας, Μάκης Παπασημακόπουλος, Karina Ruby, Τζίνα Σωτηροπούλου, Τάσος Ρέτζιος, Ρουβίμ Γρηγοριάδης, Μαρίνος Σακελλαρίου, Άννα Παπαρίζου, Χρήστος Παρίδης, Λένα Χουρμούζη, Ρωμανός Σκλαβενίτης-Πιστοφίδης, Δημήτρης Τζινούδης, Αθηνά Κουτρουμάνη, Κοσμάς Μαυρίδης, Γιώργος Παπαγεωργίου, Κωνσταντίνος Πλακώνας, Δημήτρης Ντανόπουλος, Θανάσης Βικόπουλος, Lynn_Di, Βασίλης Μαυρίδης

Φωτογράφοι
Τάσος Βρεττός, Πέτρος Νικόλτσος, Χριστίνα Γεωργιάδου, Κώστας Αμοιρίδης, Σάκης Γιούμπασης, Νίκος Καρδαράς, Σπύρος Παλούκης, Ani Jo, Γεωργιάννα Κιόση - Τζουλιάννα Καριπίδου (Arte Di Tr3 Studio), Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος, Μπελίνα Κορτότση

Style Editors: Αριάδνη Καπελιώτη, Λίνα Μανδράκου

Αμερική: Σωτήρης Ποσπορέλης
Λονδίνο: Σάντρα-Οντέτ Κυπριωτάκη, Σοφία Σφυρή, Βιβιάνα Μηλιαρέση
Βερολίνο: Στέλιος Βακαλούδης
Βαρκελώνη: Γιάννης Παναγόπουλος

Διευθυντής Εμπορικής Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανάτος

Direct Market Αθήνας: Γιώργος Απέργης
Συντονισμός Διαφήμισης: Δήμητρα Χιώτη
Υποδοχή Διαφήμισης: Μαρία Αυγερινού

Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού, Ασπασία Χοβαρδά

Υπεύθυνος Διανομής: Γιάννης Γαρούφαλος

Νομικός Σύμβουλος: Γιάννης Πιτσιώρας

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση: Βιβλιοσυνεργατική Α.Ε.ΠΕΕ., Φειδίου 18, Αθήνα 10678, Τ: 2103813109

SOUL 2310Magazine: Ναυαρίνου 6, 54622, Θεσσαλονίκη
Τ: 2310 545 069, Τ. Αθήνας: 210 361 7530,
F: 2310 543 050, E: info@soulmag.gr
www.athensvoice.gr/culture
soulmag.blogspot.com
www.twitter.com/soulmagazine
www.facebook.com/ SOUL2310mag
soulmag.tumblr.com

Το περιοδικό «Soul 2310Magazine» κυκλοφορεί κάθε μήνα από την Plus Athens. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του περιοδικού με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλου είδους, μόνο με προηγούμενη έγκριση του εκδότη.

SAMPLER

16
FART IS ART
Ο κύκλος των αποτυχημένων καλλιτεχνών.

22
SOLOMON KANE
Κόμικς που σκοτώνει.

34
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2012
Το δέντρο που πληγώναμε.

Chivas Regal

Αφοσίωση στην τελειότητα

Τίποτα λιγότερο από το τέλειο blend. Αυτό υποσχέθηκαν στον εαυτό τους και στους πελάτες τους οι Chivas Brothers, όταν στις αρχές του περασμένου αιώνα άρχισαν να συλλέγουν και να αναμιγνύουν τα καλύτερα ουίσκι του τόπου τους. Ξεκινώντας από το κελάρι ενός πολυτελούς μπακάλικου στη Σκωτία του 19ου αιώνα, έθεσαν τον πήχη ψηλά και πέτυχαν: το πρώτο premium blended ουίσκι στον κόσμο ήταν γεγονός. Στις αρχές του εικοστού αιώνα, το Chivas Regal 25 ετών κατέκτησε την Αμερική και έβαλε τις βάσεις για τη δημιουργία ενός διάσημου διεθνούς brand. Με σεβασμό στην κληρονομιά του ονόματός του, ο οίκος Chivas εξαπλώθηκε και εξελίχθηκε σε παγκόσμιο ηγέτη στα blended σκωτσέζικα ουίσκι. Σήμερα, οι καταναλωτές απολαμβάνουν το Chivas σε πάνω από 200 χώρες στον κόσμο, σίγουροι πως κι αυτή τη φορά οι άνθρωποι του Chivas, θα τηρήσουν την υπόσχεση ποιότητας και γεύσης, που έδωσαν οι δημιουργοί του.

Τρία μοναδικά blends με ρίζες στο Speyside και το ιστορικό αποστακτήριο Strathisla, τρεις μοναδικοί χαρακτήρες, που συνθέτουν μια ανεπανάληπτη γευστική εμπειρία. Το Chivas Regal 12 ετών, ένα από τα πιο διάσημα premium ουίσκι, με πλούσια απαλή γεύση και κληρονομιά πίσω στον 19ο αιώνα. Το Chivas Regal 18 ετών "Gold Signature", ένα απαράμιλλο blend με σπάνια malts, που ωριμάζουν για τουλάχιστον 18 χρόνια και φυλάσσονται αποκλειστικά για τη δημιουργία του. Τέλος, το Chivas Regal 25 ετών "Original", το αποκορύφωμα της τέχνης του blending, που διατίθεται σε αριθμημένες φιάλες, αντανακλώντας την ασύγκριτη ποιότητα και την ξεχωριστή κληρονομιά των Chivas Brothers.

Πίσω από όλα, η παρακαταθήκη γενεών στα χέρια του Colin Scott, Master Blender του οίκου Chivas, αλλά και όλων των ανθρώπων του Strathisla, που κάνουν πράξη την έννοια του "Live with Chivalry". Των υπερήφανων ανθρώπων που τολμούν καθημερινά, που δε συμβιβάζονται, που αφιέρωσαν και αφιερώνουν τη ζωή τους σε κάτι εξαιρετικό: στο να είναι κάθε σταγόνα Chivas Regal μια εμπειρία ζωής, ένας μοναδικός συνδυασμός αρώματος, χρώματος, γεύσης & επίγευσης.
Το τέλειο blend.

CHIVAS
LIVE WITH CHIVALRY

facebook.com/chivasgreece

41
ΠΕΤΡΟΣ ΑΥΛΙΔΗΣ
Σοφέρ

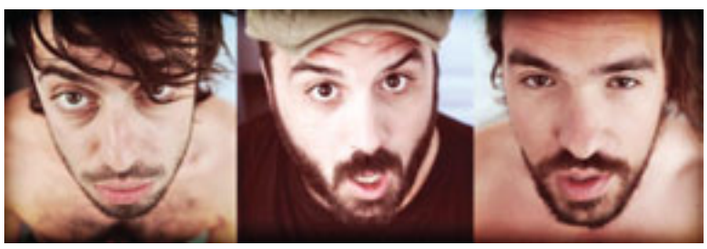
44
ΝΕΦΕΛΗ ΜΥΡΤΙΔΗ
Κωδικός Neufmir.

56
RYAN GOSLING
Τον έλεγαν πρίγκιπα της Χόλιγουντ Πόλης.

62
WONDEWOOD
Μια πόλη, ένα παραμύθι.

66
BABY GURU
Νέος δίσκος, νέες περιπέτειες.

72
ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΔΡΟΜΟΣ
Ένα πανόραμα της greek street φωτογραφίας.

76
ΘΩΜΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
Βρέχει καρέκλες.

92
EUSKADI
Οδοιπορικό στη Χώρα των Βάσκων.

adidas Originals Golden Hall, Λ. Κηφισίας 37Α, 210 6837 837 **attr@ttivo (A.L.E., Ditcher, J.C. Rags)** 210 2853 813 **Boardsports ltd (Nudie Jeans, Volcom, RVCA, carhartt, DC Shoes, Etnies, Stussy, Es, Vestal)** 210 9859 685 **Folli Follie Group (Converse, Gas, Harley, G-Star Raw)** Ηφαίστου 49, Κορωπί, 210 9119 00 **H & M** Σταδίου 49, 210 3212 920 **Lamda Alpha** Πραξιτέλους 33, 210 5224 957, 6987798917 **Mirepsos** Β. Ουγκώ 12, Τ: 2310 518 450 **Nike Hellas** 210 9464 400 **notosgalleries (Lacoste, Denim and Supply Ralph Lauren)** Αθήνα: Αιόλου 99, Πειραιάς: Ηρ. Πολυτεχνείου 35, Θεσσαλονίκη: Στοά Χιρς, Τσιμισκή 24 & Μητροπόλεως 31 **Οπτικά Δαμουλά** Αλεξάνδρου Παπαναστασίου 134, 2310 300 687, www.opticsdamoula.gr **Prime Timers** Λαμίας 6 & Κων/πόλεως, Ταύρος, 210 5765 920 **VF Hellas (Lee, Wrangler, VANS)** 210 3449 300

ABSOLUT UNIQUE
Limited Edition

ONE OF A KIND. MILLIONS OF EXPRESSIONS.

ABSOLUT.COM/UNIQUE

www.apolafste.ypefthina.eneap.gr

Απολαύστε υπεύθυνα

SEND SPACE

This space is your space! Στείλε μας τις λέξεις και τις εικόνες σου, στείλε μας την παρέα σου, στείλε μας τη ζωή σου παρέα με το περιοδικό. Θα σε δεις.

CAN YOU KEEP A SECRET?
SOUL... is out... sshh!
μάνουελ σαλβατόρ, facebook

ΜΠΕΜΠΑΡΟΣ
Γιατί όλοι έχουν ψυχή...
Katerina Tzani, Facebook

ECO GURU
Κυριακάτικη εξόρμηση στους καταρράκτες του Σιδηροκάστρου. Διαλογιζόμενος πάνω στον κορμό. Carpe diem with SOUL!
Rominos Vourvoukelis, facebook

ΑΛΛΟΟΟΣ!
Mariliza Antonopoulou, facebook

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ
Τι κάνετε; Εύχομαι να είστε όλοι καλά και να έχουμε όλοι έναν καλό χειμώνα. Τα καλύτερα να έρθουν. Η ελπίδα θα πεθάνει τελευταία, οπότε μην την σκοτώνουμε πριν την ώρα της. Φιλιά πολλά και κάθε καλύτερο εύχομαι από Κέρκυρα.
Kalos Kalopanos, mail

SAX ART
Puzzle Band From Larissa! Τίμια, δροσερά, καλοκαιρινά kisses and groove from Larissa!
Dimitris Akrivoulis Voulis, facebook

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΟΥ SOUL
Ηλιάνα Γεωργίου, Chrystalla Hadji και Γεωργία Τσακίρη.
Ιωάννα Σιβρή, facebook

ΚΑΛΝΤΕΡΑ
Διακοπές στη Σαντορίνη! Καλημέρα
Leonor Georgakopoulou, facebook

ΑΓΑΠΗ ΡΕ!
Όλα τα αγαπημένα μου πράγματα εφαρμόζουν τέλεια πάνω σε ένα SOUL.
George, mail

ΤΟΥΡΤΑ, ΜΠΑΜΠΑ, ΤΟΥΡΤΑ!
Λίγες μέρες κι αυτό το καλοκαίρι στον όρμο Κορθίου της Άνδρου. Η κόρη μου, σχεδόν μόνιμα στην αγκαλιά μου, πείραξε μαζί μου το SOUL. Το κάναμε χάλια. Δηλαδή δε βλέπεται. Μόνο για μένα έχει συναισθηματική αξία, αφού ζωντανεύουν οι θύμισες όταν είμαι μακριά της. Φιλιά!
Δήμος Κόντος, mail

ANOTHER PRINT IN THE WALL
My place, my room, SOUL everywhere.
Lazaros Orfanidis, mail

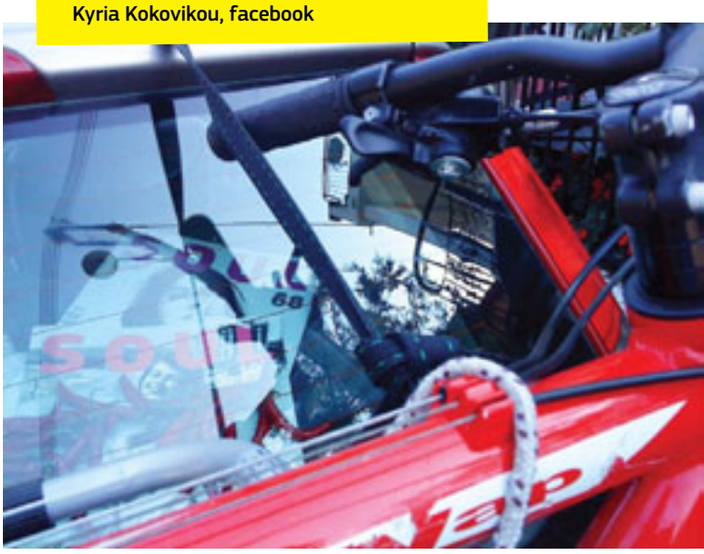

IN HAVANA MOJITO
WAS THE FIRST SOCIAL NETWORK.
NOTHING
COMPARES
TO HAVANA
Havana Club
ANEJO 3 AÑOS
join us: www.facebook.com/havanaclubgreece
www.apolafste.ypefthina.eneap.gr
Απολαύστε υπεύθυνα

ΦΦΦΣΣΣΤ BOEING
Πάνω από τον ουρανό της Μαδρίτης, η Σαρλότ δείχνει να ξέρει ισπανικά, αλλά έχει στιλ don't tell mama...
Γιάννης Νάτου, mail

ΜΑΜΑ, ΜΗΝ ΤΡΕΧΕΙΣ
Τσάντα, ποδήλατο, πιπεριές, SOUL... φύγαμε Platamontecarlo!
Kyria Kokovikou, facebook

AUTUMN LEAVES...
... and autumn SOUL.
Dermosoniadi Stella, facebook

ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΝ Ο ΠΟΘΟΣ
040 (Πειραιάς - Σύνταγμα), γυρνάς το βράδυ με SOUL.
Ολίβια, mail

MY WAY
Ταξιδεύοντας, κρατώντας σημειώσεις, μέσα από εικόνες και κείμενα του SOUL.
Théodore D. Karataglidis, facebook

bsafeonline

Συνέχισε να προστατεύεις το παιδί σου, ακόμα και στο διαδίκτυο.

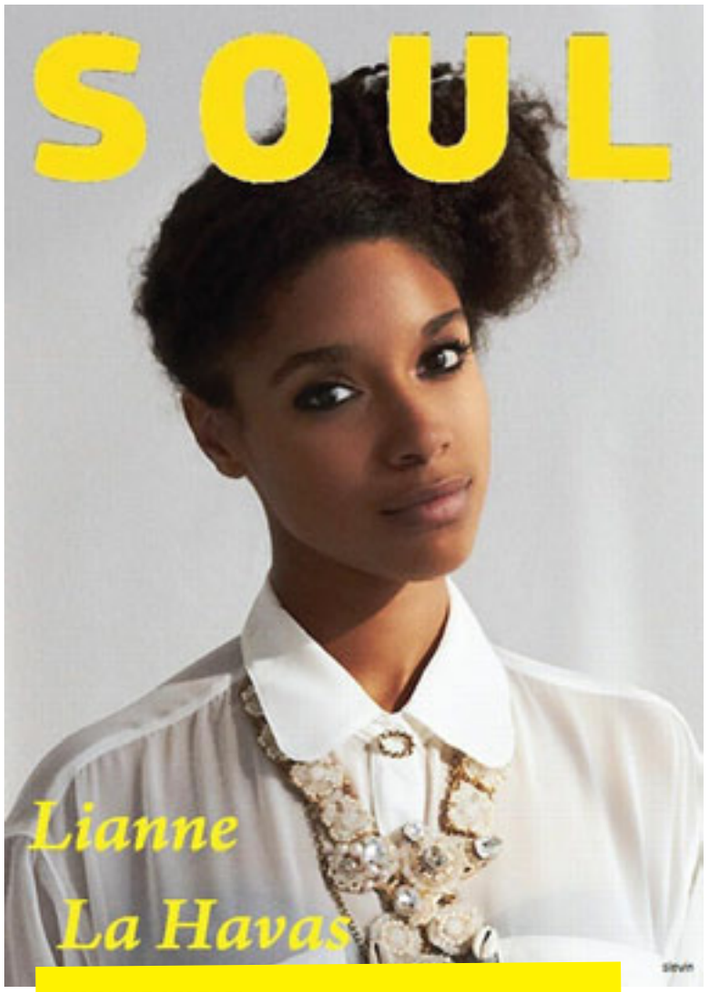
Σου φαίνεται ο ψηφιακός κόσμος του παιδιού σου δυσνόητος; Θέλεις να μάθεις περισσότερα για τις ιστοσελίδες κοινωνικής δικτύωσης και τα blogs; Μέσα από την ιστοσελίδα bsafeonline της Vodafone, μπορείς να ενημερωθείς για τις απεριόριστες δυνατότητες του διαδικτύου, αλλά και το πώς μπορείς να βοηθήσεις το παιδί σου να το χρησιμοποιεί με ασφάλεια.

Μπες στο vodafone.gr/bsafeonline και μάθε πώς!

Είμαστε εδώ κάθε φορά που μας χρειάζεσαι.

power to you

ΚΑΠΟΙΟΣ ΑΓΑΠΑΕΙ
Αν και είμαι σίγουρος ότι την έχετε ήδη ανακαλύψει, αυτό το (πρόχειρο) κολάζ εκφράζει πόσο κόλλημα έχουμε φάει ορισμένοι. Νομίζω ότι της αξίζει ένα άρθρο, αν όχι εξώφυλλο. Και πολλές αφίσες για τους τοίχους μας, plz!
Slevin, mail

ΝΑΥΤΑΚΙ ΣΥΡΙΑΝΟ;
SOUL at Ερμούπολη.
Stathis Golg, facebook

ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗ;
Πάντα υπάρχει χρόνος για λίγο SOUL!
σοφια στου, facebook

CORNER SHOP
Ονομάζομαι Νατάσα, ασχολούμαι με τη διακόσμηση ερασιτεχνικά, αλλά κυρίως ασχολούμαι με αυτήν με πάθος. Αφιέρωσα μια γωνίτσα, λοιπόν, βάζοντας λίγη ψυχή μέσα της.
Sasina Mar, facebook

Ταξιδιάρα ψυχή.
Zoi Koudouna, facebook

IANOS ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΝΕΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟΛΟΓΙΟ 2013

ΤΟΥ **ΓΙΑΝΝΗ ΣΕΡΒΕΤΑ**

Εκδόσεις IANOS

Το 2013 πλησιάζει απειλητικά και αυτό δεν μπόρεσε να περάσει απαρατήρητο από την πένα του Γιάννη Σερβετά. Το Ημερολόγιο – Ανεκδοτολόγιο του για άλλη μια χρονιά θα συντροφεύει τις ημέρες μας, χαρίζοντας στιγμές άφθονου γέλιου, υπενθυμίζοντας τις ονομαστικές εορτές, κρατώντας τις απαραίτητες σημειώσεις & πολλά ακόμη. Φέτος θα ανακαλύψουμε μια διαφορετική όψη των γραμματοσήμων. Χρήσιμο και απαραίτητο για όσους αναγνώστες το επέλεξαν στο παρελθόν & ενδιαφέρουσα επιλογή για όλους τους υπόλοιπους, συγκεντρώνει στις σελίδες του όλες τις στιγμές του έτους, τις καλές & τις άσχημες, τις εύκολες & τις δύσκολες, τη ζωή μας, όλα αυτά που δεν θέλουμε να ξεχάσουμε.

Νέα Τιμή: 17,80€

IANOS ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Αριστοτέλους 7, 546 24 **T** 2310 277 004 **F** 2310 284 832 **E** info@ianos.gr
ΑΘΗΝΑ Σταδίου 24, 105 64 **T** 210 32 17 917 **F** 210 32 17 686 **E** as_info@ianos.gr

ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ ΤΗΝ ΑΝΑΝΕΩΜΕΝΗ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΜΑΣ www.ianos.gr

Fart is not art!

Αποτυχημένοι ηθοποιοί, αποτυχημένοι ζωγράφοι, αποτυχημένοι σκηνοθέτες, αποτυχημένοι πολιτικοί, αποτυχημένοι τραγουδιστές... Γαμώ την ατυχία μου και την αποτυχία μου, που θα έλεγε και η Μαλβίνα σκανάροντας τις εν Ελλάδι μεγαλοφυΐες που δεν αναγνωρίστηκαν ποτέ.
Κείμενο, Εικονογράφηση Γιώργος Μπάκας

ΦΡΙΝΤΑ ΑΣΤΟ

Έπειτα από μια σειρά επώδυνων και ψυχοφθόρων συγκρούσεων με τον αποστειρωμένο ακαδημαϊσμό και τα ξεπερασμένα αισθητικά πρότυπα που προσπαθούσαν να της επιβάλουν οι καθηγητές της, η Φρίντα κατάφερε να αποφοιτήσει από τη Σχολή Καλών Τεχνών και να χαράξει τη δική της καλλιτεχνική πορεία με έναν και μοναδικό στόχο: να ταράξει τα νερά στον κόσμο της τέχνης, να δημιουργήσει νέους ορίζοντες με τις αβαν-γκάρντ ιδέες της, να απαλλάξει τους έλληνες ζωγράφους από τον άκαμπτο συντηρητισμό που διέπει τα έργα τους. Πιστή στις ιδέες, στο ταλέντο και τον εαυτό της, ξεκίνησε ένα μαραθώνιο αγώνα διορισμού ως αναπληρώτρια εκπαιδευτικός σε δημοτικά σχολεία και ακολουθώντας το μότο «Η τέχνη δεν έχει όρια» δε δίστασε να δηλώσει ακριτικά νησιά και νομούς του Έβρου. Οι κακόπιστοι συνήγοροι του διαβόλου την κατηγόρησαν πως πρόδωσε τα καλλιτεχνικά ιδεώδη που υπερασπιζόταν με σθένος, πως επέλεξε ένα δημοσιοϋπαλληλικό βόλεμα και μια μίζερη μικροαστική ζωή. Η απάντηση της Φρίντα ήταν αποστομωτική. Είχε σχέδιο. Ήθελε να χτυπήσει το κακό στη ρίζα του. Στην παιδεία. Ήθελε να σπείρει τον καλλιτεχνικό σπόρο στα παιδιά και να δημιουργήσει στρατιές μικρών ζωγράφων που θα κατακτούσαν τις γκαλερί όλου του κόσμου και θα γίνονταν πρότυπα για τα υπόλοιπα Ελληνόπουλα. Το σχέδιο ναυάγησε. Δεν τα κατάφερε. Απογοητευμένη από τις απανωτές απορρίψεις του Υπουργείου Παιδείας, των δημόσιων και ιδιωτικών ΙΙΕΚ, η Φρίντα εγκατέλειψε οποιαδήποτε προσπάθεια διορισμού στο δημόσιο και επέστρεψε στον καλλιτεχνικό μοναχισμό. Αυτόν τον καιρό «ετοιμάζει τις προετοιμασίες» ενός πρότζεκτ που θα ισορροπεί ανάμεσα στην αμερικάνικη αβαν-γκάρντ του 1920 και θα συνιστά κοινωνικό σχόλιο πάνω στις εκπομπές του Ραπτόπουλου.

ADRIEN BODY

Από το Mega των τηλεοπτικών σειρών και τη Λεωφόρο Μεσογείων, στη Mecca του κινηματογράφου και το Χόλιγουντ, ο Adrien Body κατάφερε να κάνει το όνειρό του πραγματικότητα. Να γίνει από σούπερ διάσημος έλληνας τηλεαστέρας, άσημος κομπάρσος σε low budget αμερικάνικες παραγωγές. Μπορεί να διέθετε όλα τα εφόδια για μια επιτυχημένη διεθνή καριέρα ως ηθοποιός (τρικέφαλους, six pack, πράσινα μάτια, Lower Advanced, μοτοσικλέτα, εμπειρία σε πάνω από μία ελληνικές ταινίες), ωστόσο τα κυκλώματα, οι κλίκες και το κακό μάνατζμεντ δεν του επέτρεψαν να κερδίσει έναν ρόλο όπου θα φαίνεται στο πλάνο για πάνω από 3 δευτερόλεπτα. Ο καιρός περνούσε και ο Adrien άρχισε να συνειδητοποιεί πως δεν ήταν τελικά τόσο εύκολο να κατακτήσει το Χόλιγουντ και να απασχολήσει το Entertainment Tonight με τις ερωτικές σκανδαλιές του. Έπρεπε να ξεκινήσει από το μηδέν. Του ήταν πιο οικείο. Βρήκε δουλειά ως σερβιτόρος, μαραγκός, οδηγός ταξί και άρχισε μια νέα αρχή καλά κρυμμένη από τα ελληνικά ΜΜΕ, παίζοντας σε ακόμα πιο low budget παραγωγές, αλλά αυτήν τη φορά ως πρωταγωνιστής. Σήμερα ο Adrien δουλεύει πάνω σε κάποια σενάρια, αλλά δεν μπορεί να πει περισσότερα, κυνηγάει έναν ρόλο που θα κάνει αίσθηση και θα τον δούμε στην πορεία και περνάει από casting για μια ακριβή παραγωγή (σε ρόλο μπάρμαν που προσφέρει ουίσκι στον Μπενίσιο Ντελ Τόρο) για την οποία θα μάθουμε πολύ σύντομα νέα της. Πέρα από τα προσωπικά πρότζεκτ, ο Adrien ετοιμάζει επίσης το έδαφος για να γυρίσει μόνιμα στην πατρίδα, όχι επειδή απέτυχε, αλλά επειδή του έλειψε η Ελλάδα, οι φίλοι του, η ελληνική λεβεντιά, ο αυθορμητισμός, ο ήλιος και οι «άλλοι ρυθμοί ζωής», κοινώς τα φώτα της δημοσιότητας, οι έξαλλες θαυμάστριες και οι συνεντεύξεις στα πρωινάδικα για το πόσο ερωτευμένος αισθάνεται αυτόν τον καιρό.

MILEY CYPRUS

Η έκταση της Ελλάδας δεν ήταν αρκετά μεγάλη ώστε να ξεδιπλώσει την έκταση της φωνής της. Έπειτα από πολλά επιτυχημένα χρόνια στις πίστες των μπουζουκτσίδικων, στα πλατό των πρωινάδικων και στα τηλεοπτικά ρεβεγιόν ως η απόλυτη guest έκπληξη της βραδιάς, η Miley αποφάσισε να κατακτήσει το παγκόσμιο κοινό. Παρά την προχωρημένη ηλικία της, αλλά με μεγάλο ιστορικό ως τεκνατζού, τρελάρα και ροκ νιάτο, στα Κατά Πέτρον Ευαγγέλια, το μεγάλο βήμα ήταν γεγονός. Οι προσκλήσεις για live συναυλίες σε όλα τα μήκη και πλάτη της Γης έπεσαν βροχή και πώς να αντισταθείς σε ένα ξένο ακροατήριο (Αμερική, Καναδά, Αγγλία, Αυστραλία, Γερμανία) που λαχταρά να ακούσει το μοναδικό ξενόφωνο τραγούδι σου, αλλά ως εκ θαύματος γνωρίζει τους στίχους όλων των ελληνικών σουξέ σου. Η πίστη σώσει ζωές καλλιτεχνών και η ατάκα της Κατερίνας Στανίση ενέπνευσε τη Miley να συνεχίσει τον δύσκολο δρόμο προς την παγκόσμια καταξίωση. «Μπορεί κάποιοι να πουν ότι είχα θράσος [να τραγουδήσω το "Don't Cry For Me Argentina"], αλλά εγώ είμαι πολύ έξυπνη, για να θέλω να γελοιοποιηθώ. Γνωρίζω τις δυνατότητές μου ως τραγουδίστρια». Κάπως έτσι η Miley πορεύτηκε στο πχοδρόμιο της διεθνούς καριέρας αναζητώντας μαζί με τον -γκουρού του clopyright- μουσικοσυνθέτη της νέους σκυλο-βλαχο-γκλαμουρο-εντεχνο-πόπ ήχους που θα την οδηγήσουν και πάλι στην κορυφή των τούρκικων, βουλγάρικων και αλβανικών charts. Έκπτωτη από τον θρόνο της, σήμερα η Miley ετοιμάζει σόου σε γνωστό κέντρο διασκεδάσεως που θα αφήσει εποχή, με απίθανα χορευτικά, με guest εμφανίσεις που θα συζητηθούν και τραγούδια-έκπληξη που θα συμπεριληφθούν στον νέο της δίσκο «Top Kapi».

ΠΕΙΝΑ ΜΠΑΟΥΣ

Με εξαίρεση κάποιες αξιόλογες και σοβαρές παραστάσεις χορού/χοροθεάτρου στην πόλη, ό,τι έχω δει σε ερασιτεχνικό επίπεδο από σχολές χορού, από πειραματικές ομάδες, από κολεκτίβες, μου έχει δημιουργήσει την αίσθηση πως ο χορός είναι σαν το τένις. Περνάς καλά, μόνο όταν παίζεις. Αν βρίσκεσαι στους θεατές, απλώς αγωνίζεσαι να κρατηθείς ξύπνιος για να μη νιώσεις μαλάκας που πλήρωσες για να βαρεθείς περισσότερο από όσο θα βαριόσουν σπίτι σου. Η Πείνα Μπάους ανήκει σε μια από αυτές τις ερασιτεχνικές ομάδες χορού που χαρακτηρίζουν τέχνη μια ακατάληπτη, ανιαρή και κενή νοήματος χορογραφία και δικαιολογούν την ελλειπτική αφήγηση, την απουσία συνοχής, ενότητας, δραματικής εξέλιξης με απόψεις περί παράστασης που θέλει να καταργήσει νόμους, να αποδομήσει έννοιες, να ανατρέψει ισορροπίες και λοιπές πίπες. Εκτός ατζέντας οποιαδήποτε κουβέντα περί έλλειψης προσανατολισμού, αδυναμίας συντονισμού έκφρασης και κίνησης και απουσίας κάποιας στοιχειώδους λογικής που λέει πως όποιος ξέρει να χορεύει δε σημαίνει πως ξέρει και να χορογραφεί. Μέσα σε αυτήν τη σύγχυση ρόλων, η Πείνα Μπάους δηλώνει χορεύτρια/χορογράφος και στήνει παραστάσεις σε εκδηλώσεις του δήμου, σε υπόγειους εναλλακτικούς χώρους και σε εκθέσεις τέχνης στο πλαίσιο του Πεδίου Δράσης Κόδρα, θεωρώντας κάθε της έργο παρακαταθήκη στον πολιτισμό. Αυτόν τον καιρό ετοιμάζει μια ανυπέρβλητη interactive χορευτική παράσταση που ακροβατεί ανάμεσα στο disturbing performance και στο kill that bitch. Θα παίζει με το κοινό που την παρακολουθεί, θα του εκβιάζει το γέλιο, την οργή, τη στενοχώρια, θα του προκαλεί τάσεις φυγής, αυτοχειρίας, εμετού, αναγούλας, και κανείς, μα κανείς, δεν αμφιβάλλει πως η παράσταση θα πετύχει τον σκοπό της.

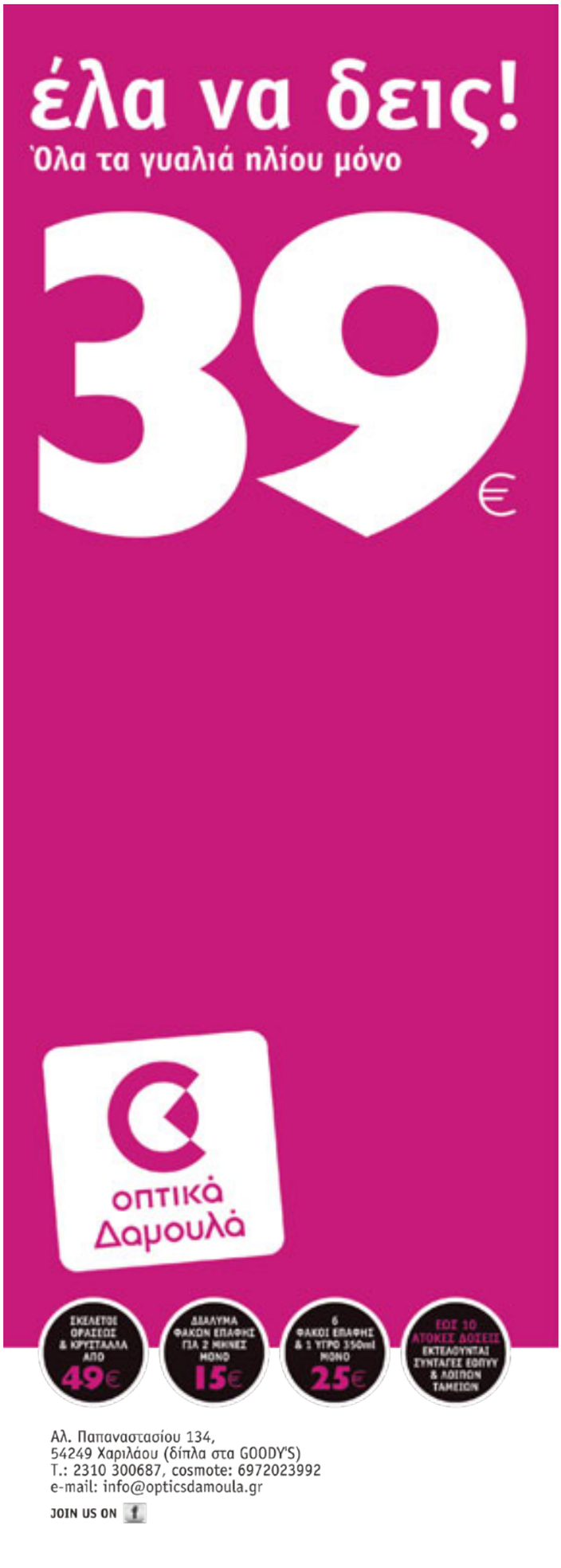
ΘΕΙΤΣΕΡ

Το όνειρο της Θείτσερ να χριστεί σιδηρά κυρία της ελληνικής πολιτικής σκηνής πήγε περίπατο αγκαζέ με ένα τεράστιο κομμάτι ψηφοφόρων που συνειδητοποίησαν πως ο θησαυρός των πολιτικών ικανοτήτων της αποδείχθηκε άνθρακας. Οι προεκλογικές υποσχέσεις περί ριζικών αλλαγών των νόμων που πλήττουν τον φτωχό λαό, περί αποστάσεων από τα διαφθαρμένα συστήματα κυβερνητικής απολυταρχίας, περί μεταρρυθμίσεων που θα βγάλουν από το τέλμα την ελληνική κοινωνία έσκασαν σαν σαπουνόφουσκες και αποκάλυψαν μια ματαιοδοξία αντάξια της αυταρέσκειας και της εξουσιομανίας της. Το σοκ της μη επανεκλογής σήμανε το τέλος μιας πολιτικής σταδιοδρομίας, όμως η Θείτσερ δεν το έβαλε κάτω και αποφάσισε να κάνει διεθνή καριέρα ως λέκτορας σε αμερικάνικα πανεπιστήμια, ως περιφερόμενη ομιλητής σε σεμινάρια οικονομίας ανά τη Γη και ως επαγγελματίας σχολιαστής της ελληνικής πολιτικής πραγματικότητας. Στον ελεύθερο χρόνο της η Θείτσερ κατεβαίνει στην Ελλάδα και πιάνει στασίδι σε πάνελ εκπομπών έπειτα από τηλεφωνικά τσιμπούκια σε καναλάρχες, παρεμβαίνει σε ραδιοφωνικές πολιτικές συζητήσεις και αρθρογραφεί με την ιδιότητα της πρώην υπουργού/βουλευτή σε φιλικά προσκείμενες στο κόμμα εφημερίδες. Αυτήν τη στιγμή διαδίδει στα ΜΜΕ και σε όποιον εξακολουθεί να της δίνει σημασία πως ετοιμάζει νέο κόμμα που θα φέρει τα πάνω κάτω στο πολιτικό σκηνικό, think tank για την ανταλλαγή απόψεων για το μέλλον της χώρας, πολιτικά φόρουμ, ομίλους πολιτικών προβληματισμών και ό,τι άλλη παπαριά μπορεί να σκεφτεί ο νους ενός ανθρώπου που πασχίζει να ανακτήσει τα κεκτημένα μιας ζωής γεμάτης χλιδή, γλείψιμο, αρπαχτές, παράνομες προσλήψεις και απευθείας αναθέσεις.

ΒΙΤΟΡΙΟ ΝΤΕ ΣΥΚΑ

Ο Βιτόριο Ντε Σύκα είχε την ατυχία να γεννηθεί στην Ελλάδα και να στερηθεί μιας θέσης στο πάνθεον των μεγάλων σκηνοθετών της έβδομης τέχνης, όπως οι αγαπημένοι του Πάολο Παζολίνι, Λουκίνο Βισκόντι, Πέδρο Αλμοδοβάρ και Ρ.Β. Φασμπίντερ. Τα κυκλώματα διανομής, οι ομοφοβικοί κριτικοί και ένα απαίδευτο κινηματογραφικά ελληνικό κοινό τον έχουν περιθωριοποιήσει και αρνούνται επί χρόνια να εκτιμήσουν το ταλέντο του. Κύριο χαρακτηριστικό των ταινιών του Βιτόριο είναι η ευρηματική χρήση λήψεων με βασικό άξονα τη βραδύτητα του χρόνου, οι συμβολικές αλληγορίες και οι ποιητικές αναπαραστάσεις των ονείρων/ονειρώξεών του. Με αυτόν τον τρόπο παραμένει πιστός στην αλήθεια της τέχνης και πετυχαίνει τους σκοπούς του: 1ον) Να καταστεί απολύτως δυσνόητο το περιεχόμενο της ταινίας και, πάνω στη φιλοσοφία του «Ό,τι δεν καταλαβαίνεις δεν μπορείς να το κρίνεις», να αποφύγει τη μήνιν των κριτικών. 2ον) Να επιτρέψει στο κοινό να δώσει τις δικές του ερμηνείες σε συγκεχυμένες σεκάνς, όπως «σόμπα στο λιβάδι», «κιθάρα στη σκεπή», «παπούτσι στον νεροχύτη». 3ον) Να γεμίσει με άσκοπα βασανιστικά πλάνα το short film του, μετατρέποντάς το σε feature. Αυτόν τον καιρό ο Βιτόριο ετοιμάζει ένα ατμοσφαιρικά αισθαντικό και σουρεαλιστικό φιλμ πάνω στην επιθυμία του μέσου αστού να δαγκωθεί από βαμπίρ ή από λυκάνθρωπο. Ένα φιλμ που θα προκαλέσει, θα συζητηθεί και θα σαρώσει όλα τα βραβεία των διεθνών φεστιβάλ κινηματογράφου πλην των κομπλεξικών διοργανωτών της Θεσσαλονίκης. Ένα φιλμ που διαθέτει όλα τα απαραίτητα συστατικά για να συγκεντρώσει εκατοντάδες διαμαρτυρόμενους χριστιανοταλιμπάν έξω από τον χώρο προβολής, προσφέροντας δωρεάν διαφήμιση. Φυσικά, ο Βιτόριο δε δίνει δεκάρα για το αν θα προσελκύσει η ιδέα του το ενδιαφέρον του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου, που, ως γνωστόν, μοιράζει επιχορηγήσεις σε «ημέτερους ατάλαντους σκηνοθέτες», εκτός, βέβαια, και αν δείξει «πραγματικό» και «ειλικρινές» ενδιαφέρον.

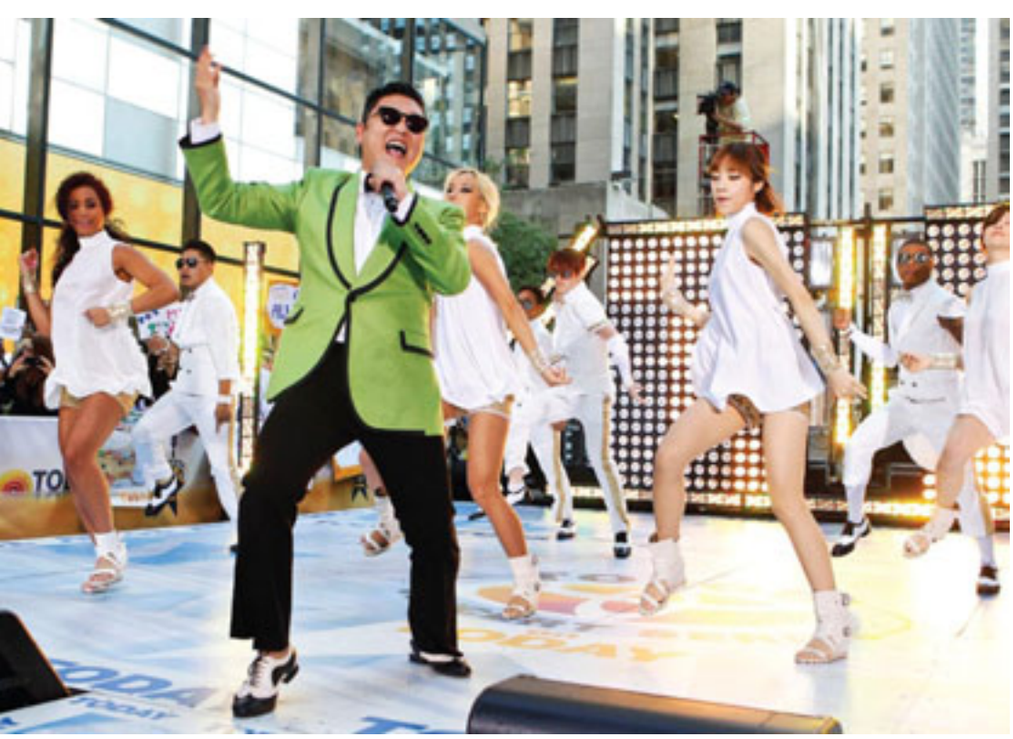
STREAM-ING

Ροή πληροφορίας εικόνας, και food for thought για τον Νοέμβριο.
Των Δημήτρη Καραθάνου, Δημήτρη Αθανασιάδη

K-Pop: Η Κορέα είναι cool!

Στην τούρλα του κατακαλόκαιρου τα ποντίκια στο YouTube σκρόλαραν αδιάλειπτα σε οτιδήποτε ήταν «gangnam». Gangnam είναι να βρίσκεσαι στην ομώνυμη περιοχή της Σεούλ και να «μετράς», το Μπέβερλι Χιλς της Ανατολής. Gangnam είναι να είσαι τρέντης, να είσαι hip, να «ξεχωρίζεις»: επώνυμα ρούχα και γκατζεταρία, μοδάτη κόμμωση και πάρτι νοοτροπία, βόλτες με μεγάλες σακούλες στους μεγαλύτερους εμπορικούς δρόμους. Gangnam είναι κορεατικός νεολογισμός. Gangnam είναι ο όρος που απέδωσαν πρώτοι οι «Times» στην επέλαση της κορεάτικης ποπ μουσικής. Gangnam style είναι το βιντεοκλίπ του 34χρονου Psy που πλησιάζει τις 400 εκατομμύρια ματιές στον ιστό. Έπρεπε να φτάσει στο έκτο του άλμπουμ για να απασχολήσει την παγκόσμια κοινή γνώμη. Να τον «μοιράσουν» από τα προσωπικά τους προφίλ οι Τομ Κρουζ και Κέιτι Πέρι. Να τον διασκευάσουν η Νέλι Φουρτάδο και οι Maroon 5. Να γίνει η Μακαρένα της τρέχουσας δεκαετίας. Να αράξει στον καναπέ της Έλεν Ντε Τζενέρις ή να κάνει τις μούτες του στα πρωινάδικα του NBC. Να απασχολήσει τους δημοσιογράφους του πρακτορείου Reuters. Να βάλει την K-Pop στις dj λίστες και στον σκληρό σου δίσκο, έστω και αν ο ίδιος αρνείται πως ανήκει εκεί.

Από το 1992 και τους Seo Taiji & Boys μέχρι σήμερα, η K-Pop πρωταγωνιστεί στην κορεάτικη νεανική κουλτούρα και τα πάρτι της. Απενοχοποίησε τη σάχλα, απειλεί τη σοβαροφάνεια και χορεύει σε electropop, r'n'b και hip-hop ρυθμούς εκατομμύρια εφηβικές παρέες. Όταν τα ρούτερ άρχισαν να μπαίνουν σε κάθε σπίτι, η K-Pop άρχισε να γίνεται ακόμα πιο οκέι για τις νέες γενιές. Σπιτικά βιντεάκια, κάρτες ήχου και λογισμικό σε ρόλο στούντιο, διάδοση μέσω chat, ψηφιακά fan-club με λίστες, σελίδες και γκρουπ που γιγάντωναν κλικ με κλικ οι συμμαθητές. Μπορούμε να γίνουμε και εμείς αυτό που βλέπαμε στην τηλεόραση χωρίς να μας φωνάξει το MTV. Μια νέα σκηνή ανέτειλε, ένας νέος βιότοπος ζωής και στιλ άρχισε να μπαίνει στη μύτη των μίντια. Αν οι Ιάπωνες καμάρωναν για την J-Pop, θα έπρεπε να σκαρφιστούν και στην Κορέα κάτι. Βασίλισσα της K-Pop, η BoA, που από τις αρχές των 00s μεσουρανεί στον δισκογραφικό χάρτη μαζί με τα πριγκιπόπουλα SHINee, Super Junior, 2pm, Bigbang και Rain. Α-μπε-μπα-μπλόμ χορογραφίες και ατελείωτη ευφορία. Αν δεν πιάνεις γιατί γίνεται ντόρος, μην ανησυχείς. Ούτε στη Σεούλ μπορούν να πιάσουν γιατί κάποιοι ανεβαίνουν πάνω στα μπαρ και πετούν τις χαρτοπετσέτες, μόλις φτιάξουν κεφάλα. Αν θέλεις όμως να είσαι ακριβοδίκαιος, φρόντισε την επόμενη φορά που θα πας σε κάποιο Erasmus πάρτι να έχεις μάθει τα βασικά πριν πεις στην παρέα «πως απόψε θα γίνει της Κορέας». Η φάση, βλέπεις, είναι gangnam.

FOLLOW US

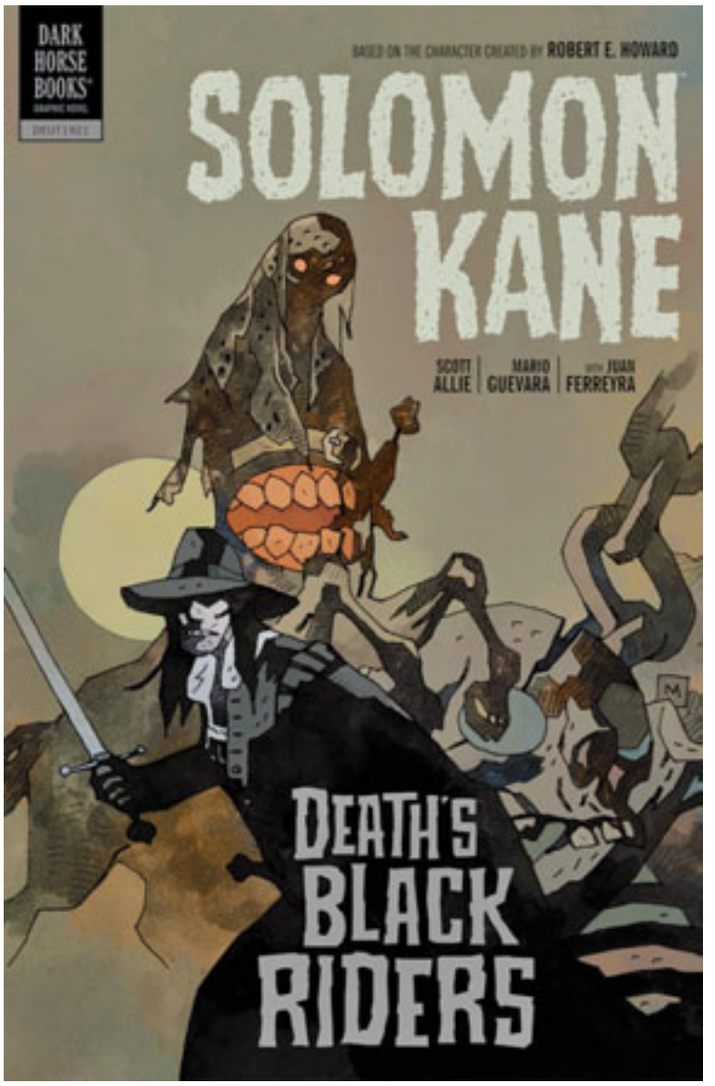

Diverso

CAFE · BAR

THESSALONIKIS STREET 57 - OREOKASTRO - 2310 694190

Solomon Kane: Καμιά προσευχή για τους πεθαμένους

Αποκύημα της φαντασίας του Τεξανού με τις ιρλανδέζικες ρίζες Ρόμπερτ Έρβιν Χάουαρντ, που η γραφομηχανή του δακτυλογράφησε τον «Κόναν τον Βάρβαρο», ο οποίος έγραψε ιστορία στις σελίδες του pulp μαγκαζίνου «Weird Tales» την εποχή της μεγάλης κατάθλας, γνωστή και ως η περίοδος του αμερικάνικου κραχ. Από τις ευρωπαϊκές αυλές μέχρι τα έγκατα της αφρικάνικης ζούγκλας, ο μαυροφορεμένος πουριτανός ήρωας Solomon Kane αντιμάχεται όλους τους διαολεμένους βασανιάρηδες: τα απέθαντα φρίκουλα που σκοτώνουν τον χρόνο τους σε επιβλητικά κάστρα, φαντάσματα, μιάσματα και απόκοσμα αποβράσματα που σέρνονται σε χαμένες πόλεις, έμπειρα δαγκανιάρικα βαμπίρ που περιμένουν να κολατσίσουν τους άτυχους περαστικούς. Πότε στο άτι-κατράμι του, πότε πεζοπορώντας, ποτέ ανυποψίαστος. Ο Solomon Kane με το ξίφος, το γιαταγάνι και τις δίδυμες πιστόλες του έχει διάφορα μπιζ μπιζέ στα υπερπόντια ταξίδια του. Μάγοι και αγιογδύτες, θηλυκά και λωποδύτες που στην πένα του Χάουαρντ γίνονται εκφραστές όλων όσων ο νοικοκύρης ταγός της καλβινικής ηθικής αντιστρατεύεται. Από το 1928, που τυπώθηκε η πρώτη του ιστορία, μέχρι την πρόσφατη κινηματογραφική του μεταφορά, ο Solomon Kane κατέχει μια περίοπτη θέση στις συνειδήσεις των αναγνωστών της «περιθωριακής» λογοτεχνίας και των «φανταστικών κόσμων» που ο Χάουαρντ γεννοβόλησε. Στις δεκαετίες του 1970 και 1980 ο Solomon Kane βρέθηκε στον κατάλογο της Marvel, το 2006 ενέπνευσε το βιντεοκλίπ «The Lords Of Salem» του Rob Zombie και το 2008 τα δικαιώματα των περιπετειών του περιήλθαν στην κατοχή των εκδόσεων Dark Horse Comics. Η συλλεκτική επανέκδοση των παλαιότερων ιστοριών του είναι ο καλύτερος τρόπος να ξεκινήσεις τη γνωριμία σου μαζί του ρίχνοντας μια ματιά στο ψηφιακό στοκ της. Δηλαδή εδώ.

darkhorse.com

Beefeater
Inside London

Ήταν μια αξιοσημείωτη χρονιά για το Λονδίνο. Είναι μια σπουδαία στιγμή για το μοναδικό premium gin στον κόσμο. Το πολυβραβευμένο Beefeater gin γιορτάζει τη ζωντάνια της γενέτειρας πόλης του και παρουσιάζει την επετειακή έκδοση Beefeater Inside London.

Η νέα φιάλη παίρνει το χαρακτηριστικό κόκκινο χρώμα της βρετανικής πρωτεύουσας και η σιλουέτα του φρουρού του Πύργου του Λονδίνου γίνεται διαφανής, ως φόρος τιμής στην πόλη. Ο αδιαπραγμάτευτος λονδρέζικος χαρακτήρας του Beefeater συνοδεύει την ύπαρξή του από την πρώτη στιγμή παρασκευής του μέχρι εκείνη που η γεύση του θα βρεθεί στο ποτήρι σου. Εξακολουθεί να παράγεται στο Λονδίνο και παραμένει πιστό στην ιστορία του από την ημέρα που ο James Burrough σε ένα μικρό αποστακτήριο του Τσέλσι εμπνεύστηκε την αξεπέραστη ταυτότητα του.

Από το 1863 μέχρι σήμερα, η συνταγή του παραμένει αναλλοίωτη, προσφέροντας ένα gin με γεμάτη και ισορροπημένη γεύση, ιδανικό για κοκτέιλ. Αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά τη μοναδική του ποιότητα, το premium gin Beefeater πρωταγωνίστησε στο θεσμό International Wine & Spirits Competition, κερδίζοντας το βραβείο Gin Trophy.

Φόρος τιμής στο ξεχωριστό καλοκαίρι των Ολυμπιακών Αγώνων είναι η συλλεκτική σειρά Beefeater Inside London. Τυλιγμένη στο ζωηρό κόκκινο του Beefeater, η επετειακή φιάλη αποκαλύπτει ένα μπουκέτο χρώματα μέσα από τη διάφανη σιλουέτα του Yeoman: μια ματιά στη βρετανική πρωτεύουσα μέσα από γνώριμες εικόνες που συνδυάζονται με σύγχρονα στοιχεία και εκπροσωπούν το συναρπαστικό του γίγνεσθαι. «Απόλυτα κλασικό», «θαυμάσια ώριμο αλλά φρέσκο και ζωντανό» ήταν οι αντιδράσεις της κριτικής επιτροπής που απένειμε την τιμητική διάκριση στον Desmond Payne, Master Distiller του Beefeater.

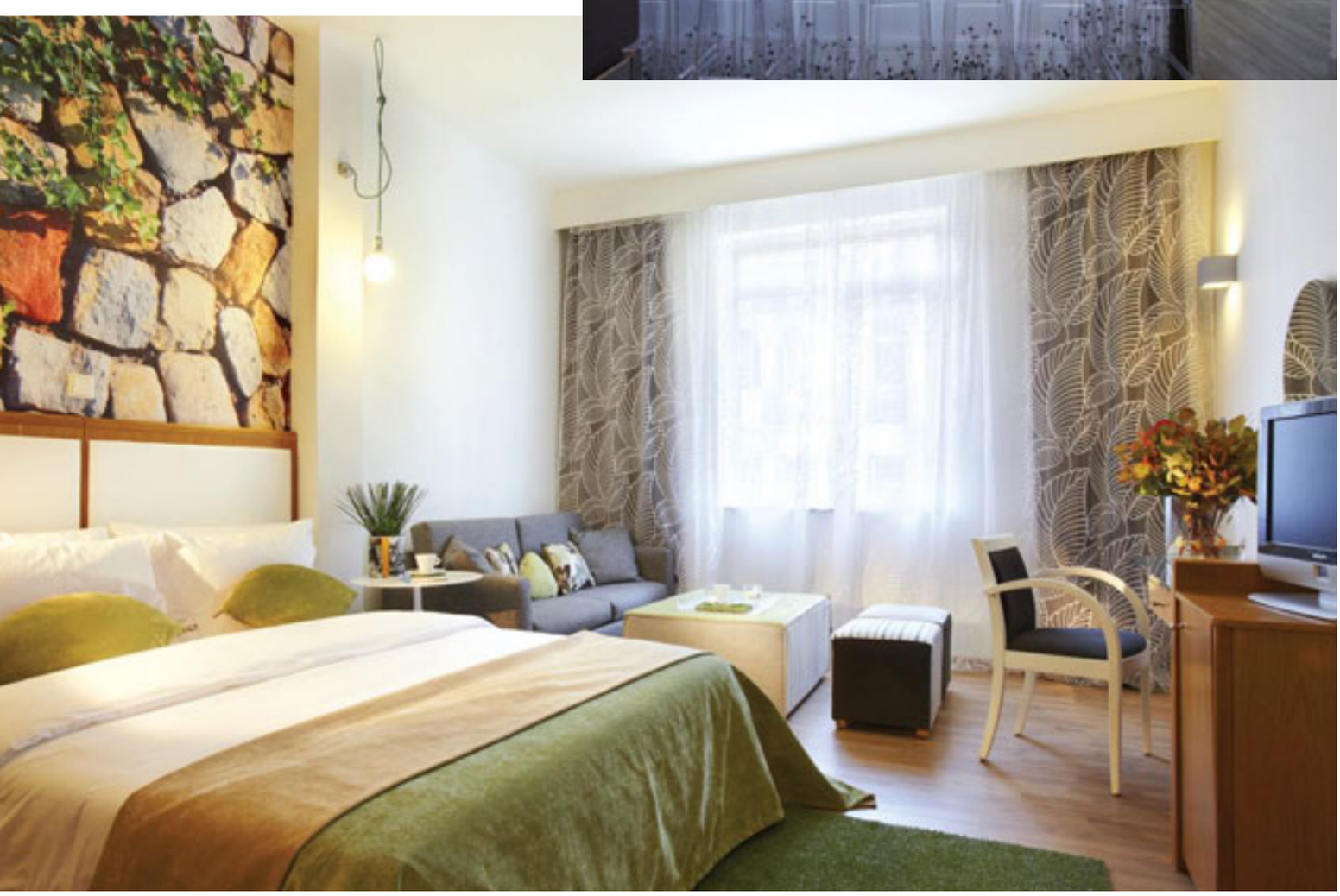
City Hotel: Green, fresh & Thessaloniki

Μερικά λεπτά από την πλατεία Αριστοτέλους, μερικά μέτρα από την Τσιμισκή και την παραλία της Θεσσαλονίκης. Στην καρδιά του κέντρου, το «City Hotel», χρόνια τώρα, ήταν μια κλασική επιλογή διαμονής για όσους βρίσκονταν στην πόλη είτε για επαγγελματικούς είτε για προσωπικούς λόγους. Και ξαφνικά, όλα έγιναν «πράσινα» και μια eco αύρα μοιάζει να φύσηξε και να το μεταμόρφωσε σε έναν επί Γης παράδεισο. Ανανεωμένο, επανασχεδιασμένο και πολύ κοντά στο «αδελφάκι» του boutique hotel «Excelsior», το «City Hotel» μοιάζει πλέον περισσότερο με έναν ολάνθιστο κήπο στο κέντρο της πόλης παρά με ένα κλασικό ξενοδοχείο. Υπερμοντέρνο σχεδιαστικά, με αρχιτεκτονική οικολογική, με μια φενγκ σούι αισθητική κι ένα fresh feeling να σε τυλίγει από τη στιγμή που θα μπεις στο lounge έως τις στιγμές που θα χαλαρώσεις στα δωμάτια-κήπους του, είναι ένα όνειρο. Και όπως πάντα, τα απολαυστικά spa, το cozy εστιατόριο, όπου μπαμπού, ιδιαίτεροι φωτισμοί και καλοσχεδιασμένα έπιπλα παραπέμπουν σε εξωτικό νησί, εγγυώνται στιγμές απόλυτης χαλάρωσης. Κοσμοπολίτικης εσάνς και περισσότερο κοντά σε αντίστοιχου ύφους eco friendly ξενοδοχεία στο Παρίσι ή το Άμστερνταμ, το «καινούριο» «City Hotel» το μόνο που έχει κρατήσει από το παρελθόν του είναι οι αρχές της ζεστής φιλοξενίας, εμπλουτισμένης πλέον με διακριτική πολυτέλεια. Ένα όμορφο γευστικό πρωινό παρέα με το αγαπημένο σου αφέψημα, ένα μεσημεριανό γεύμα ή ένα δείπνο στο εστιατόριό του, ένα χαλαρό ποτό στο μπαρ, όνειρα, αισθήσεις, welcome to the City, η Θεσσαλονίκη στα καλύτερά της.

City Hotel, Κομνηνών 14, Θεσσαλονίκη Τ: 2310 269 421
cityhotel.gr

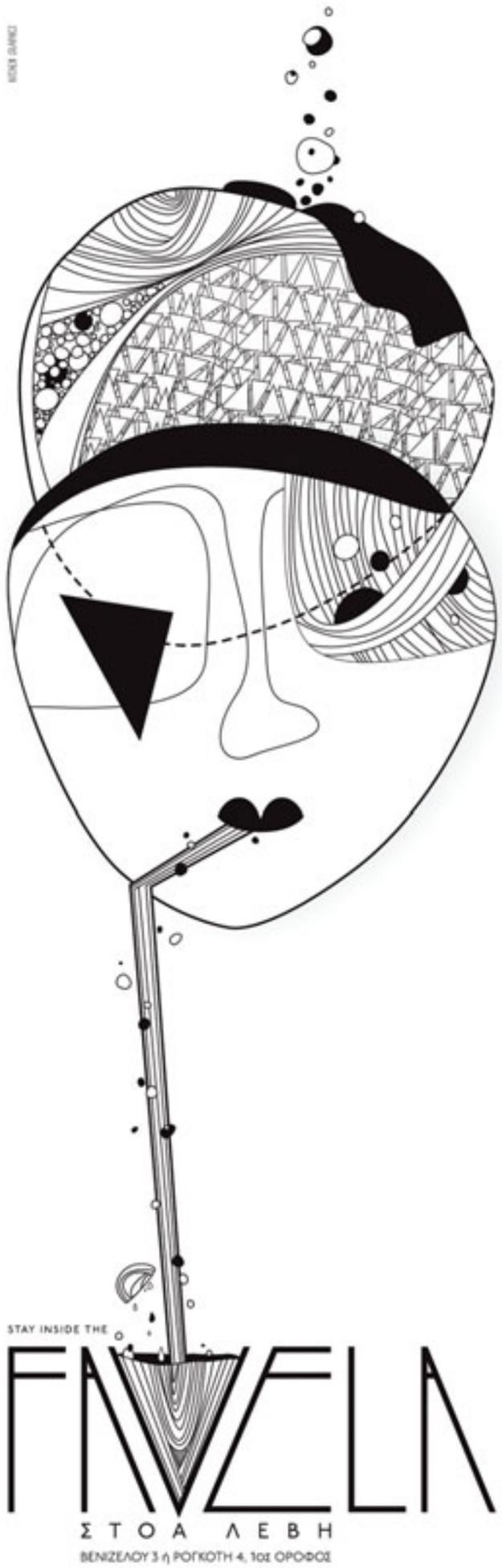

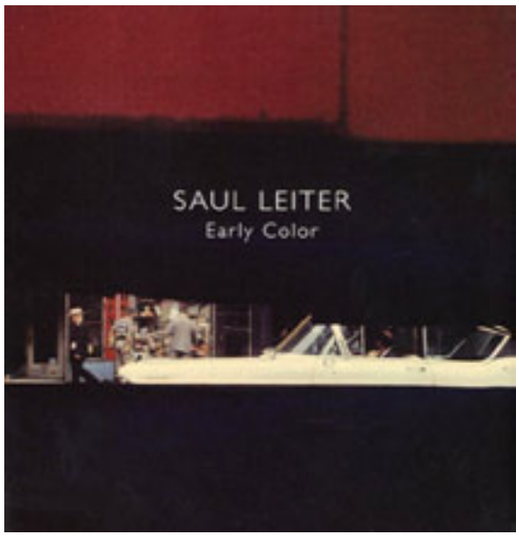
Pink Winter!

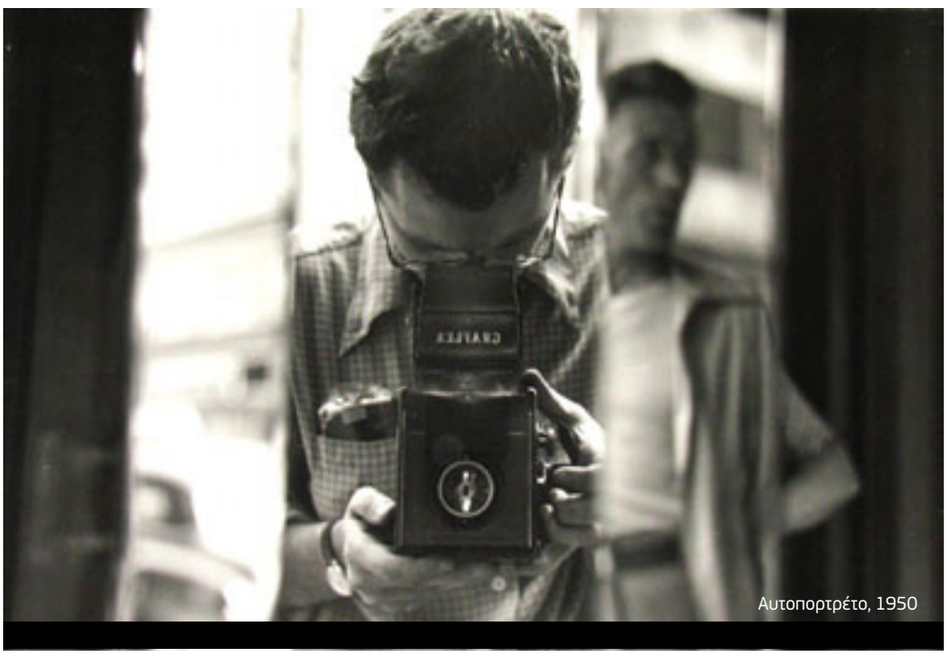

mirepsos™

Β. Ουγκώ 12 • 546 27 • Θεσσαλονίκη
T: 231 051 8450 • **E:** sales@zoniou.gr
www.mirepsos.gr

Αυτοπορτρέτο, 1950

Paris, 1959

Saul Leiter: Τέχνncolor

Οι πρώιμες χρωματικές του εξερευνήσεις, δυσθεώρητες επί μακρόν, θα έπρεπε να καταλογογραφούνται ανάμεσα στις μεγάλες καλλιτεχνικές καταθέσεις των τελευταίων δεκαετιών. Και όμως, στα τέλη της δεκαετίας του '80 ξεπουλούσε βιβλία για περιστασιακό χαρτζιλίκι. Επιτέλους, η τύχη του ενενηντακοντούτη νεοϋορκέζου Εβραίου άλλαξε. Δύο ανθολογίες των έγχρωμων φωτογραφιών του, το «Early Color», σε επιμέλεια του Μάρτιν Χάρισον, καθώς και η μονογραφία «Saul Leiter», του προσέδωσαν μέγιστη κριτική αποδοχή. Ενώ τα τελευταία χρόνια, οι μεγάλες αίθουσες τέχνης του κόσμου, από τη Νέα Υόρκη, το Σικάγο, την Ατλάντα, το Μιλγουόκι και τη Σάντα Μπάρμπαρα ώς το Παρίσι, το Λονδίνο, το Μιλάνο, το Αμβούργο, το Άμστερνταμ και την Αμβέρσα, διαγκωνίζονται για το ποιος θα πρωτοφιλοξενήσει την επόμενη ρετροσπεκτίβα του. Σύμφωνοι, η ζωή δεν είναι δίκαιη, αλλά μάλλον δεν την πολιόρκησε και ο ίδιος. «Ίσως υπήρξα ανεύθυνος», λέει. «Όμως μέρος της γοητείας του να είμαι ζωντανός, ήταν ότι ποτέ δεν έπαιρνα τα πράγματα πολύ στα σοβαρά». Ο Saul Leiter γεννήθηκε το 1923 στο Πίτσμπουργκ. Τέκνο αφοσιωμένου μελετητή του Ταλμούδ, προοριστηκε να γίνει ραβίνος, ωστόσο η μητέρα του τού δώρισε μια μηχανή Detrola σε ηλικία 12 ετών. Στα 21 του, παράτησε τη θεολογία και μετακόμισε στη Νέα Υόρκη για να γίνει καλλιτέχνης. Οι αινιγματικές εικόνες του διακατέχονται από ελεγειακότητα και αφαίρεση, αποτυπώνουν τη ματιά ενός παρατηρητή που κοιτά από τα μέσα προς τα έξω, ίσως γι' αυτό, ενώ θεωρεί την ανθρώπινη παρουσία απαραίτητη για το κάδρο του, προτιμά να την αιχμαλωτίζει πίσω από μαρκίζες καταστημάτων, μπροστά σε παράθυρα μεταφορικών μέσων, ανάμεσα από σανίδια, κάτω από τραπέζια, πίσω από πόρτες, υπό βροχή, μέσω αντανακλάσεων και κατοπτρισμών, επιδιώκοντας συνθέσεις στα όρια της οφθαλμαπάτης. Θεωρούσε πως «οι φωτογραφίες συχνά αντιμετωπίζονται ως καίριες στιγμές, όμως στην πραγματικότητα δεν είναι παρά ψήγματα και αποτυπώματα ενός ημιτελούς κόσμου».

Και έπειτα, είναι και το χρώμα, του οποίου η κάθε απόχρωση βροντοφωνάζει, τα κόκκινα του καδμίου, και τα μεταξένια μαύρα, και τα εκτυφλωτικά κίτρινα, και τα κοβάλτινα μπλε, που υποχρεώνουν τις αντιληπτήριες αισθήσεις να συνδιαλλαγούν με όρους ζωγραφικής, εκμαιεύοντας ντελικάτα, ποιητικά αισθήματα μέσα από κραυγαλέες πινελιές. Χρώμα που αποτελεί ευθεία αναφορά στις πολυποίκιλες επιρροές του δημιουργού, από την περουβιανή υφαντουργία, την ιαπωνική καλλιγραφία, τον Πικάσο, τον Καντίνσκι, τον Ρόθκο.

Ο Leiter υποδέχεται σήμερα την ύστερη καταξίωσή του με ένα μείγμα περηφάνιας και συγκατάβασης. Αποδέχεται τα ωφελήματα της δόξας, αλλά θα προτιμούσε να αποφύγει τις δημοσιοσχετίστικες επιπλοκές. Απρόθυμος ώς το τέλος, έχει συνηθίσει να του λένε, «ποτέ μου δε γνώρισα κάποιον που να εναντιώνεται στην ευκαιρία όσο εσύ». Είπαμε, αυτός είναι ένας φωτογράφος που υπαινίσσεται, δεν καταδεικνύει. Στην ταφόπλακά του, όχι πως τον νοιάζει να αποκτήσει ταφόπλακα, ζητά να γραφτεί το επίγραμμα: «Προσπάθησε, μα δε μπόρεσε ποτέ του να το βρει». Όμως έχει καιρό για να ψαχτεί. Η ζωή αρχίζει στα ενενήντα.

Man With Straw Hat, 1955

σούξου... μούξου
εδεσματοπωλείον
Καφές • Μεζές
Γρηγ. Παλαμά 16 & Πλ. Ναυαρίνου
Τηλ. 2310.233.800
ρακί τσίπουρο μπύρες
μεζεδάκια από 3€
πιάτα ημέρας

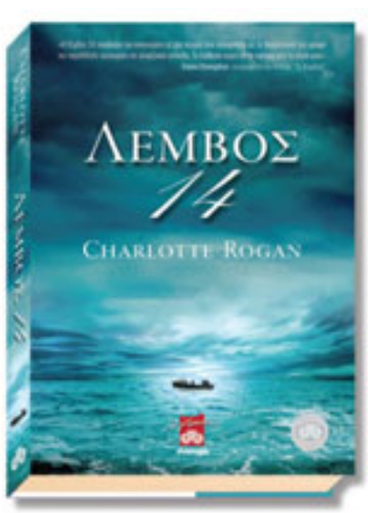

Charlotte Rogan: Λέμβος 14

Ξεφυλλίζοντας στα πεταχτά τα σχόλια υποδοχής της «Λέμβου 14» από τον λογοτεχνικό κόσμο, μένεις έκθαμβος: η Σαρλότ Ρόγκαν δεν είναι τίποτα λιγότερο από θεία αποκάλυψη! Πώς αλλιώς μπορεί να χαρακτηριστεί μια συγγραφέας που απολαμβάνει της πλήρους αποδοχής του νομπελίστα Τζ. Μ. Κούτσι, η οποία εξυμνείται από τη φετινή νικήτρια του Booker, Χίλαρι Μάντελ, και η γραφίδα της οποίας υποχρέωσε την μπεστσελερίστρια Έμα Ντόναχιου να δηλώσει: «πιάστηκα στην αρπάγη μιας ιστορίας αφοπλιστικής ως προς την αφήγηση και μεγαλειωδώς συγκινητικής στο υπαρξιακό επίπεδο»; Περιβεβλημένη με τέτοια κοσμητικά κλέη, η απόφοιτος του Πρίνστον, με τη μακρά θητεία στην αρχιτεκτονική και τη μηχανική προτού διδάξει τον εαυτό της να γράφει και αφοσιωθεί σε αυτό το εντυπωσιακό ντεμπούτο, δε θα αργήσει να βρει τον δρόμο της στη βιβλιοθήκη σου. Και όταν αργότερα σκουπίσεις τα πόδια σου, περάσεις στα ενδότερα και βρεις τον βηματισμό σου μέσα στο μυθιστόρημά της, το δίχως άλλο θα σε συνεπάρει και εσένα αυτό το εμπνευσμένο χρονικό αταλάντευτης θέλησης για επιβίωση - μπορεί μάλιστα και να ταυτιστείς μαζί του. Τι ακριβώς όμως συμβαίνει στην έκταση των 320 σελίδων του; Ηρωίδα της «Λέμβου 14» είναι η Γκρέις Γουίντερ, νεόνυμφη, χηρευμένη ναυαγός, μυστηριωδώς άθικτη έπειτα από 21 ημέρες πελαγοδρόμησης καταμεσής του πουθενά σε μια στοιβαγμένη από ψυχές σωσίβια λέμβο. Είναι απορίας άξιο το τι αναμνήσεις μπορεί να σου ξυπνήσουν τρεις ολόκληρες εβδομάδες επισφαλούς διαβίωσης με μοναδικό ορίζοντα την απεραντοσύνη της θάλασσας, και η Γκρέις τις ανακαλεί όλες, σε αφοπλιστική, πρωτοπρόσωπη αφήγηση, της οποίας όλες οι αποχρώσεις συγκλίνουν σε μια ξεχωριστή στάση ζωής. Σθένος υπό πίεση, θέληση για ζωή, ηθικές επιλογές, χαρίσματα και αδυναμίες, όλα αυτά παρά τις αυξανόμενες ανθρώπινες απώλειες, τις φθίνουσες προμήθειες, την επισφάλεια ενός κάποιου μέλλοντος. Προπάντων όμως η «Λέμβος 14» προτείνει την απαρέγκλιτη πίστη στη δύναμη του ανθρώπινου ψυχισμού, ενώ μέσα από την κατακλυσμιαία δράση του δεν αμελεί να θέσει φιλοσοφικά ερωτήματα σχετικά με το τι σημαίνει αξιοπρέπεια, αυτοθυσία, ποιες οι ισχυρές φύσεις και ποιες οι αδύναμες και τι τελικά μας κατατάσσει όλους στη μία ή την άλλη πλευρά του υπαρξιακού εκκρεμούς, ιδιαίτερα όταν η τρικυμία μαίνεται και οι άνεμοι λυσσομανούν.

dioptra.gr

Red Bull Cliff Diving World Series2012: Έχουμε νικητή!

Κορυφαίοι αθλητές με εξαιρετικές πνευματικές και σωματικές ικανότητες, 300 περίτεχνες ανταγωνιστικές καταδύσεις, ακροβατικές κινήσεις, εκπληκτικού κάλλους προορισμοί, επτά μεγάλα ονόματα στο βάθρο. Ήταν το πρωτάθλημα Red Bull Cliff Diving World Series 2012, που ολοκληρώθηκε με μεγάλο νικητή τον Gary Hunt, γνωστό και ως «διαμάντι της Βρετανίας». Στον τελικό του Wadi Shab, το σουλτανάτο του Ομάν και οι 5.000 εκστασιασμένοι θεατές παρακολούθησαν σπουδαίες αναμετρήσεις και έζησαν δυνατές συγκινήσεις. Τα σμαραγδένια πράσινα νερά, οι πέτρινοι σχηματισμοί, το πάθος και η ευγενής άμιλλα δημιούργησαν την ιδανική ατμόσφαιρα για cliff diving, που σημαίνει πως οι αθλητές είχαν μόλις τρία δευτερόλεπτα για να απογειωθούν, να αναπτύξουν ταχύτητες που ξεπερνούν τα 85 χιλιόμετρα και να εκτελέσουν μια κατάδυση που απαιτεί δεξιοτεχνία, αυτοσυγκέντρωση και απόλυτο έλεγχο σώματος. Εκτός από τον πρωταθλητή Gary Hunt, ξεχώρισαν οι Orlando Duque, ο εντυπωσιακός και νεοεισερχόμενος Αμερικανός Steven Lobue, ο Ρώσος Artem Silchenko και ο Αμερικανός David Colturi. Το πρωτάθλημα Red Bull Cliff Diving World Series είναι ένα εργοστάσιο παραγωγής αδρεναλίνης, μια παγκόσμια πλατφόρμα των καλύτερων, εμπειρότερων και δημιουργικότερων αθλητών, ένα συναρπαστικό αθλητικό γεγονός. Συνεχίζεται και το 2013, παρακολούθησέ το!

redbullcliffdiving.com

Advertorial

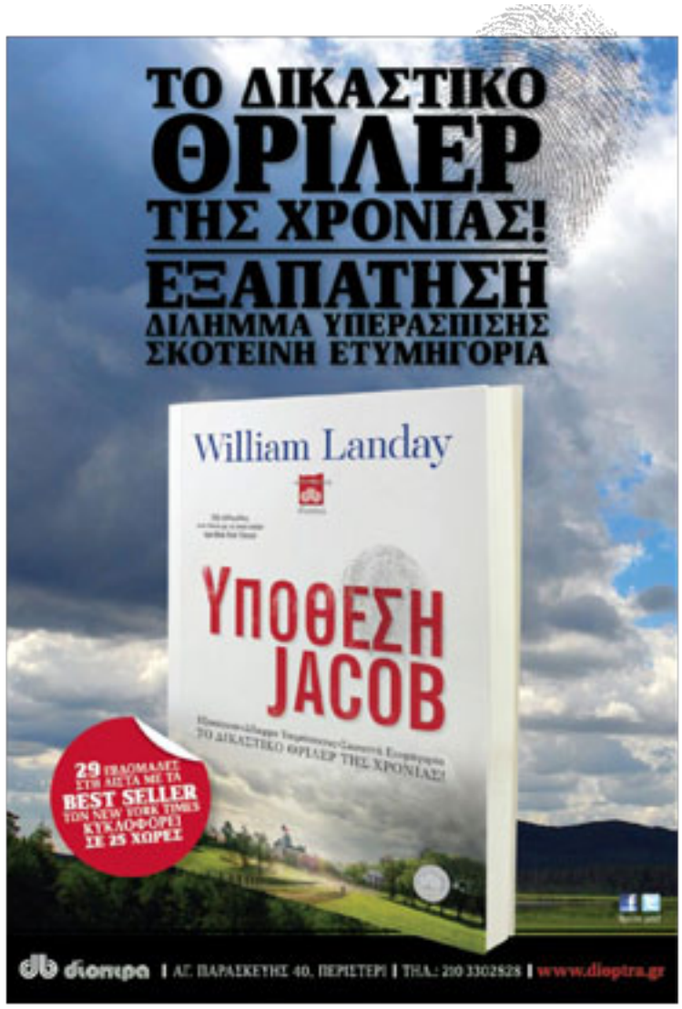

Krepaki, φιλαράκι!

Δεν είναι πλέον μυστικό! Η πιο γουστόζικη espresso καντίνα της Θεσσαλονίκης χαρίζει τις πιο απολαυστικές γεύσεις σε ροφήματα και τρατάρει νοστιμιές σε τιμές που δεν υπάρχουν. Ο Νάσος δεν έστησε μια ακόμα food & drink κατάσταση, αλλά ένα γευστικό spot σκέτη επανάσταση. Ένα 24hour στέκι στην Τσιμισκή, μια έκπληξη στην πολύβουη μητροπολιτική αρτηρία, μια φιλοσοφία σκέτη γιαμ μαμ. Δηλαδή ξέχνα τα αστρονομικά ποσά για αγαπημένες καθημερινές συνήθειες όπως ο καφές ή το πρωινό σου μενού και προσγειώσου στο «Krepaki» για να απολαύσεις διαρκείας. Με την ποιότητα στα ύψη και τις τιμές να αντιλαμβάνονται την κρίση, οι παρέες της πόλης δίνουν πλέον καθημερινό ραντεβού στο φιλόξενο καλοσχεδιασμένο χώρο του. Περιποιημένος καφές για take away ανάγκες, ντελικάτα σφολιατάκια για μιαμ μιαμ τσίμπημα. Espresso και τυροπιτάκι ή cappuccino με μπριός; Φρέσκος χυμός φρούτων με πιτσάκι ή αναψυκτικό με κρεπάκι πειρασμό; Εσύ διαλέγεις. Αγαπάμε «Κρεπάκι» όμως γιατί με το καλημέρα μάς έσκασε με δροσιστικές προτάσεις όπως ο χυμός από ρόδι που πολύ σύντομα θα αρχίσεις να βλέπεις τριγύρω παντού. Με νου και γνώση, το «Κρεπάκι» μας αράζει στο «μοναστηριακό» τραπεζάκι του, αν θέλουμε να κουλάρουμε από το αστικό χάος της πόλης. Με μεράκι και χαμόγελο μας υποδέχεται στο πρωινό ξεκίνημα ή μας αποχαιρετά μετά από μια γκραν σλαμ νύχτα. Krepaki, θενξ, που είσαι το νέο μας κόλλημα.

Krepaki Espresso Kantina
Τσιμισκή 102, Τ: 2310 222 204

Λ. ΝΙΚΗΣ 21, **Τ** 2310 239842, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Gimme some truth: Η ζωγραφική του Τζον Λένον

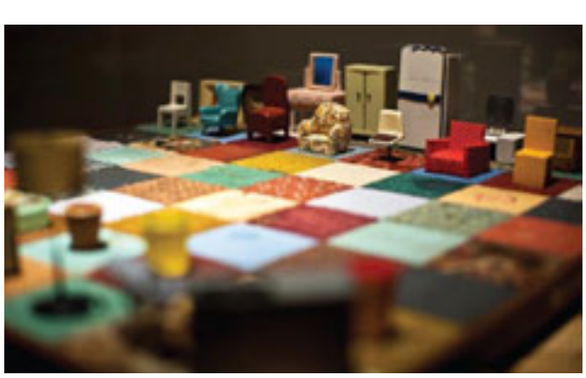
Αν ζούσε σήμερα, θα ήταν 72. Με αφορμή τις in memoriam εκδηλώσεις που συνοδεύουν κάθε χρόνο την ημερομηνία γέννησης του Τζον Λένον στις 9 Οκτωβρίου, η Γιόκο Όνο διοργάνωσε την τετραήμερη έκθεση «Gimme some truth» στη Νέα Υόρκη. 100 σχέδια από ζωγραφιές, σκιτσαρίσματα και χειρόγραφα στίχων του που χρονολογούνται από το 1964 έως το 1980, φιλοξενήθηκαν στην Open House Gallery του Σόχο. Δύο δολάρια είσοδος για καλό σκοπό και ένα σχέδιο που δόθηκε για πρώτη φορά στη δημοσιότητα, ονόματι «On Cloud Nine». Οι πειραματισμοί με τη σινική μελάνη αλλά και τα πολύχρωμα τοπία που τριγυρνούσαν στο μυαλό του Τζον Λένον έχουν τη δική τους ξεχωριστή αξία για τους αμετανόητους Σκαθαρολόγους. Ερωτικά τρίγωνα, προσωπογραφίες, ο μήνας του μέλιτος με την Όνο, το πεντάγραμμο και οι άνθρωποι. Νεύρο και ανατολίτικες επιρροές στην πρώτη του μεγάλη αγάπη, το σχέδιο, αφού ο Λένον καταπιάστηκε με τα χρώματα πριν την κιθάρα και την τριετία 1957-1960 βρέθηκε να παρακολουθεί μαθήματα στο Liverpool Art Institute. Με τον μέσο όρο κάθε σχεδίου να πιάνει την τιμή των 6 χιλιάδων δολαρίων στις δημοπρασίες, μπορεί να καταλάβει κάποιος πόσο μεγάλο ενδιαφέρον υπάρχει γύρω από αυτή την πτυχή του διάσημου μουσικού, που, όπως φαίνεται, το είχε και στα άσματα και στα σχεδιάσματα.

johnlennon.com
openhouse.me

The Art Of Chess: Ματ στην τέχνη

Roi art. 16 πιονέροι της σύγχρονης τέχνης επιμελήθηκαν ισάριθμα σετ του πιο διάσημου ίσως επιτραπέζιου παιχνιδιού και η γκαλερί Saatchi δύσκολα θα έλεγε «όχι» στη φιλοξενία τους. Η ιστορία πρωτοξεκίνησε το 2003 με 5 συμμετοχές και κάθε χρόνο ταξιδεύει σε ολοένα και περισσότερα μέρη. Σκάκι. Ξεκίνησε ως παιχνίδι των βασιλιάδων και έγινε ο βασιλιάς των παιχνιδιών. Ένα στρατιωτικό παιχνίδι ίσων δυνάμεων επί «χάρτου», μια διαρκής επίδειξη πνευματικών ικανοτήτων στα 64 τετράγωνα της σκακιέρας. Στρατηγική και ελιγμοί σε μια διαδικασία που σημασία έχει ο τρόπος που νικάς και όχι η νίκη. Αυτοκράτορες, Πάπες και ηγήτορες των γραμμάτων και των τεχνών, όπως ο Θερβάντες, ο Βολτέρος, ο Ντιντερό ή ο Βενιαμίν Φραγκλίνος, «εθίστηκαν» στη μεγαλοφυΐα του παιχνιδιού που απαντάται στον ινδικό πολιτισμό. Να και κάτι που δεν έκαναν οι Έλληνες, σωστά; Να και κάτι που έκαναν οι συμμετέχοντες στην έκθεση «The Art Of Chess»: χρησιμοποιώντας ξύλο, πορσελάνη, γυαλί και ασήμι παρουσιάζουν σκακιστικά σετ από αυτά που δύσκολα θα παραγγείλεις τις μεταμεσονύκτιες ώρες του τρελεμάρκετινγκ, που τα κουβερλί και τα παπλώματα ξεπουλάνε. Σκακιέρες που μιλάνε κάθε που κινείς ένα πιόνι, αξιωματικοί από μπουκάλια κέτσαπ και μια σειρά από σχόλια πάνω στις ιεραρχικές σχέσεις του παιχνιδιού. Maurizio Cattelan, Jake and Dinos Chapman, Oliver Clegg, Tracey Emin, Tom Friedman, Paul Fryer, Damien Hirst, Barbara Kruger, Yayoi Kusama, Paul McCarthy, Alastair Mackie, Tim Noble & Sue Webster, Matthew Ronay, Tunga, Gavin Turk & Rachel Whiteread έκαναν την απαραίτητη κίνηση δίνοντας τη δική τους αισθητική πρόταση για το σκάκι. Σειρά σου να τις δεις.

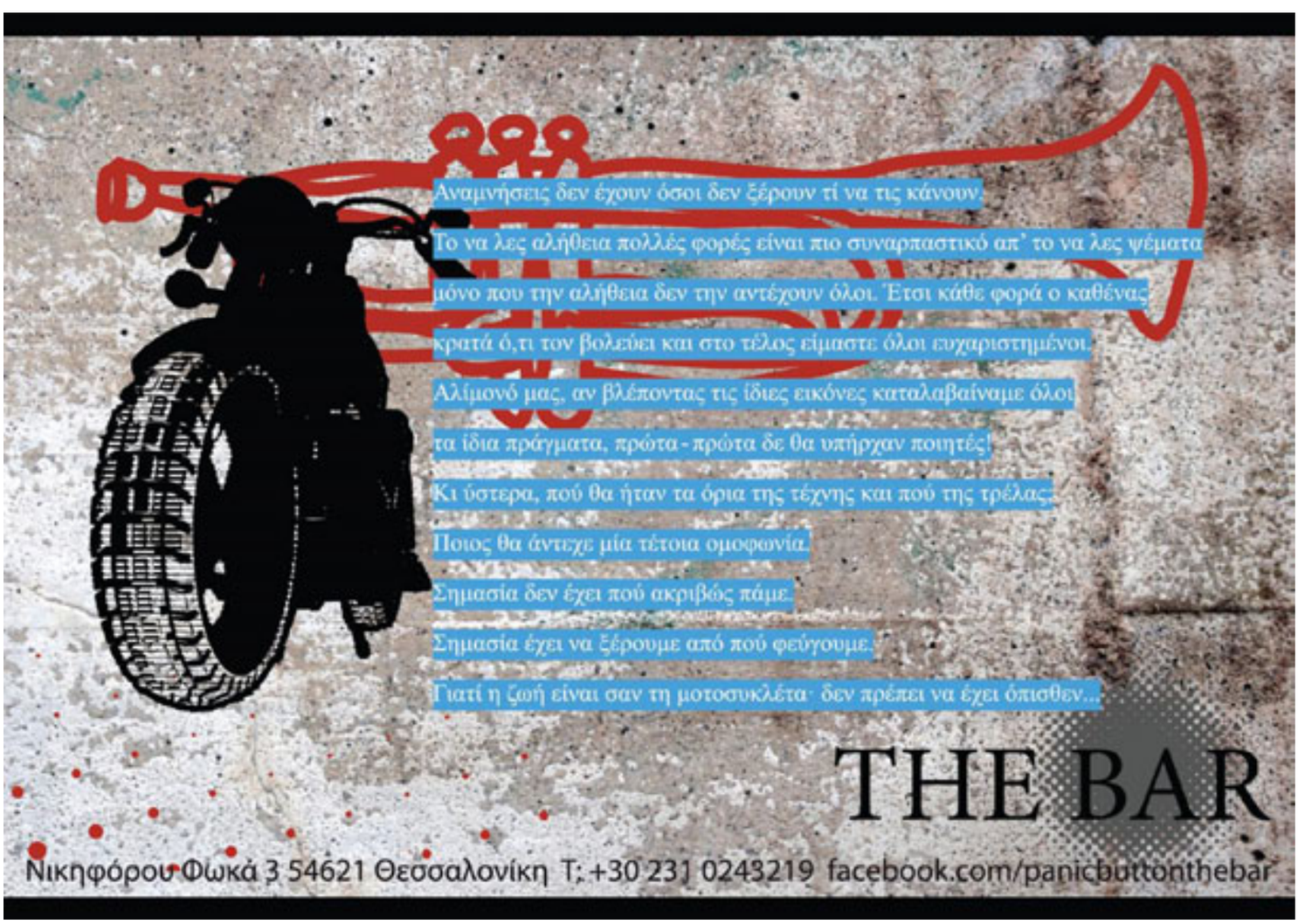

sugarcube

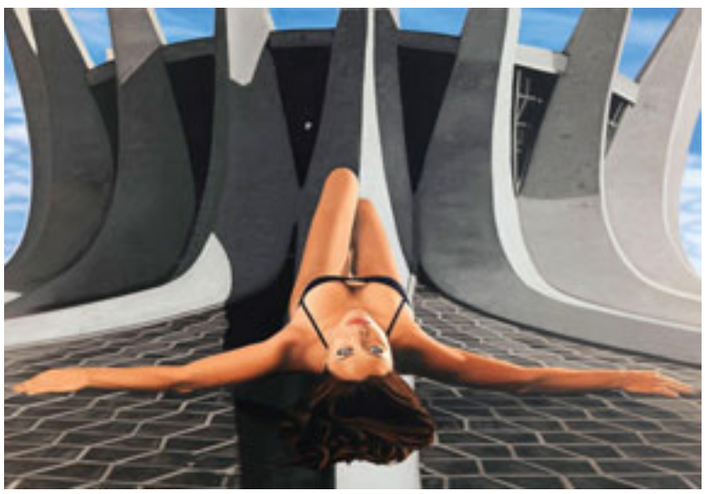
Θεσσαλονίκη

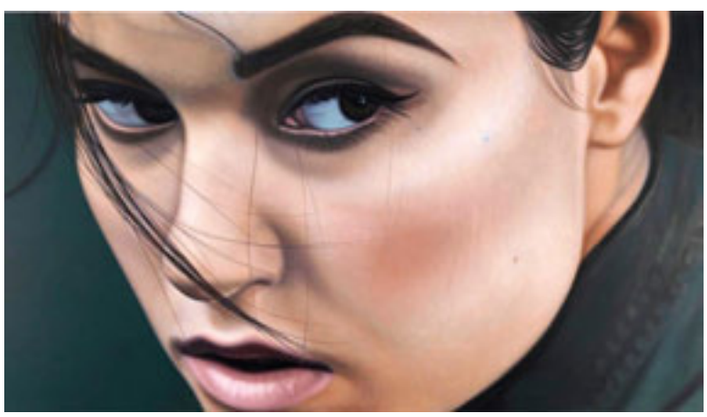
what the BAG is going on!

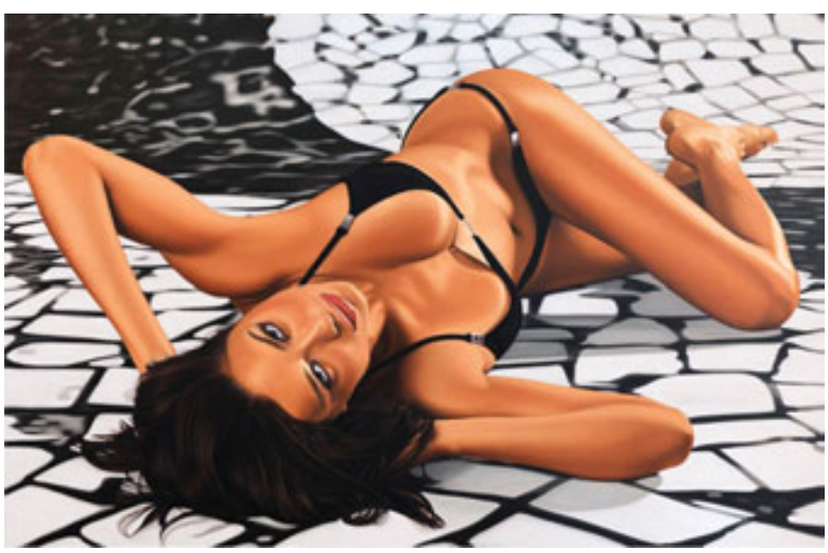
Τσιμισκή 94

Richard Phillips: Αιθέρια έλαια

«Όταν δεν μπορούμε να προσδιορίσουμε τι είναι τέχνη, όταν φτάνουμε σε εκείνο το σημείο που δεν είμαστε σίγουροι, τότε έχουμε τη μεγαλύτερη πιθανότητα να εξερευνήσουμε κάτι σπουδαίο». Με αυτό το σχόλιο ο αμερικάνος εικαστικός Ρίτσαρντ Φίλιπς προϊδέασε όσους βρέθηκαν στην Gagosian Gallery της Νέας Υόρκης για να επισκεφτούν την πρόσφατη έκθεσή του. Ανακαλώντας μνήμες από τα περιοδικά της περιόδου 1950-1970, ο 60χρονος δημιουργός είναι συνεπής στην παραγωγή glossy υπερρεαλιστικών εικόνων. Παραστατικός εικονογράφος, κολλημενάκιας με το πορνό χαμηλών λιπαρών, πορτρετίστας των πλέον αναγνωρίσιμων προσώπων που πρωταγωνιστούν στη σόουμπιζ, το μουσικό στερέωμα ή την πολιτική σκηνή. Την περασμένη χρονιά τα ομώνυμα φιλμάκια του για τις Σάσα Γκρέι και Λίντσεϊ Λόχαν έκαναν πρεμιέρα στην Μπιενάλε της Βενετίας. Φέτος η εικονογραφημένη σειρά των πιο χαρακτηριστικών καρέ από τις ταινίες κάνει αίσθηση όπου φιλοξενείται. Συνεχίζοντας τη συνεργασία του με τη Λόχαν στο φιλμάκι «First Point» και εγκαινιάζοντας αυτή με την Αντριάνα Λίμα, οι τρεις χάριτες του σκανδαλοθηρικού Τύπου απασχολούν τον χρόνο και το ατελιέ του. Κάτι βαρβάτα κοντινά, κάποια φόντα με όλα τα προσόντα, κάπως αλλιώς ιδωμένη η χάρη των πασίγνωστων γυναικών. Οι ελαιογραφίες του δε χάνουν λάδια. Η Βραζιλιάνα Λίμα σε μια εσταυρωμένη πόζα υπό τη μεγαλοπρέπεια ενός καθεδρικού ναού. Η Λόχαν αντάμα με τη διάσημη σωσία της Kassia Meador. Η Σάσα Γκρέι αδέσποτη στα διαστημικά κτήρια του επιδραστικού αρχιτέκτονα Τζον Λότνερ. Γεννημένος στη Μασαχουσέτη και κάτοικος Νέας Υόρκης, ο Ρίτσαρντ Φίλιπς έχει βρεθεί στους πιο γνωστούς χώρους τέχνης επανειλημμένα με την τολμηρή του διάθεση. Προτιμά να παίρνει γεύση από τα ζαχαρωτά της ποπ κουλτούρας αντί να κοινωνεί ιδεοληπτικές πομφόλυγες. Και αυτό έχει τη σημασία του. Μήπως ήρθε η ώρα να δούμε την Τζούλια στην Εθνική Πινακοθήκη;

gagosian.com

Absolut Unique

Απόλυτα μοναδικά!

Τέσσερα εκατομμύρια διαφορετικές συλλεκτικές φιάλες, μοναδικά σχεδιασμένες και αριθμημένες. Αυτή είναι η νέα καλλιτεχνική κατάθεση της Absolut Vodka και ονομάζεται Absolut Unique. Κάθε φιάλη κι ένα μοναδικό έργο τέχνης, κάθε φιάλη κι ένα τολμηρό concept.

Για τη δημιουργία τους, η ABSOLUT ανασχεδίασε ακόμα και τη διαδικασία παραγωγής. Οι μηχανές χρώματος μπήκαν μπροστά, τα μοτίβα και οι αλγόριθμοι προγραμματίστηκαν και έτσι διασφαλίστηκε η παραγωγή σχεδόν τεσσάρων εκατομμυρίων μπουκαλιών, εντελώς διαφορετικών μεταξύ τους. Για το χρωματισμό των φιαλών χρησιμοποιήθηκαν 38 διαφορετικά χρώματα και 51 μοτίβα. Η σύνθεση των χρωμάτων και η αντίθεση με τη χάρτινη ματ ετικέτα που αναγράφει το μοναδικό αριθμό που χαρακτηρίζει την κάθε φιάλη κάνουν την Absolut Unique πραγματικά μοναδική.

Ενθουσιασμένος με το εγχείρημα και το αποτέλεσμα, ο Jonas Tåhlin, Vice President Global Marketing, δηλώνει: «Θυμίζει πείραμα τρελού επιστήμονα με πινελιές street art. Η γραμμή παραγωγής θύμιζε περισσότερο studio καλλιτέχνη παρά εργοστάσιο που κατασκευάζει μπουκάλια. Είναι πραγματικά εντυπωσιακές φιάλες, όλοι θα βρουν την προσωπική τους αγαπημένη. Οι φίλοι της ABSOLUT είναι όλοι μοναδικοί και γι' αυτό θελήσαμε να προσφέρουμε στον καθένα τη δική του φιάλη, μία φιάλη ξεχωριστή όσο οι ιδιαιτερότητες των ανθρώπων. Λατρέψαμε την ιδέα της μοναδικότητας, αν και η υλοποίησή της ήταν πρόκληση».

Στην Ελλάδα, οι μοναδικές φιάλες Absolut Unique είναι διαθέσιμες σε όλες τις μεγάλες αλυσίδες σούπερ-μάρκετ και σε επιλεγμένες κάβες, στην τιμή της απλής φιάλης.

youtube.com/absolut
drinkspiration.com
facebook.com/absolutvodkagreece

Θεσσαλονίκη

Το δέντρο που πληγώναμε

Μια έκθεση με καρτ ποστάλ: «Η Δύση της Ανατολής». Ένα βιβλίο του Αντώνη Δ. Σατραζάνη για την πολύβουη, πολύγλωσση και πολυεθνοτική πόλη: «Η γαλλική στρατιά στη Θεσσαλονίκη - Το ειρηνικό έργο της στη Μακεδονία (1915-1918)». Και το Thessaloniki Open House, ένας νέος αρχιτεκτονικός θεσμός. Το χθες και το σήμερα σε ένα παιχνίδι με εικόνες και λέξεις για το τι ήταν και πού μπορεί να πάει η πόλη.

Επιμέλεια **Στέφανος Τσιτσόπουλος**

Το νηματουργείο (Η)σαΐα, που εγκαταστάθηκε το 1879 μέσα σε πυκνοκατοικημένη περιοχή, πάνω στην παραλιακή λεωφόρο.

Επιφωνήματα! Μουσικές! Ζητωκραυγές!

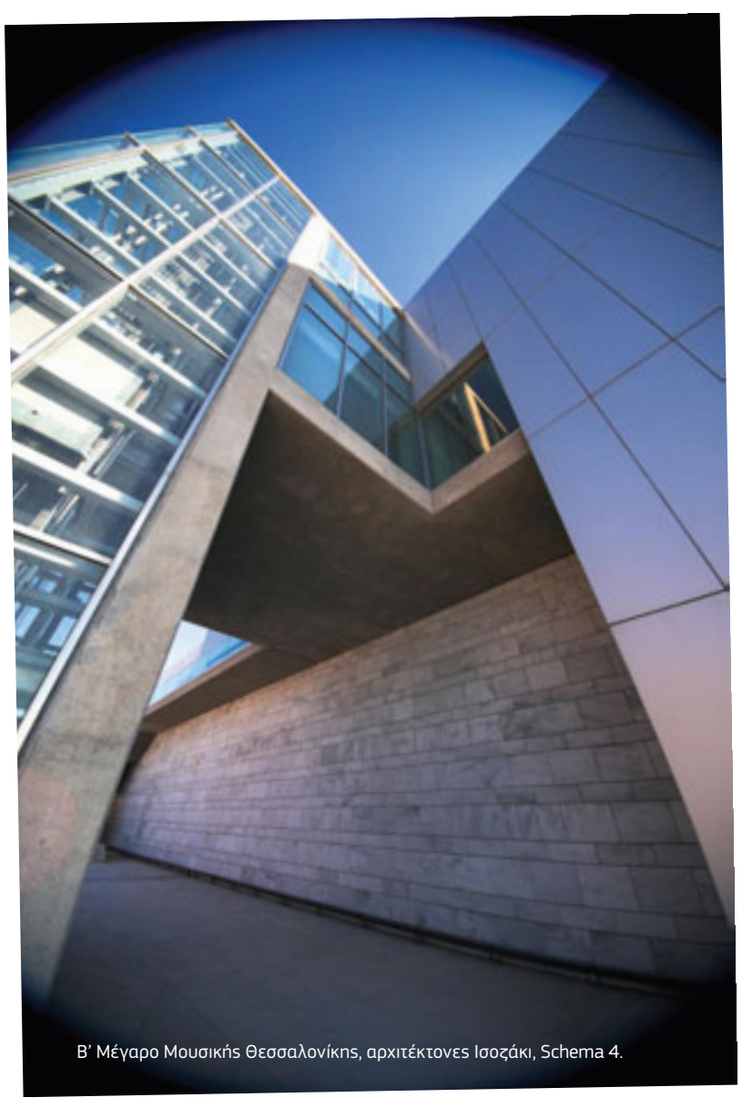
Μπαίνουμε τώρα στο λιμάνι της Σαλονίκης με τον ομώνυμο θαυμαστό κόλπο. Η πόλη αναδύεται αργά μέσα από το πούσι των γύρω υψωμάτων, με τα σπίτια της να ροδίζουν στο πρώτο φως του ηλίου. Πρόκειται για μιαν εξαίσια οπτασία, καθώς η πόλη σε άπειρα σημεία της διαπερνιέται από εκατοντάδες μιναρέδες, οι οποίοι μοιάζουν με γιγάντια κεριά που πλαισιώνουν αυτή την ακίνητη πομπή των σπιτιών κι όλων των υπολοίπων ανθρώπινων μνημείων, έτσι όπως στέκουν απαθή και ανθεκτικά. Αν και μας περιτριγυρίζουν αδιάκοπα διάφορα μεταγωγικά και πολεμικά πλοία, αγγλικά και γαλλικά, ωστόσο αυτό που κυριαρχεί σαν μια κλασική οπτασία είναι το λιμάνι εμπρός μας με τα ιστιοφόρα να φορτώνουν και να ξεφορτώνουν εμπορεύματα στις μαούνες ή μακρύτερα ακόμα, στις αποβάθρες, κατευθείαν στις πλάτες των χαμάληδων. Πόσο μεγάλη αντίθεση προκαλεί η ονειρική, αρχαϊκή σιλουέτα των ιστιοφόρων μ' αυτό το δάσος από κατάρτια και σχοινιά που σχηματίζουν, πλάι στον τερατώδη όγκο των θωρηκτών και την ήρεμη ρώμη την οποία αποπνέουν.

Οκτώβριος 1915. Capitain Canudo, «Combats d' Orient: Dardanelles-Salonique [1915-1916]», Παρίσι 1917

Ένας από τους σημαντικότερους διεθνείς θεσμούς για την ανάδειξη και προώθηση της αρχιτεκτονικής, που ξεκίνησε από το Λονδίνο το 1992 και μέχρι σήμερα διαδόθηκε σε πολλές πόλεις ανά την υφήλιο αποκτώντας συστηματικούς επισκέπτες και υποστηρικτές, έρχεται και στη Θεσσαλονίκη. Η δράση Open House προσκαλεί το κοινό να εξερευνήσει και να κατανοήσει την αξία της αρχιτεκτονικής και του δομημένου περιβάλλοντος.

Το πρώτο ξενοδοχείο «Όλυμπος Παλάς» του Αχμέτ Καπαντζή, στη γωνία της Πλατείας Ολύμπου (Ελευθερίας) με την παραλιακή λεωφόρο.

Β' Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης, αρχιτέκτονες Ισοζάκι, Schema 4.

Η πρώτη φορά που είδα το πρόσωπό σου

Η Σαλονίκη. Πφ! Ανοστότερη από όλες τις φορές που την είδα. Ξένοι, ξένοι, ξένοι! Σέρβοι αξιωματικοί με ωραία κορμιά. Εγγλέζοι αξιωματικοί και φαντάροι κομψότατοι. Γάλλοι όλων των όπλων. Ιταλιάνοι που μας κοιτάζουν με ενδιαφέρον ευκολοξήγητο. Αράπηδες, Τογκινέζοι, Ιντιάνοι, Ρούσοι καλόκαρδοι και ευγενικοί, Εβραίοι, Έλληνες. Αυτοκίνητα, αυτοκίνητα, αυτοκίνητα! Θόρυβοι άγριοι, βάρβαροι και αναιδείς. Σκόνη. Ζέστη. Νταβατούρι. Γλώσσες όλων των φυλών. Χρώματα όλων των εθνοσήμων. Χάβρα και αναμπουμπούλα εθνών, γλωσσών, οχημάτων. Γυναίκες γελοίες και λίγες. Κέντρα άθλια. Λιμάνι βρόμικο. Πέντε πτώματα αλόγων πλέουν κοντά-κοντά στην προκυμαία. Παίζει μια φανφάρ στο «Λευκό Πύργο» και το μόνο που ακούς είναι οι τρόμπες των αυτοκινήτων και οι στριγγές σκληριές του τραμ που περνά θορυβώδες σαν κινητό τενεκετζίδικο.

Στις 23 Απριλίου, σε τελετή, παρουσία του Βενιζέλου και των μελών της Κυβέρνησης Θεσσαλονίκης, το 4ο Σύνταγμα Αρχιπελάγους παραλαμβάνει τη σημαία του και αναχωρεί από την πόλη, «μέσα εις έναν γενικόν συναγερμόν των κατοίκων». Νίκη Λυκούργου, «Ο Στρατής Μυριβήλης στον Πρώτο παγκόσμιο πόλεμο: στρατιώτης-πολεμιστής και δημοσιογράφος-ανταποκριτής», Κονδυλοφόρος, τόμος 6 University Studio Press, 2007

Στη δράση Open House συμμετέχουν ήδη 21 πόλεις παγκοσμίως: Νέα Υόρκη, Δουβλίνο, Τελ Αβίβ, Ιερουσαλήμ, Ελσίνκι, Μελβούρνη, Βαρκελώνη, Σικάγο, Ρώμη, Λισσαβόνα. Μπαίνοντας στο κλαμπ των Open House Cities, η Θεσσαλονίκη διεκδικεί επί ίσοις όροις και μέσω της ιδιαίτερης αρχιτεκτονικής της την τουριστική αλλά και πολιτιστική προβολή της.

Ο χάρτης και η επικράτεια

Ο χάρτης φέρει τον τίτλο «Plan de Salonique», και η ταχύτητα με την οποία σχεδιάστηκε μπορεί να αποδοθεί στις τεχνικές γνώσεις των Γάλλων και στην άμεση ανάγκη χαρτογράφησης του μακεδονικού μετώπου.

Ο χάρτης αποτέλεσε την τελευταία απεικόνιση της πόλης πριν την πυρκαγιά, η οποία μέσα σε 32 ώρες κατέστρεψε ένα μεγάλο τμήμα του ιστορικού κέντρου της Θεσσαλονίκης. Οι αποφάσεις που θα ληφθούν στη συνέχεια θα αλλάξουν την όψη της πόλης. Σπίτια, εμπορικά καταστήματα, διοικητικά κτίρια, ναοί καταστράφηκαν ολοσχερώς, 70.000 άνθρωποι έμειναν άστεγοι. Την καταστροφή ευνόησαν η ανομβρία και ο δυνατός άνεμος, η έλλειψη νερού στην πόλη, καθώς και η απουσία οργανωμένης πυροσβεστικής υπηρεσίας. Η αναφορά προς την κυβέρνηση του προϊσταμένου της Διεύθυνσης Θυμάτων Πυρκαγιάς Αλέξανδρου Πάλλη, αναφέρει ξεχωριστά τους πυροπαθείς των τριών κοινοτήτων της Θεσσαλονίκης: 50.000 Εβραίοι, 12.500 Ορθόδοξοι και 10.00 Μουσουλμάνοι.

Η πυρκαγιά ξεκίνησε, όπως λέγεται, από σπίθα της φωτιάς μιας κουζίνας, που έπεσε σε παρακείμενη αποθήκη με άχυρο σε ένα φτωχικό σπίτι προσφύγων στη διεύθυνση Ολυμπιάδος 3, στη συνοικία Μεβλανέ, μεταξύ του κέντρου και της Άνω Πόλης. Η έλλειψη νερού και η αδιαφορία των γειτόνων, δεν έκανε δυνατή την κατάσβεση της αρχικής πυρκαγιάς, και σε σύντομο διάστημα και χάρη στον έντονο άνεμο η πυρκαγιά μεταδόθηκε στα γειτονικά σπίτια και άρχισε να εξαπλώνεται σε όλη τη Θεσσαλονίκη. Τα ξημερώματα της επόμενης μέρας (19 Αυγούστου) ο άνεμος άλλαξε κατεύθυνση και τα δύο μέτωπα της πυρκαγιάς κατέστρεψαν όλο το εμπορικό κέντρο. Στις 12.00 πέρασε γύρω από τον περίβολο του ναού της Αγίας Σοφίας χωρίς να τον πειράξει, και συνέχισε ανατολικά μέχρι την οδό Εθνικής Αμύνης (πρώην Χαμιντιέ), όπου σταμάτησε. Το βράδυ της 19ης Αυγούστου σταμάτησε η εξάπλωσή της.

Τι ακριβώς θα δούμε στο Open House Thessaloniki; Για ένα Σαββατοκύριακο, δημόσια και ιδιωτικά κτίρια θα ανοίξουν τις πύλες τους, δωρεάν για το κοινό, φιλοδοξώντας να μετατρέψουν την πόλη σε ένα μεγάλο μουσείο. Εκθέματα, τα ίδια της τα κτίρια και η αρχιτεκτονική της. Η ανάπλαση της Νέας Παραλίας από τους Νικηφορίδη-Κουόμο, το αστεροσκοπείο του Καραντινού, το Β' Μέγαρο Μουσικής των Ισοζάκι-Schema 4, το Τελλόγλειο των Λάμπρου-Μάρδα-Μωραϊτη-Κωνσταντάτου, αλλά και κατοικίες στην Άνω Πόλη και στο κέντρο, οι επισκέπτες θα έχουν την ευκαιρία όχι απλώς να δουν αλλά και να ξεναγηθούν από ειδικούς εθελοντές και αρχιτέκτονες του Open House Thessaloniki γνωρίζοντας την ιστορία τους πέρα από τη μακέτα ή το πρώτο βλέμμα.

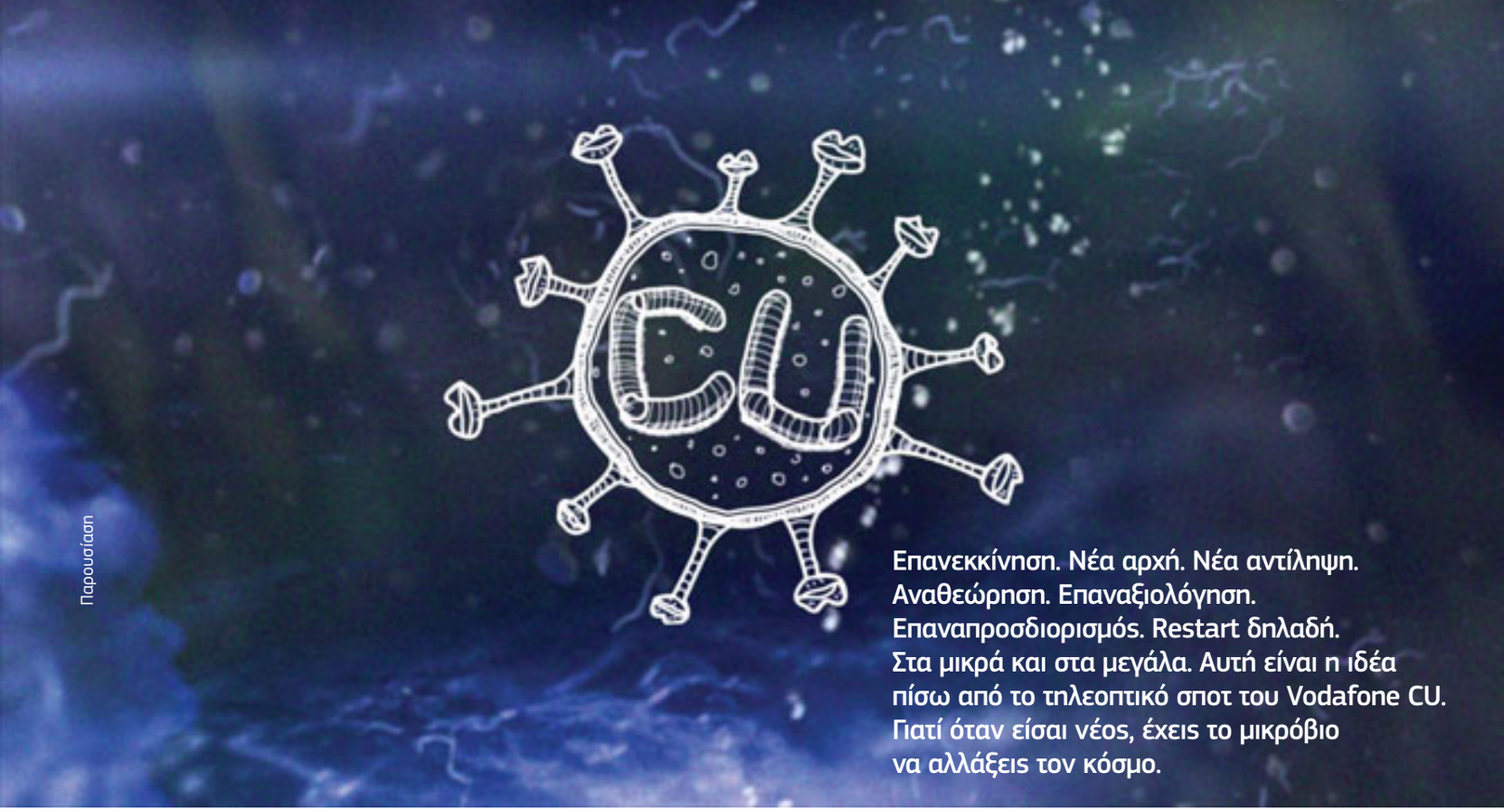
Κατοικία στην οδό Κάστορος 14, Άνω Πόλη, αρχιτέκτονες Μ.Δούση, Μ.Νομικός.

Η πλατεία Ουν Καπάν (των Αλεύρων) στην περιοχή της σημερινής πλατείας Άθωνος.

Ξενοδοχεία, καφέ και τραπεζάκια έξω στην Πλ. Ελευθερίας.

Επανεκκίνηση. Νέα αρχή. Νέα αντίληψη. Αναθεώρηση. Επαναξιολόγηση. Επαναπροσδιορισμός. Restart δηλαδή. Στα μικρά και στα μεγάλα. Αυτή είναι η ιδέα πίσω από το τηλεοπτικό σποτ του Vodafone CU. Γιατί όταν είσαι νέος, έχεις το μικρόβιο να αλλάξεις τον κόσμο.

Vodafone CU Restart!

Εκατοντάδες συζητήσεις στα «τηλεπαράθυρα», τόνοι αναλύσεων, άπειρες απόψεις. Ένα κινέζικο ρητό λέει: «Αυτό που η κάμπια ονομάζει τέλος του κόσμου η ζωή το λέει πεταλούδα». Αν εμείς σήμερα νιώθουμε παγιδευμένοι στο «κουκούλι» της κρίσης, σε τι μπορούμε να ελπίζουμε; Στην επόμενη φάση. Γιατί αυτό που οι άλλοι λένε «τέλος» μπορεί για εμάς να είναι μια καινούρια αρχή. Σε ατομικό, κοινωνικό, εθνικό και ό,τι άλλο –ικό προτιμάτε. Διάλειμμα για διαφημίσεις.

Ναι, για διαφημίσεις. Γιατί εκεί που οι άλλοι το χάνουν με πολύ μπλα-μπλα, το Vodafone CU σχηματίζει με μια λεξούλα τη «μεγάλη εικόνα». Restart. Σε μια εποχή που όλοι και όλα δείχνουν να έχουν κολλήσει, ένα νεανικό προϊόν προβάλλει μια στάση ζωής που, αν την αποφασίσεις, κανένα «κουκούλι» δε θα σε χωράει.

Το Restart αφορά τους πάντες και τα πάντα. Μια προχώ και τολμηρή διαφήμιση που, όπως οι σημερινοί πιτσιρικάδες, μας υπενθυμίζει ότι χρειαζόμαστε λιγότερα από όσα νομίζουμε κι έχουμε περισσότερα από όσα φανταζόμαστε. Ίσως το πιο επίκαιρο και αληθινό μήνυμα που έπαιξε τελευταία στην ελληνική κοινωνία. Αν αμφισβητήσεις ό,τι παλιό μας έφερε ως εδώ, αν δεις τα πράγματα με άλλη ματιά, αν αλλάξεις πρώτα εσύ ο ίδιος, τότε θα δεις τον κόσμο να αλλάζει. Αρκεί να μεταδώσεις το μικρόβιο που κόλλησες για να ξεκολλήσεις από τα ίδια. Back to basics, δηλαδή.

Βγες μπροστά, διάδωσέ το, πες το σε όλους γύρω σου. Restart. Αν κάποιοι δεν έπιασαν την ουσία και τον συμβολισμό του νέου τηλεοπτικού του Vodafone CU, τότε μάλλον δεν «είδαν». Η εποχή των στημένων και των δήθεν δηλώσεων τύπου «όλοι περνάμε καλά στα καμαρίνια» και «συγχαρητήρια για την εκπομπή σας» μας τελείωσε. Στον κόσμο περνάει πλέον μόνο η αλήθεια: εκεί που οι άλλοι βλέπουν ένα καταστροφικό τέλος, κάποιοι άλλοι βλέπουν μια νέα αρχή. Επανεκκίνηση.

www.vodafonecu.gr

Ξενοδοχείο Όλυμπος Παλλάς, η συνύπαρξη της Ανατολής με τη Δύση.

Κοσμόπολις

Πάνω από 200.000 στρατιώτες και αξιωματικοί ζουν μέσα και περιμετρικά της πόλης, αλλάζοντας το χαρακτήρα, την οικονομία, ακόμη και τις κοινωνικές παραδόσεις. Τα μεροκάματα είναι υψηλά και η σε είδος πληρωμή ελκυστικότερη. Στην πόλη ανοίγουν εκατοντάδες ταβέρνες, χορευτικά κέντρα, κέντρα διασκέδασης. Η αστική τάξη της πόλης αγκαλιάζει τις κοσμικές εκδηλώσεις των ανώτερων αξιωματούχων της Αντάντ. Η κοσμική ζωή που στηριζόταν στα πολυτελή ξενοδοχεία, στα μεγάλα καφενεία και ζυθοπωλεία, στα πανάκριβα εστιατόρια, έγινε ακόμα πιο έντονη στα 1915-1916. Οι στρατιώτες των Συμμάχων συνυπήρχαν με τους ντόπιους κατοίκους, τους έλληνες κρατικούς υπάλληλους και τους κατασκόπους των Κεντρικών Δυνάμεων.

Υπολογίζεται ότι το χειμώνα του 1915-16 250.000 Αγγλογάλλοι είχαν κατακλύσει τη Θεσσαλονίκη, χώρια τα ρώσικα, σέρβικα και ιταλικά στρατεύματα. Η νέα κατάσταση άλλαξε ριζικά τη ζωή της πόλης. Η εμπορική κίνηση αυξάνεται με εντυπωσιακούς ρυθμούς. Νέα θέατρα, καφέ και καμπαρέ ξεφυτρώνουν παντού. Στους δρόμους της πόλης κυκλοφορούν κυριολεκτικά «όλες οι φυλές του κόσμου». Συχνό ήταν το θέαμα κάποιας συμμαχικής μπάντας, που, παρελαύνοντας στους δρόμους ή δίνοντας συναυλίες στην πλατεία Ελευθερίας (το κεντρικότερο και κοσμικότερο σημείο της πόλης), συγκέντρωνε πλήθος κόσμου που παρακολουθούσε.

Η παρουσία μεγάλου αριθμού ξένων στρατιωτών, αλλά και «πολύτιμου συναλλάγματος», έφερε τους συμπαθείς υπαίθριους στιλβωτές υποδημάτων να στήνουν τα σύνεργα της δουλειάς τους ακριβώς στα πόδια της Καμάρας, αλλά και τους περίεργους -μικρούς και μεγάλους- που συνωστίζονταν για να δουν τους ξένους στρατιώτες με τις επιβλητικές στολές και τις απαστράπτουσες μπότες.

Η πόλη αποκτά κοσμοπολίτικο χαρακτήρα. Η μεγάλη κίνηση που δημιούργησαν τα ξενοδοχεία είχε ως αποτέλεσμα να ανοίξουν θέατρα και κινηματογράφοι που έφερναν θιάσους από όλο τον κόσμο, να δημιουργηθούν πολλά cabarets και café chantants, να αφιχθούν μαζικά καλλιτέχνιδες απ' όλες τις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες και συνάμα να αυξηθεί κατακόρυφα η πορνεία, η οποία γνώρισε μεγάλη άνθηση στη Θεσσαλονίκη την περίοδο 1914-1917. Αυτή βέβαια ήταν και η αιτία που δημιουργήθηκαν μικρά ξενοδοχεία σε κάθε γωνιά της πόλης. Το 1915 η Θεσσαλονίκη είχε πάνω από 100 ξενοδοχεία και πανδοχεία, αριθμός ρεκόρ για την εποχή, αν σκεφτούμε πως σήμερα λειτουργούν περίπου 60, χωρίς να έχουν όλα την πολυτέλεια και τη φήμη που δημιούργησαν τα αντίστοιχα της Belle Epoque.

Στα καμπαρέ, γαλλίδες αρτίστες τραγουδούσαν τις τελευταίες επιτυχίες του Παρισιού. Όπως έλεγε ο ευφυολόγος αδελφός του δημάρχου δικηγόρος Θανάσης Αγγελάκης «εκείνη την εποχή βλέπαμε παριζιάνικα νούμερα κι ακούγαμε τραγούδια απ' το Παρίσι par ici».

Κατοικία στην οδό Τυπρατίου 9, Άνω Πόλη, αρχιτέκτονας Γ.Τσαουσάκης.

Το βιβλίο του Αντώνη Δ. Σατραζάνη «Η γαλλική στρατιά στη Θεσσαλονίκη - Το ειρηνικό έργο της στη Μακεδονία (1915-1918)» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις University Studio Press.

Το Thessaloniki Open House θα πραγματοποιηθεί στις 24 και 25 Νοεμβρίου (www.openhousethessaloniki.org).

Η έκθεση «Η Δύση της Ανατολής - ο αιώνας που διαμόρφωσε τη Θεσσαλονίκη του 1912» στη Βίλα Καπαντζή θα διαρκέσει έως τις 18 Νοεμβρίου 2012.

24-25
NOE
2012

Το OPEN HOUSE είναι πλέον πραγματικότητα και στην Ελλάδα!

OPEN HOUSE

Thessaloniki

Για ένα Σαββατοκύριακο, δημόσια και ιδιωτικά κτίρια ανοίγουν τις πύλες τους για ξεναγήσεις στο κοινό δωρεάν και η πόλη μετατρέπεται σε ένα μεγάλο μουσείο, με εκθέματα τα ίδια της τα κτίρια και την αρχιτεκτονική της.

www.openhousethessaloniki.org
www.openhouseworldwide.com
info@openhousegreece.org
volunteers@openhousegreece.org

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ:

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ ΤΟΥ:

ΣΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ:

ΧΟΡΗΓΟΙ:

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

THE SHOPRANOS

Επιμέλεια **Λίνα Μανδράκου**

01

02

03

04

05

06

07

Οπτικά Δαμουλά: Σαν τα μάτια σου!
Δες τη ζωή με άλλο μάτι. Φροντίζοντας για την όρασή μας από το 1990 μέχρι σήμερα, τα «Οπτικά Δαμουλά» αποτελούν σταθερή αξία. Προσεγγίζοντας με την απαραίτητη ευαισθησία και υπευθυνότητα την οπτική μας, διαθέτουν τις πιο ολοκληρωμένες λύσεις. Σκελετούς οράσεως και ηλίου για μικρούς και μεγάλους, φακούς επαφής, αξεσουάρ όρασης, αναλώσιμα και ανταλλακτικά για τα γυαλιά μας, μάσκες θαλάσσης και άθλησης. Με την αισθητική και το στιλ των κορυφαίων εταιριών του χώρου, στα «Οπτικά Δαμουλά» θα συναντήσεις τις πιο χαρακτηριστικές εκφάνσεις της μόδας στις πιο friendly τιμές που αιχμαλωτίζουν τα βλέμματα.
Αλεξάνδρου Παπαναστασίου 134, Τ: 2310 300 687, Θεσσαλονίκη, www.opticsdamoula.gr

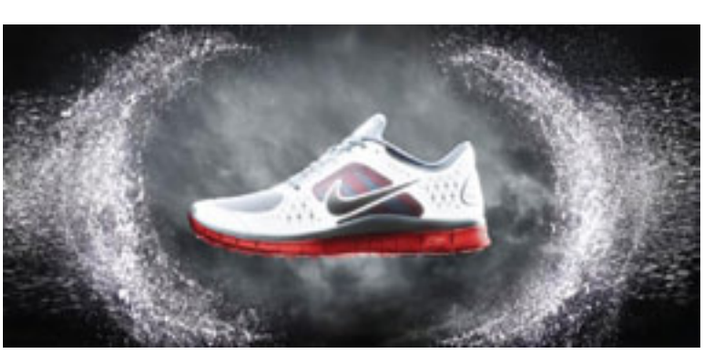

08

09

10

01 Άλατα μπάνιου **Amelie&Melanie/Chiffons, Mirepsos**
02 Βιολογικό αργανέλαιο **Marius Fabre/Mille & Bains, Mirepsos**
03 Γυναικεία γυαλιά **AcreLane/Brixton, Οπτικά Δαμουλά**
04 Μπλούζα **Lacoste, Notos Galleries**
05 Ανδρικό σακάκι **Lee, VF Hellas**
06 Ανδρικό δερμάτινο παπούτσι **Converse, FF Group**
07 Παντελόνι, **attr@ttivo**
08 Γυναικεία γυαλιά **NewPark/Brixton, Οπτικά Δαμουλά**
09 Ζακέτα **G-Star RAW, FF Group**
10 Ανδρική θερμική ζακέτα **Carhartt, Boardsports**
11 Παπούτσι, **Vans**
12 Παπούτσι **Nike Free Run+ 3 Shield, Nike**
13 Παπούτσια, **adidas Originals**
14 Jeans **Maison Martin Margiela, H&M**

11

12

13

Mirepsos: C’est si bon

Θεσπέσιες μυρωδιές, εκτροχιαστικές εσάνς, τέλεια μπουκαλάκια! Τα ντελικάτα Lothantique, τα φινετσάτα Amelie & Melanie και τα σαπούνια μιας από τις παλαιότερες σαπωνοποιίες της Μασσαλίας, της Marius Fabre, θα τα βρεις στα ράφια μαζί με φυσικά και βιολογικά αφρόλουτρα, λοσιόν, λαδάκια ενυδάτωσης, άλατα μπάνιου και σαμπουάν. Σπόγγοι και λούφες, προϊόντα σπα, 100% αγνά αιθέρια έλαια μπάνιου, earth friendly ισορροπία, κεριά, sticks, spray, αρωματικά pot-pourris, όλα εδώ, συνηγορούν σε μια αρωματική πανδαισία. Αρωματικές πέτρες, sachets για ντουλάπες, έλαια χώρου, υφασμάτινες θήκες εσωρούχων και παπουτσιών, κουτιά αποθήκευσης αλλά και καλλυντικά φτιάχνουν ένα ταξίδι με συνταξιδιώτες τη γαλλική λεβάντα, τη μαστίχα Χίου, τις μυρωδιές των λουλουδιών και των μυστηριακών μπαχαρικών, που μεταμορφώνουν τα πέριξ της Βαλαωρίτου σε μια συναρπαστική περιπέτεια ευεξίας και χαλάρωσης.
Β. Ουγκώ 12, Τ: 2310 518 450

14

ΕΚΘΕΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

WONDERWOOD

ΕΝΑ ΜΥΘΙΚΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΛΟΥΚΗΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΘΕΣΗΣ
ΠΑΝΑΓΗΣ ΚΟΥΤΣΟΚΩΣΤΑΣ

15 ΝΟΕ. - 5 ΔΕΚ.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ | ΠΕΜΠΤΗ 15 ΝΟΕ. 2012 | 19:00

www.bannedgraphics.com

KALOS & KLIO
SHOWROOM

Τσιμισκή 96 | 96 Tsimiski st
546 22 Θεσσαλονίκη | Thessaloniki
T: 2314 007 167
Δε – Πα: 17:00 – 21:00 Σα: 11:00 – 14:00
Mon – Fri: 17:00 – 21:00 Sat: 11:00 – 14:00

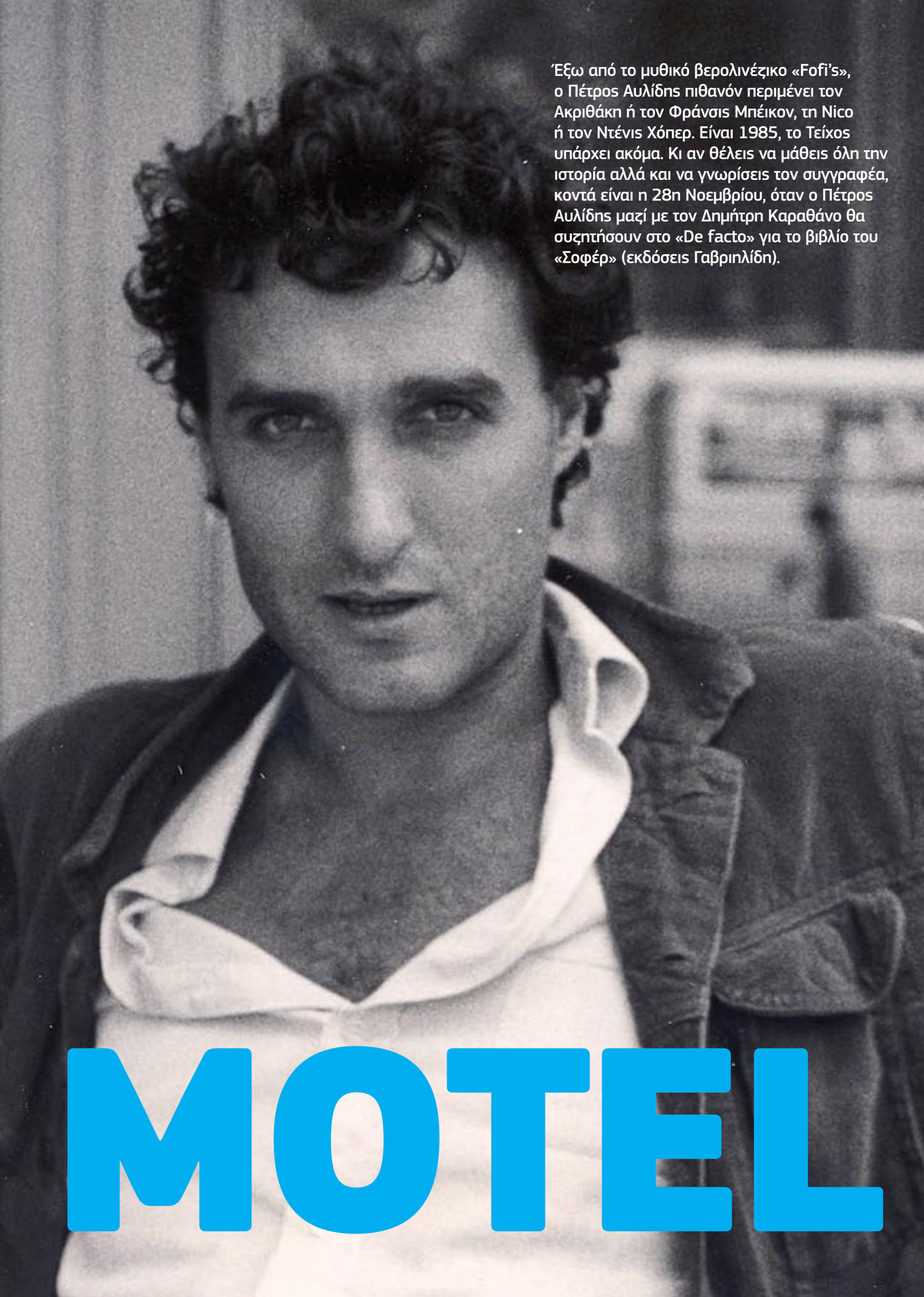
ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

SOUL
SECRETS OF URBAN LIFE

ΜΟΥΣΕΙΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
MUSEUM OF PHOTOGRAPHY THESSALONIKI

PhB Photo Biennale

ΕΣΠΑ 2007-2013

Έξω από το μυθικό βερολινέζικο «Fofi's», ο Πέτρος Αυλίδης πιθανόν περιμένει τον Ακριθάκη ή τον Φράνσις Μπέικον, τη Nico ή τον Ντένις Χόπερ. Είναι 1985, το Τείχος υπάρχει ακόμα. Κι αν θέλεις να μάθεις όλη την ιστορία αλλά και να γνωρίσεις τον συγγραφέα, κοντά είναι η 28η Νοεμβρίου, όταν ο Πέτρος Αυλίδης μαζί με τον Δημήτρη Καραθάνο θα συζητήσουν στο «De facto» για το βιβλίο του «Σοφέρ» (εκδόσεις Γαβριηλίδη).

MOTEL

Νεφέλη Μυρτίδη

Από τη Θεσσαλονίκη στο Βερολίνο, από τη σκηνογραφία στη μόδα, από τα υφάσματα στις μοκέτες και άλλα τέτοια ανατρεπτικά και γεωμετρικά, όπως μας τα παρουσιάζει η δημιουργός της γραμμής Neufmir. Label ανεξάρτητο και ψυχωμένο όσο λίγα.

Συνέντευξη **Δημήτρης Αθανασιάδης**

Για την αγάπη της γεωμετρίας

Βρισκόμουν στη Θεσσαλονίκη και σπούδαζα στο Τμήμα Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών ειδικευόμενη στη σκηνογραφία, την ενδυματολογία και τον φωτισμό. Νομίζω, γιατί ούτε και εγώ είμαι σίγουρη, πως όλο αυτό το κράμα έπαιξε ρόλο. Και ξεκίνησα μάλλον επειδή ένιωθα και νιώθω πως ο κόσμος δε φοράει χρώμα και ότι όλοι ντύνονται λίγο βαρετά. Η πρώτη τσάντα που αγόρασα «συνειδητά», όταν πήγαινα γυμνάσιο, ήταν όλως περιέργως υφασμάτινη. Την είχα χρόνια.

Μια μέρα, στο τρίτο-τέταρτο έτος, δεν έβρισκα μια τσάντα που να μου αρέσει. Βρήκα μπροστά μου λίγη μοκέτα, γιατί έφτιαχνα κάτι για μια μακέτα. Πήρα έναν διαβήτη, στην αρχή έκανα δύο γεωμετρικούς κύκλους, έκανα και άλλους δύο στο εσωτερικό για να μπορούν να μπαίνουν στο χέρι, τους κόλλησα -ούτε καν τους έραψα- και βγήκα έξω.

Καθημερινά ερχόμουν αντιμέτωπη με κατασκευαστικά ζητήματα που τίθενται σε ένα θέατρο. Βλέποντας όλους αυτούς τους όγκους σκέφτεσαι «ναι, χρησιμοποιούνται στα κτήρια, αλλά γιατί όχι πάνω μας, γιατί όχι πάνω στα ρούχα μας, γιατί όχι πάνω στους ανθρώπους;»

Τα ρούχα για κάποιο λόγο, που κάποιες φορές μπορεί να είναι πρακτικός αλλά δεν είναι πάντα έτσι, είναι πολύ ρευστά πάνω μας. Υποτάσσονται στη σημερινή εποχή στο πώς είναι η ανθρώπινη φιγούρα. Η γεωμετρία φέρνει κάτι πιο τρισδιάστατο πάνω μας και σε κάνει να δεις λίγο πιο διαφορετικά τις φόρμες. Δεν υπάρχει κάποιος συμβολισμός ή κάποια ερμηνεία πίσω από τη γεωμετρία. Ίσως είναι η ανάγκη μου να μη βλέπω τα πράγματα δισδιάστατα. Τα ρούχα συνήθως κάνουν πιέτες κι έχουν διάφορα διακοσμητικά στοιχεία.

Δεν είμαι από τους ανθρώπους που θα πουν «δουλεύω μόνο με αυτό το υλικό και όχι με κάποιο άλλο». Η αρχική μου σκέψη είναι πως πρέπει να είσαι πολύ ανοιχτός και να πειραματίζεσαι. Το ύφασμα έχουμε μάθει να χρησιμοποιείται στα ρούχα και στις τσάντες. Αλλά γιατί να μη χρησιμοποιήσουμε ένα άλλο υλικό; Η γεωμετρία χρειάζεται πιο στιβαρά και άκαμπτα υλικά, για αυτό θα δεις, για παράδειγμα, στις τσάντες μου υλικά όπως ο μουσαμάς, η μοκέτα. Τι είναι μια τσάντα στην τελική; Ένας αποθηκευτικός χώρος. Και ποιος είπε πως αυτός ο αποθηκευτικός χώρος πρέπει να είναι με κουμπάκια και φόδρες; Κάποιες φορές διαλέγεις ένα υλικό επειδή σε οδηγεί σε αυτό η λογική του σχεδίου, όχι γιατί θέλεις απλώς εσύ να το χρησιμοποιήσεις.

Το κόστος είναι πολύ μεγάλο πρόβλημα. Ανακαλύπτεις στην πορεία όλο αυτό το περίεργο «κύκλωμα» με τα ποσοστά των μαγαζιών. Σκέψου πως ένα κατάστημα θα κερδίσει πολύ περισσότερα χρήματα πουλώντας μια τσάντα μου σε σχέση με μένα που τη φτιάχνω. Πάντως, δεν ξεκίνησα με τη λογική πως θέλω να κερδίσω ή να στήσω μια επιχείρηση που θα κάνει λεφτά. Ξεκίνησα πιο αθώα, πιο ρομαντικά. Τώρα πια, που το κάνω λίγο πιο παραγωγικά και συνεργάζομαι με επαγγελματίες και δεν τα φτιάχνω όλα μόνη μου, βλέπω πως, όταν κάτι αρχίζει και μεγαλώνει, μεγαλώνουν και τα προβλήματα. Πρόσφατα ο άνθρωπος που με βοηθάει για να ράβουμε τις τσάντες μου ζήτησε αύξηση. Το κόστος παραγωγής είναι πολύ μεγάλο και εγώ προς το παρόν δεν κερδίζω τίποτα. Μένω, ωστόσο, στο γεγονός πως εκφράζομαι. Ίσως τελικά αυτή η τάση για υπερκέρδος έχει κάνει την αγορά έτσι. Οκέι, ας δουλεύω με κάτι λίγο και ας παράγω κάτι που με ευχαριστεί και θεωρώ ότι είναι σωστό.

Είναι εμφανές πως υπάρχουν «επιταγές της μόδας». Είναι λίγο «αφελές» όμως να πεις πως υπάρχει μία μόδα - υπάρχουν πολλές. Όπως στην Ευρωπαϊκή Ένωση υπάρχουν χώρες δύο ταχυτήτων, έτσι και στη μόδα υπάρχουν χώρες όπου δημιουργείται και ολοκληρώνεται το πράγμα. Και αφού παρουσιαστεί η «άλφα» μόδα στην πασαρέλα, οι πολύ μεγάλοι οίκοι αναπαράγουν σε ένα λίγο πιο χαμηλό κόστος το ίδιο μοντέλο. Περνούν ένα-δυο χρόνια και τα σχέδια των ρούχων φθάνουν στις μεγάλες αλυσίδες. Έτσι προκύπτει ένα ερώτημα: για ποια μόδα μιλάμε; Για αυτή που δημιουργήθηκε πριν 2 ή 3 χρόνια στο Λονδίνο ή τη Νέα Υόρκη και ήρθε εδώ ετεροχρονισμένη;

Οι τιμές μου ξεκινούν από 60 ευρώ μέχρι 75 ή 80 ευρώ, αν είναι κάτι πολύ ιδιαίτερο. Υπάρχουν και υλικά, όπως το δέρμα, που είναι πολύ ακριβά. Και τις εργατοώρες δεν τις βάζω καν... Σίγουρα είναι πολύ δύσκολο να ανταγωνιστείς τη λογική που λέει «μπορώ να αγοράσω μια τσάντα ή ένα ρούχο με 15 ευρώ». Δεν μπορώ να αντιπαρατεθώ σε αυτό.

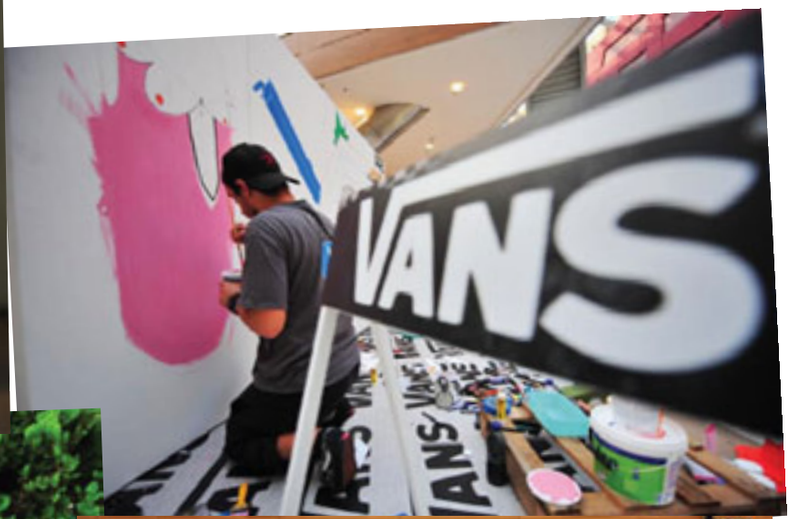
Στη σχολή είχα φτιάξει ένα χάρτινο φουστάνι με το οποίο είχα κάνει και μια performance στον δρόμο όπου του έβαζα φωτιά. Θυμάμαι, πάνω στη συναισθηματική ένταση να το υποστηρίξω, είχα σκεφτεί πως θα μπορούσε να το φορέσει η Björk!

Στο Βερολίνο βρέθηκα πριν από ενάμιση χρόνο για μια τρίμηνη πρακτική στο θέατρο. Όταν ολοκληρώθηκε, μου ζητήθηκε να μείνω και να συνεχίσω να δουλεύω με τους ανθρώπους στο θέατρο της Volksbühne ως ισότιμος συνεργάτης. Είναι λίγο παίδεμα που οι τσάντες φτιάχνονται εδώ, αλλά τα καταφέρνω. Όπου και αν βρίσκεσαι, αν θέλεις να δημιουργήσεις και δε σε απασχολεί η κούραση, ας πούμε, μπορείς να το κάνεις. Πιο μεγάλη σημασία έχει αν είσαι διατεθειμένος να δουλέψεις σκληρά, παρά το πού βρίσκεσαι. Προτιμώ να δουλεύω το βράδυ. Έχει κάτι το βράδυ, δεν ξέρω.

neufmir.com

Vans Athens Store
Authentic opening!

Τα τρελόπαιδα και τα ομορφόπαιδα της Αθήνας υποδέχτηκαν το νέο urban στέκι τους και μετέτρεψαν τα εγκαίνια του πρώτου authentic Vans store στην Ελλάδα σε μια 24hour γιορτή. Ο νέος κόσμος της Vans στο ιδιαίτερο design space στον 1ο όροφο του The Mall Athens φιλοξενεί τα δημοφιλέστερα μοντέλα της πρώτης skate εταιρίας παγκοσμίως αλλά και μια πλήρη γκάμα σε ένδυση και αξεσουάρ. Η μάρκα συνώνυμο των action sports εκφράζει στο νέο της κατάστημα τη surf παράδοση, τη snowboard φιλοσοφία και την bmx κουλτούρα με τις καλύτερες προτάσεις του αστικού στιλ.

Στο ολοήμερο event «Vans Athens Store Grand Opening», η ενέργεια και το κέφι καλημέρισαν από νωρίς όσους βρέθηκαν στο The Mall Athens. Οι live street art δημιουργίες του Αλέξανδρου Τζάλλα, οι γκαγκάν στιγμές στο skate photobooth και τα κουλαριστά giveaways απέδειξαν γιατί η Vans είναι το συνώνυμο της καλιφορνέζικης αύρας. Χαμόγελα, πειράγματα, snapshots και tricks! Έτσι ρόλαρε το Σάββατο της 20ής Οκτωβρίου στο επίσημο άνοιγμα του πρώτου καταστήματος της Vans. Και όταν ήρθε το απόγευμα και τα ρολόγια έδειξαν 19.00, το πάρτι ανέλαβαν να κορυφώσουν οι ταλαντούχες περιπτώσεις των εκρηκτικών Bangles, Puta Volcano, Left Handed Society και Zebra Tracks.

Οι μπάντες έδωσαν το δικό τους show από τη σκηνή και ο λαός από κάτω το δικό του. Αγκαλιές και σκουντήγματα, φιλιά και χέρια-γροθιές, Vans στιγμές, Vans επικοινωνία, Vans τρόπος ζωής: όταν η φαντασία καλπάζει ανενόχλητη. Όλες οι φυλές που πρεσβεύουν το urban ζην περιηγήθηκαν στους εσωτερικούς χώρους του Vans Store χαζεύοντας τις νέες συλλογές και διαλέγοντας με το δικό τους κριτήριο τα items που θα στελεχώσουν την γκαρνταρόμπα της νέας χρονιάς. Μπορείς να πεις πως ήταν και μια βόλτα στην γκαλερί του στιλ. Από την Era περίοδο, στα Old School μοντέλα και την Classic εποχή. Η Authentic ιστορία της Vans μαζί με ό,τι συναρπαστικό πρωταγωνιστεί στις ολοκαίνουργιες φθινοπωρινές-χειμερινές σειρές της. Τώρα γνωρίζεις πού χτυπά ο πραγματικός ρυθμός της street culture. Και από δω και στο εξής το ραντεβού μας θα είναι στο Vans Athens Store στο The Mall Athens!

Lamda Alpha

L for Lambros, A για το Apostolos, επίθετο Καπετανάκης, τόπος διαμονής Αθήνα, επάγγελμα σχεδιαστής, ονειροπόλος, αντισυμβατικός, ανατρεπτικός, αισιόδοξος και διαπλανητικός. Γνωρίστε έναν ελληνοαμερικανό designer που η κρίση, αντί να τον νταουνιάζει, τον ωθεί στο να γίνεται γενναιότερος και δημιουργικότερος.

Συνέντευξη **Βάγια Ματζάρογλου**
Πορτρέτο **Nikolaos Chatz**

Fuck normality!

Γιατί μέλισσα στο λογότυπο; Γιατί οι μέλισσες είναι ένα από τα πιο περίπλοκα (και χρήσιμα) όντα σε ολόκληρο το οικοσύστημα! Μια μέλισσα από μόνη της δεν κάνει και πολλά, αλλά ένα ολόκληρο μελίσσι αποτελεί μια πανίσχυρη ζωτική δύναμη, υπεύθυνη για τη γονιμοποίηση του 75% των σοδειών σε ολόκληρο τον κόσμο. Χωρίς τις μέλισσες ο πλανήτης μας θα ήταν ένα πολύ διαφορετικό μέρος. Έτσι κι εγώ δεν είμαι κανένας επιχειρηματίας με κοστούμι, είμαι όμως μια εργατική μέλισσα και μαζί με την πολύτιμη βοήθεια των συνεργατών μου -το μελίσσι του Lamda Alpha- κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας για να «γονιμοποιήσουμε» τον κόσμο της μόδας.

Fade to grey! Τι κόλλημα τραβάς με το γκρι; Δεν είναι κόλλημα, είναι η κρυφή χημεία ανάμεσα στα δύο πιο πολυχρησιμοποιημένα χρώματα στην γκαρνταρόμπα του μέσου ανθρώπου: το άσπρο και το μαύρο! Πρακτικά, το απόλυτο λευκό είναι στην ουσία απώλεια χρώματος. Καμιά χρωματική πρόσμιξη δε θα σου δώσει λευκό. Το μαύρο αντίθετα είναι το «αρνητικό» του άσπρου και για να φτάσεις από το ένα στο άλλο θα περάσεις αναγκαστικά από το γκρι! Νομίζω ότι είναι ένα πολύ υποτιμημένο χρώμα με πολύ μεγαλύτερη δύναμη από όση του αποδίδουμε. Αλλά είναι και ο συμβολισμός του που με εκφράζει. Το brand μου αρνείται να υποταχθεί σε χαρακτηρισμούς και κατηγοριοποιήσεις, οπότε κατά κάποιο τρόπο ανήκει στην «γκρίζα ζώνη» της ελληνικής μόδας.

Μέσα από το βιογραφικό σου δείχνεις περιπετειώδης και ανήσυχος τύπος. Αμερική, Bread & Butter Berlin, graphic design, μόδα, διάφορες συνεργασίες (Victoria' Secret, Forever Friends, BSB, ISO, Bodytalk) και τώρα Lamda Alpha. Τι είναι το καινούργιο που εκφράζεις μέσω του προσωπικού σου label; Δεν είμαι ανήσυχος, είμαι αποφασισμένος! Κάθε μια από τις δουλειές μου με έφερνε ένα βήμα πιο κοντά στον τελικό μου προορισμό, ακόμα κι όταν δεν ήξερα ακόμα ότι θα ήταν το Lamda Alpha. Κάθε εμπειρία, θετική η αρνητική, είναι διδακτική. Όταν όμως δουλεύεις για ένα brand που δεν είναι δικό σου, είναι λογικό και επόμενο να υπάρχουν κάποιοι περιορισμοί. Κάθε φορά, λοιπόν, που η έμπνευσή μου ξεπερνούσε τις απαιτήσεις του εκάστοτε εταιρικού προφίλ, έμπαινε στο χρονοντούλαπο ώσπου να βρει τη θέση που της αξίζει. Το Lamda Alpha είναι το προσωπικό μου θησαυροφυλάκιο ιδεών, εκλεκτικό, μοντέρνο και απροσδόκητο.

Ποιο είναι το προσωπικό σου σχεδιαστικό στίγμα; Αδιαμφισβήτητα τα prints, ένα retro twist που όμως αναδίδει φρεσκάδα και σταθερά υψηλή ποιότητα. Τα ρούχα μου δεν αντλούν γόητρο από ένα πασίγνωστο logo, όπως θα έκαναν τα ρούχα ενός μεγάλου σχεδιαστή - κάτι που πολλές φορές του επιτρέπει να αδιαφορεί για την ποιότητα. Ως ανερχόμενος σχεδιαστής, λοιπόν, οφείλω να προσφέρω ό,τι καλύτερο μπορώ: την έμπνευση, την εμπειρία μου και την ακλόνητη προσήλωσή μου σε άριστες πρώτες ύλες. Όσο για τις στάμπες μου -που θα μπορούσες να πεις ότι έχουν γίνει το σήμα κατατεθέν μου- αντλούν επιρροές από όλα όσα βλέπω γύρω μου με σκοπό να επικοινωνήσουν ένα μήνυμα που κάθε γυναίκα μπορεί να κάνει δικό της. Πάρε το oversize T-shirt «I never did care about the little things in life», για παράδειγμα. Μιλάμε για ένα τεράστιο μπλουζάκι που αγκαλιάζει κάθε σωματότυπο και ταυτόχρονα προβάλλει αντίσταση στην καθημερινή μιζέρια της οικονομικής κρίσης. Γιατί, τελικά, ο κόσμος σου είναι οι άνθρωποί σου και όχι τα λεφτά που (δεν) έχεις στην τράπεζα. Μπορούμε να ζήσουμε και χωρίς αυτά!

Ο ΧΩΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΤΑΙ
Θα σας ψήφισα.

Γιατί βρίσκεσαι στην Αθήνα και όχι κάπου στο εξωτερικό, δεδομένης της κρίσης, της μιζέριας, των οικονομικών προβλημάτων; Γιατί η Ελλάδα έχει άπλετο χώρο για δημιουργικότητα, αρκεί να ξέρεις να προκαλείς την τύχη σου - με την καλή έννοια. Να φτιάχνεις δηλαδή μόνος σου τις ευκαιρίες που θα περίμενες να σου προσφέρουν οι άλλοι. Με στεναχωρεί πολύ να βλέπω μια ολόκληρη γενιά να εγκαταλείπει τη χώρα, όπως έκαναν οι δικοί μου γονείς τη δεκαετία του '70, γιατί πίστευαν ότι δεν είχαν άλλη επιλογή. Το καλό είναι ότι περιστοιχίζομαι από νέους επαγγελματίες που κάνουν ό,τι μπορούν για να σπρώξουν τη χώρα προς τη σωστή κατεύθυνση - ο δικηγόρος μου, για παράδειγμα, ένα νέο παιδί, μόλις άνοιξε δικό του γραφείο, και ένας άλλος φίλος μου, ο οποίος τυχαίνει να είναι και ο σπιτονοικοκύρης μου, παλεύει για να κρατήσει τη διαφημιστική που ίδρυσαν οι γονείς του και κάνει ό,τι μπορεί για να αισιοδοξεί κάθε λεπτό της ημέρας.

«Fuck Normality»: Ο τίτλος της συλλογής σου για το Φθινόπωρο-Χειμώνας 2012-2013. Για ανάπτυξέ μας λίγο, κύριε, τι κρύβεται πίσω από το σλόγκαν. Πώς μεταφράζεται σε ρούχο το fuck normality; Στις «πειραγμένες» γραμμές και στις σαρδόνιες στάμπες μου, φυσικά! Γιγαντιαία μεγέθη, απροσδόκητα μήκη, μια δόση οργής, χιούμορ και αυθάδειας, πράγματα που γενικά δε θεωρούνται αποδεκτά. Αλλά τι είναι τελικά νορμάλ σε αυτή τη ζωή; Η δική μου «κανονικότητα» συμβαδίζει με την πραγματικότητα και, όπως πολύ καλά ξέρεις, ο κόσμος αλλάζει. Έτσι και το casual ντύσιμο οφείλει να αλλάξει μαζί του. Fuck normality, λοιπόν, και πάμε γι' άλλα!

Πώς κρίνεις τη μόδα στην Ελλάδα; Και τι διαφορές βρίσκεις από την αμερικάνικη μόδα; Υπάρχει μόδα στην Ελλάδα και δεν το ήξερα; Εντάξει, πλάκα κάνω, αλλά θεωρώ τη μόδα -σε όλες τις εκφάνσεις της, είτε είναι ready to wear είτε είναι haute couture- υπερεκτιμημένη. Είναι υπερβολικά εξαρτημένη από γεωγραφικές συντεταγμένες και λαμπερά ονόματα. Στην Ελλάδα ξέρουμε τι να φορέσουμε και πότε να το φορέσουμε, ενώ στην Αμερική (και μην κάνεις το λάθος να την ταυτίσεις με εξαιρέσεις, όπως το LA και η Νέα Υόρκη) το στιλ που επικρατεί είναι ομοιόμορφο και συντηρητικό.

Ποιο είναι το ιδανικό γυναικείο ντύσιμο πόλης, κατά τη γνώμη σου; Δε θεωρώ τίποτα ιδανικό, η κάθε γυναίκα είναι ελεύθερη να φοράει ό,τι θέλει, αρκεί να μην εκτροχιάζεται σε λάθος κατευθύνσεις!

Πώς θα χαρακτήριζες το προσωπικό σου στιλ ντυσίματος; Πώς σου αρέσει να ντύνεσαι; Φοράω ό,τι είναι πεταμένο πιο κοντά στο κρεβάτι μου! Είμαι συνεχώς στο τρέξιμο, οπότε προτιμώ ρούχα που δε θέλουν πολλή σκέψη, τα μπλουζάκια μου και ένα τζιν και είμαι έτοιμος. Και κανένα καπέλο, πού και πού.

Ποια τα μελλοντικά σου σχέδια; Θέλω να ανεβάσω το προφίλ της εταιρίας μου στην Ελλάδα και να αναζητήσω συνεργασίες εκτός συνόρων. Τα ρούχα μου είναι πέρα για πέρα made in Greece και είμαι πολύ περήφανος γι' αυτό, είναι κάτι που θα ήθελα πάρα πολύ να προωθήσω στο εξωτερικό. Σε αυτή τη φάση, αναζητώ μια θέση σε εμπορικές εκθέσεις στην Ευρώπη και την Αμερική και το μόνο που μπορώ να σκεφτώ είναι ε-π-έ-κ-τ-α-σ-η!

Τι συμβολίζει το τατουάζ σου (αυτό στο χέρι); Η σπασμένη μεζούρα είναι τα μέτρα και τα σταθμά στα οποία αρνούμαι να υποταχτώ. Αν δουλεύεις σκληρά και δεν το βάζεις κάτω, η επιτυχία (και η ευτυχία) δεν έχει όρια!

Είσαι ένα χαμογελαστό αγόρι, γενικώς, παντού και πάντα; Ή χαμογέλασες μόνο για τις ανάγκες της φωτογράφησης; Μάλλον ο φωτογράφος με πέτυχε σε καλή μέρα! Σοβαρά όμως, είμαι γενικά ευδιάθετος τύπος, αν και δε φοβάμαι τα δάκρυα, έχουν κι αυτά τη χρησιμότητά τους. Το βασικό για μένα είναι να μη φοβάσαι τα συναισθήματά σου και να νιώθεις την άνεση να εκφράζεσαι ελεύθερα!

Τύλιξε το κορμί σου με Lamda Alpha! Κυκλοφορούν παντού: Angels Boutique (Πάρος), Dash Boutique (Πειραιάς), Double Trouble (Πάτρα), Bereris Donna (Αγρίνιο), Be Young, (Κέρκυρα), Boho (Κολωνάκι), Baton Premiere (Κολωνάκι και Θεσσαλονίκη), First Boutique (Γλυφάδα, Μύκονος, Κηφισιά), Capri (Παγκράτι, Βόλος), Casa Di Firme (Κορυδαλλός), Celia (Χαλκίδα), CHIPIE (Ηράκλειο), CMC-Nais (Κόρινθος), DERI (Δραπετσώνα), Eileen (Μελίσσια), Fistiki (Αίγινα), Lousso (Αράχωβα), Mnemossyne (Οία Σαντορίνης), Mint Boutiques (Κύπρος), ΜΩΒ (Άρτα), Spoiled (Ύδρα), Spetzia (Σπέτσες), Terra Plana (Λεμεσός), TANGO (Ρέθυμνο), Times (Ιωάννινα), Τσιγαλόγλου Collection (Χανιά), Posh Boutique (Ραφήνα), Pezodromos (Ηλύσια), People People (Κύψελη), Πλειάδες (Θήβα), Vesta Donna (Αμπελόκηποι Θεσσαλονίκης), Vanity Posh (Ερμού, Αθήνα), Boyz Bazzar (Παρίσι), Corner Boutique (Νέα Υόρκη), Fresh Boutique (Λος Άντζελες), Flinders Shed Flinders (Αυστραλία), Touch Boutique (Μαϊάμι).

SuperLora.com Ariadne Kapelioti

jewellery projects info@superlora.com

BALANCE • FITNESS • WELLNESS

Yoga
Hatha Yoga • Asthanga Yoga • Anusara Yoga • Satyananda Yoga • Vinyasa Flow Yoga • Yoga Dance • Aerial Yoga • Swing Yoga • Yoga Nidra • Yoga Therapeutics • Pre/Post natal Yoga • Kids Yoga • Tibetan Bowls Meditation • Dance Meditation
Meditation
Workshops
Teacher Trainings
Retreats

Anahata Yoga Studio
Elena Mouratidou
Vissarionos 2 & Sofouli
55 131 Kalamaria
Thessaloniki
anahatayoga.gr
+30 2315 313844
+30 6957 831647
info@anahatayoga.gr

Jeans are forever

Πέντε μητροπόλεις: από τη 50s Νέα Υόρκη του Σινάτρα και του Χίτσκοκ στο Λονδίνο των 90s των Oasis και της Kate Moss. Από το Παρίσι της δεκαετίας του '70, των καφέ και των φιλοσόφων στη Ρώμη του '60 με τον Μαστρογιάνι στη βέσπα και την ντόλτσε βίτα φόρα-παρτίδα. Και μια βόλτα ώς το Λος Άντζελες της δεκαετίας του '80 με τα χρώματα φούξια και στα cd να παίζει Cars και «Heartbeat City»! Αυτό ήταν το πρότζεκτ που παρουσίασε το περιοδικό SOUL στη στοά Χιρς των Notos Galleries, όπου οι περαστικοί απόλαυσαν πέντε εξαίσια catwalks και μια άλλου είδους street fashion πέρα από τα συνηθισμένα. Αν ήσουν εκεί, ξέρεις τι έγινε. Αν δεν ήσουν, δεν πειράζει, αφού θα πάρεις μια γεύση ξεφυλλίζοντας τις επόμενες σελίδες.

Concept, styling, accessories: **Αριάδνη Καπελιώτη-superlora.com**
Street art and metropolitan paintwalking: **The Box Gallery**

Cities are forever

Οργάνωση παραγωγής: **Minds, minds.gr**

Φωτογράφος: **Κώστας Αμοιρίδης**
Βοηθός φωτογράφου: **Τάσος Μπατσιούλας**

Style is forever

Models and metropolitan acting heroes:
Ηθοποιοί από το **Σύγχρονο Θέατρο Βασίλης Διαμαντόπουλος - Ανωτέρα Δραματική Σχολή**
50s NY: Κωνσταντίνα Κομμάτα, Δημήτρης Κυρατσούδης
60s Rome: Ναταλία-Λυδία Παπά, Αντώνης Χαχούμης
70s Paris: Φωτεινή Μποστανίτη, Χριστόφορος Χριστοφορίδης, Νάλα
80s LA: Ανδριάννα Αβραάμ, Αντώνης Χαχούμης
90s London: Έλλη Πράντζου, Δημήτρης Κουστολίδης

Clothes by: **Notos Galleries**
Hairstyling: **Mob Salons (z2hairsalon, Pola & Art, Hair Affair by Mitsas, Stefanos Aggelidis hairsalon)**
Make up, cosmetics: **MAC @ Notos Galleries**

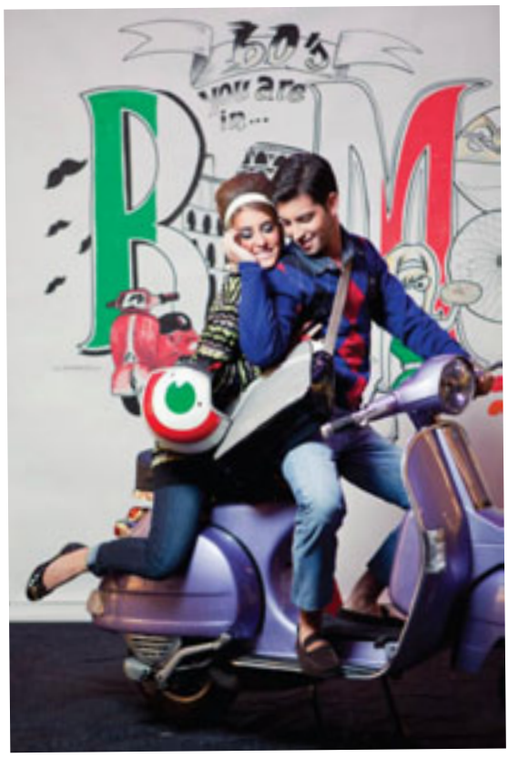
Κωνσταντίνα: Πουκάμισο **Levi's,** 60€. Γούνα **ARMA,** 499€. Κοσμήματα **superlora.com.** Γάντια από προσωπική συλλογή. Ντένιμ φούστα **Miss Sixty,** 109€. Γόβες **Michael Kors,** 100€. Τσάντα **Olga Berg,** 69€.
Δημήτρης: Πουκάμισο **Levi's,** 65€. Παπιγιόν **Boss,** 68€. Σακάκι **Boss,** 735€. Τζιν **Wrangler,** 90€. Παλτό **Hilfiger,** 555€. Παπούτσια **Boss,** 364€.

Κωνσταντίνα: Ντένιμ τζάκετ **Pepe Jeans,** 132€. Μπολερό **Lucifair Collection,** 109€. Τοπ, ζώνες και γάντια από προσωπική συλλογή. Κοσμήματα **superlora.com.** Τζιν **Staff,** 99.50€. Πέδιλα **L.K. Bennett,** 295€. Φάκελος **Caractere,** 139€.
Δημήτρης: Πουκάμισο **Lee,** 55€. Σακάκι **Boss,** 483€. Γραβάτα **Boss,** 85€. Τζιν **Levi's,** 100€. Παπούτσια **Sebago,** 230€.

Ναταλία: Μπλούζα **Miss Sixty,** 55€. Ντένιμ τζάκετ **Pepe Jeans,** 132€. Κοσμήματα **superlora.com.** Γάντια από προσωπική συλλογή.
Ντένιμ σορτ **Miss Sixty,** 89€. Μπότες **Vero Cuoio,** 299€.
Αντώνης: Πόλο **Hilfiger Denim,** 89.90€. Φουλάρι **Hilfiger Denim,** 42.90€. Μπουφάν **Pepe Jeans,** 137€. Τζιν **Diesel,** 130€.
Παπούτσια **Salvatore Ferragamo,** 206€.

Ναταλία: Ζακέτα **Missoni,** 439€. Κοσμήματα **superlora.com.**
Τζιν **Hilfiger Denim,** 119€. Μπαλαρίνες **Tory Burch,** 199€.
Αντώνης: Ντένιμ πουκάμισο **Staff,** 79.95€. Πουλόβερ **Fred Perry,** 145€.
Τζιν **Hilfiger Denim,** 139€. Παπούτσια **Fratelli Rossetti,** 159€.
Τσάντα **Fred Perry,** 75€.

Χριστόφορος: Πουκάμισο **Wrangler,** 55€. Κασκόλ **Barbour,** 45€. Τζιν **Wrangler,** 85€. Παλτό **Hilfiger,** 625€. Παπούτσια **Cesare Paciotti,** 340€. Βαλίτσα **Cremieux,** 118€.

Φωτεινή: Ντένιμ αντρικό πουκάμισο **Lee,** 80€. Πανωφόρι **Lucifair,** 158€. Κοσμήματα **superlora.com.** Ζώνη και γάντια από προσωπική συλλογή. Μποτάκια **Vero Cuoio,** 269€. Βαλίτσα **Cremieux,** 118€.

Φωτεινή: Καπέλο **Denim & Supply Ralph Lauren,** 95€. Γυαλιά **Tom Ford,** 278€. Ντένιμ γιλέκο **Denim & Supply Ralph Lauren,** 239€. Κοσμήματα **superlora.com.** Τζιν **Diesel,** 110€. Γόβες **Boutique 9,** 139€. Μαντήλι **Codello,** 59.95€. Τσαντάκι **Moschino,** 198€.
Χριστόφορος: Πουκάμισο **Wrangler,** 55€. Κασκόλ **Barbour,** 45€. Τζιν **Wrangler,** 85€. Παλτό **Hilfiger,** 625€. Παπούτσια **Cesare Paciotti,** 340€. Βαλίτσα **Cremieux,** 118€.

Φωτεινή: Ντένιμ αντρικό πουκάμισο **Lee,** 80€. Πανωφόρι **Lucifair,** 158€. Κοσμήματα **superlora.com.** Ζώνη και γάντια από προσωπική συλλογή. Μποτάκια **Vero Cuoio,** 269€. Βαλίτσα **Cremieux,** 118€.
Χριστόφορος: Ζακέτα **Staff,** 79.95€. Ζιβάγκο-κολιέ από προσωπική συλλογή. Σακάκι **Ralph Lauren,** 839€. Τζιν **Diesel,** 130€. Παπούτσια **Sacha Too,** 119€.

Η Νάλα ντύθηκε στο σπίτι της!

Ανδριάννα: Φόρεμα **Pinko,** 485€. Κοσμήματα **superlora.com,** Τζιν **Lee,** 110€. Φάκελος **Chiara P,** 88.55€.
Αντώνης: T-Shirt **Moschino,** 109€. Σακάκι **Rollman,** 423€. Παπιγιόν **superlora.com.** Γυαλιά από προσωπική συλλογή. Τζιν **Lee,** 110€. Παπούτσια **Converse,** 89.90€.

Ανδριάννα: Φόρεμα **Pinko,** 485€. Κοσμήματα **superlora.com.** Τζιν **Lee,** 110€. Γόβες **Vince Camuto,** 149€. Φάκελος **Chiara P,** 88.55€.

Ανδριάννα: Ντένιμ τοπ **Denim & Supply Ralph Lauren,** 125€. Σακάκι **Pinko,** 580€. Κοσμήματα **superlora.com.** Ντένιμ φούστα **Lee,** 60€. Κολάν από προσωπική συλλογή. Γόβες **Vince Camuto,** 129€.
Αντώνης: Πουκάμισο **Corneliani Collection,** 129€. Ντένιμ πουκάμισο **Staff,** 79.95€. Τζιν **Levi's,** 90€. Παπούτσια **All-Star Converse,** 89.90€.

Έλλη: Ντένιμ πουκάμισο **Diesel,** 130€. Αντρικό πουκάμισο **Hilfiger Denim,** 109.90€. Κοσμήματα **superlora.com.** Τζιν **Miss Sixty,** 149€. Παπούτσια **Feng Shoe,** 109€.
Δημήτρης: T-Shirt **Wrangler,** 40€. Ντένιμ τζάκετ **Denim & Supply Ralph Lauren,** 175€. Κοσμήματα **superlora.com.** Παντελόνι **Hilfiger Denim,** 124.90€. Παπούτσια **Diesel,** 120€. Σάκος **Wenger,** 79€.

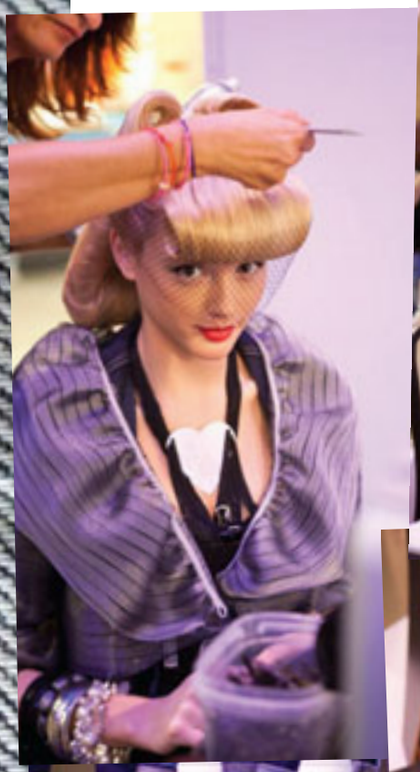

Έλλη: Ντένιμ πουκάμισο **Diesel,** 130€. Αντρικό πουκάμισο **Hilfiger Denim,** 109.90€. Κοσμήματα **superlora.com.** Τζιν **Miss Sixty,** 149€. Παπούτσια **Feng Shoe,** 109€.

Έλλη: Ντένιμ τζάκετ **Denim & Supply Ralph Lauren,** 275€. Καπέλο από προσωπική συλλογή. Κοσμήματα **superlora.com.** Φούστα **Denim & Supply Ralph Lauren,** 129€. Καλσόν από προσωπική συλλογή. Μποτάκια **Pepe Jeans,** 113€. Τσάντα **Barbour,** 179€.
Δημήτρης: Μπλούζα **Fred Perry,** 120€. Ντένιμ πουκάμισο **Denim & Supply Ralph Lauren,** 209€. Μπουφάν **Wrangler,** 160€. Τζιν **Denim & Supply Ralph Lauren,** 179€. Παπούτσια **308 Madison,** 275€.

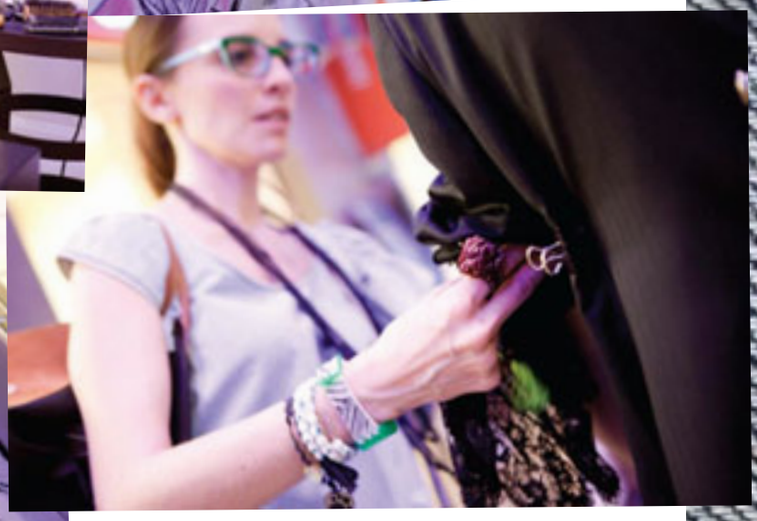
The Making Of

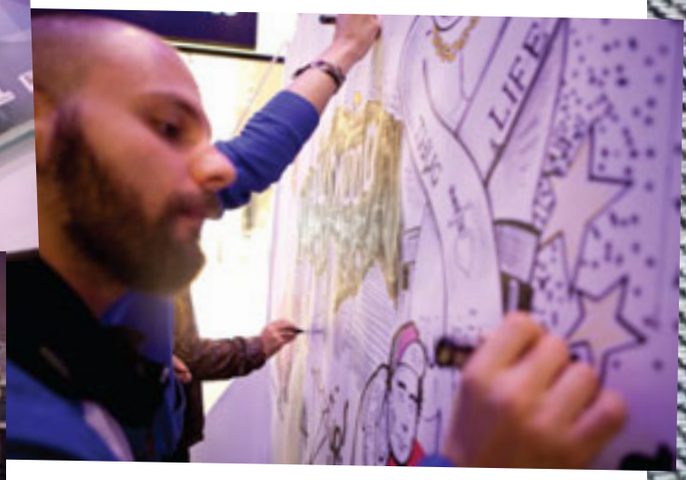

Join the
RADIOLUTION
REPUBLIC 100,3 fm
JOIN THE RADIOLUTION
Republicradiooficial
@republic_1003
republicradio.gr

A4M
5 street art λαγωνικά

Όταν το ανφάν γκατέ της ελληνικής street art συνενώνεται για μία και μοναδική έκθεση στη Θεσσαλονίκη, τότε: δίνουμε ηχηρό respect στη The Box Gallery, η οποία τους φιλοξενεί, και ένα δυνατότερο «ουάου» στους καλλιτέχνες, για όλα τους τα δημόσια έργα. Τους γνωρίζουμε καλύτερα.
Κείμενο **Δημήτρης Καραθάνος**

Cacao Rocks

Φωτογραφία Ιωάννα Χρονοπούλου

Χτυπάει το κεφάλι του στα ντουβάρια των πόλεων από το 1998, χωρίς να μπορεί να αιτιολογήσει επακριβώς τις αιτίες, «ίσως για να φανώ κουλ αλλά και λίγο από αντίδραση». Ξάφνου τα παράτησε. Ξέμεινε από λεφτά για σπρέι, απηύδησε από το κυνήγι, έπαψε να τον συγκινεί ο δρόμος, λίγο από όλα. Έπειτα όμως ακολούθησαν τα ταξίδια. Το βλέμμα του πλημμύρισε εικόνες, μελέτησε σκηνές, κουλτούρες, εικαστικά ρεύματα, τεχνοτροπίες. Ο ίδιος δεν είχε την πολυτέλεια να σπουδάσει σχέδιο, παρακολούθησε όσα δωρεάν εργαστήρια βρέθηκαν στο διάβα του, έμαθε και ό,τι μπόρεσε από τον φιλότεχνο πατέρα του, στο φινάλε «τα φροντιστήρια μοιάζουν πολύ βαρετά, όταν βάφεις στον δρόμο». Αυτό κάνει και τώρα: με tags, με stencil, με graffiti που αντλούν από τον κυβισμό και δε μοιάζουν με κανενός άλλου.

flickr.com/photos/cacaorocks

Fors

Ο 31χρονος ελληνοϊσπανός καλλιτέχνης που δραστηριοποιείται πέριξ των Εξαρχείων διαθέτει τη χαρακτηριστική ματιά των υπερρεαλιστικών ζώων με τα οποία κοσμεί την πόλη, λεπτοδουλεμένα αραβουργήματα που μοιάζουν με περίκομψες επιτοίχιες μεταξοτυπίες. Η δουλειά του αποτέλεσε αντικείμενο έρευνας και πρόσφατα εξέφρασε τις ιδέες του για τη street art, την έντονη πολιτικοποίηση που τη διακρίνει και τα όσα της καταλογίζουν για βανδαλισμό όσοι αδυνατούν να την κατανοήσουν στο διεθνές σάιτ «SETimes». Ονομάζεται Άλεξ Κατάρας και έχει εκθέσει σε biennale, ταξίδεψε με τα έργα του από το Σαουθάμπτον ώς το Λονδίνο, υπογράφει όπου βρει διαθέσιμες ίντσες, από δρομάκια μέχρι ακρόπρωρα πλοίων.

behance.net/alexkatarasrivera

George Gallas

Ένα σφοδρό πάθος για τη Madonna που χαρτογραφεί την πόλη απ' άκρη σε άκρη. Ένα εκκωφαντικό «Papa Don't Preach», εξαπολυμένο σε ξωκλήσια, σε ρημαγμένα ντουβάρια, σε βαρβαρωδώς παραμελημένους δρόμους, σε τοίχους που μουλιάζουν από τη μούχλα και την υγρασία. Όταν το «Τρού Μπλού» γράφεται με ελληνικούς χαρακτήρες που το μελάνι τους στάζει και όταν τα δάκρυα αυλακώνουν το πρόσωπο εκείνης που σημάδεψε τις δεκαετίες της άπληστης ματαιοδοξίας, τότε το μεγαλύτερο pop idol του σύγχρονου κόσμου αποκτά μια ανατρεπτική σημειολογία, μια θρησκευτικότητα η οποία μιλά δυνατότερα στο υποσυνείδητο από ό,τι οι συνειδητές σου σκέψεις. Ο George Gallas δεν είναι fashion victim. Είναι ένας guerilla των δρόμων με αποστολή να μοιράσει το ίδιο σκωπτικό μήνυμα με όσο το δυνατόν πιο ποικιλόμορφους τρόπους.

facebook.com/theboxgallery.graffiti.streetart

Ανδρέας Χρονόπουλος

Δημιουργός αφοπλιστικά ιδιαίτερης ματιάς, ο οποίος μοιάζει να γνέφει ταυτόχρονα στα παραδοσιακά εικαστικά, τα graphic novels της Fantagraphics, τον εξπρεσιονισμό και τις φολκ τοιχογραφίες της Λατινικής Αμερικής. Αν και παραείναι φαινομενικά πολλές οι επιρροές του, ας υπογραμμιστεί ότι πρόκειται περί αστείρευτα παραγωγικού καλλιτέχνη, από τα χέρια του οποίου έχουν προέλθει πάμπολλα χειροποίητα στολίδια, όπως το τεύχος ερωτικών σκίτσων «Errе», το συλλογικό «L' Apocalisse», το δεκαεξασέλιδο «We Came In Peace For All Mankind», το κόμικ φανζίν «Pizza», το εικονογραφημένο βιβλίο «Volante», όλα τους έντυπα για τα οποία αξίζει να ξεπαραδιαστείς στο eBay. Μια περιεκτική συνέντευξή του διατίθεται στο squame.net, αλλά όσοι δε σκαμπάζουμε από γαλλικά θα πρέπει να αρκεστούμε στη γλώσσα που μιλούν οι δουλειές του.

achron.tumblr.com

Wild Drawing

Πολυσχιδής όσο λίγοι, ο μπαλινέζος street artist επιτυγχάνει το μάξιμουμ της εντύπωσης εργαζόμενος σε μεγάλη κλίμακα, με τα έργα του να καλύπτουν συχνά ολόκληρα οικοδομικά μπλοκ, γεγονός που δεν τον εμποδίζει να επεμβαίνει οπουδήποτε, από οξειδωμένες δεξαμενές μέχρι σαρακοφαγωμένα βανάκια. Είναι τέτοιο, μάλιστα, το εύρος των ενδιαφερόντων του, που ξεπερνά τα όρια της street art και τείνει να εκφράζεται με οποιοδήποτε διαθέσιμο μέσο –ακόμη και με εγκαταστάσεις, σαν τον τρυποκάρυδο που ξεπροβάλλει από κορμούς δέντρων! Το να προσπαθήσεις να τον περιγράψεις επακριβώς είναι σκέτο ξόδεμα μελάνης. Ανάλογα με τα κέφια του, μπορεί να σχεδιάσει υπερμεγέθεις urban αγγέλους που τους κατατρώνε τις σάρκες όρνεα μέχρι sci-fi φιγουρίνια δικής του έμπνευσης ή ρεαλιστικά πορτρέτα με χαρακτηριστικά περάσματα χαμόγελου Τζόκερ. Λίγο από Marvel, λίγο από Looney Tunes, λίγο Αναγέννηση, όλα μπολιασμένα με άφθονες δόσεις ανατρεπτικής αυτοαναφορικότητας, ο WD τα έχει όλα. Επισκεφτείτε το προφίλ του στο facebook, διαθέτει καθημερινές ανανεώσεις.

facebook.com/WD.street.art

Από τον πάταγο του «Drive» ώς τη μεθοδική ερμηνεία του «Ides of March» και από ό,τι άλλο μεσολάβησε μέχρι το πολυαναμενόμενο «Gangster Squad», μπορεί να μην είσαι από εκείνους που κοιμούνται κάτω από την αφίσα του, αλλά οφείλεις να το παραδεχτείς: στο πρόσωπό του η δεκαετία που διανύουμε αναγνωρίζει το απόλυτο αρσενικό της.
Κείμενο **Δημήτρης Καραθάνος**

Ryan Gosling

Oh my Gosh!

«Μου φαίνεται ότι συνέβησαν όλα πολύ φυσιολογικά», λέει ο ίδιος. Με την εκ των υστέρων αποκτηθείσα γνώση μας, θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε κάτι ανάλογο και εμείς, αλλά κακά τα ψέματα, τίποτα δε μας προϊδέαζε για την κατοπινή ιλιγγιώδη του απογείωση προς τη φήμη την πρώτη φορά που τρυπώσαμε σε μια αίθουσα για την απογευματινή προβολή, προκειμένου να τον δούμε στο «Blue Valentine».

Όλα όμως εξυπηρετούν κάποιον σκοπό. Σε εκείνη την ανεξάρτητη παραγωγή του 2010, με τη συμμετοχή στο διαγωνιστικό του Sundance, το σάουντρακ των Grizzly Bear, τα 70s φλούο χρώματα, θαρρείς περασμένα από θαμπόγυαλο, και τις σταγόνες του ιδρώτα να ποτίζουν το αφυδατωμένο από το αλκοόλ μέτωπό του, ο Ράιαν Γκόσλινγκ έκανε τη μαθητεία του σε μια αμφιλεγόμενη ταινία ερμηνειών. Συμβαίνει σε όλους.

Αυτό που προκύπτει μια στο τόσο όμως είναι μια ταινία σαν το «Drive», ένα φιλμ-κόλακας της αρχετυπικής μυθολογίας του σινεμά, το οποίο δανειζόταν δημιουργικά ισόποσα από το «Samurai» του Μελβίλ και από το «Blade Runner» του Ρίντλεϊ Σκοτ, προκειμένου να μαλάξει κάθε ευαίσθητη χορδή των υποψιασμένων σινεφίλ και να προσδώσει στις θηλυκές παριστάμενες του ακροατηρίου εκείνο το υγρό, ονειροπαρμένο βλέμμα που μονάχα στα ξεκινήματά του ο Τζόνι Ντεπ ή ο Μπραντ Πιτ μπορεί να είχαν το χάρισμα να τους το προσφέρουν τόσο απλόχερα.

Όλα όσα συνέθεταν εκείνη την ταινία ήταν σπάνια και τοποθετημένα στη σωστή τους θέση με την ακρίβεια ελβετικού ρολογιού. Από τα ρετροφουτουριστικά πλάνα ώς το ηλεκτρο-prog σάουντρακ των Chromatics και των Kavinsky.

Μα προπάντων ήταν ο ίδιος ο Γκόσλινγκ. Γραμμωμένος ώς τον τελευταίο μυ, σκανδαλωδώς λακωνικός, αποπνέοντας αυτό το σπάνιο χαρμάνι ήπιας αρρενωπότητας που κατά βάθος βρέθηκε σε αυτή τη ζωή για να βρει μια αγκαλιά να κουρνιάσει, ο πρωταγωνιστής του «Drive» πέτυχε το τέλειο κράμα μεταξύ Στιβ ΜακΚουίν και Αλέν Ντελόν, το οποίο μεταμόρφωσε την καριέρα του οριστικά.

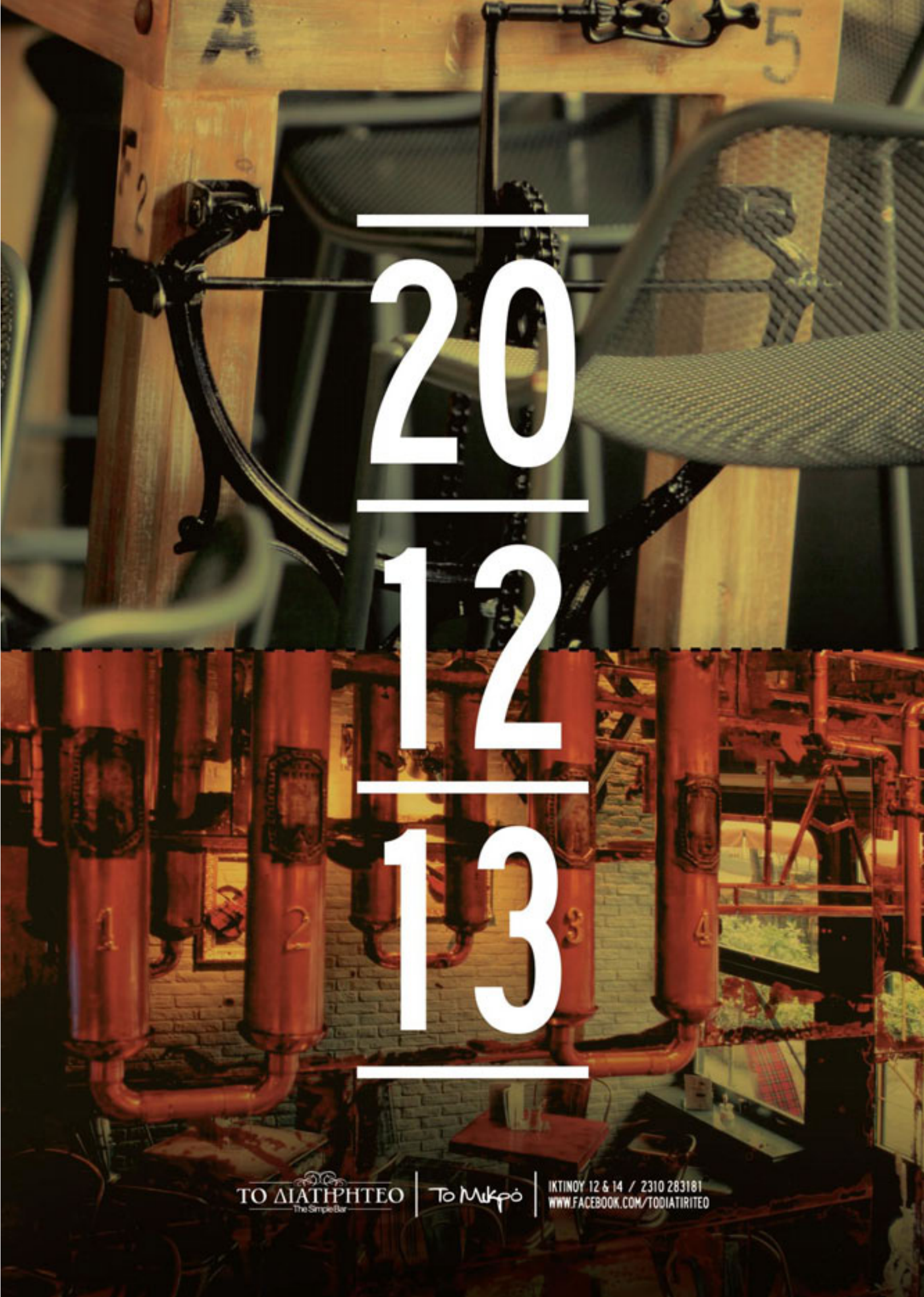
The world is my playground

Ο Γκόσλινγκ του 2012 μοιάζει σαν χαρακτήρας από την «Πρώιμη επιτυχία» του Φιτζέραλντ. Ισχύει και στη δική του περίπτωση αυτό που ο συγγραφέας είχε περιγράψει ως εξής: «Η πρόωρη επιτυχία χαρίζει σε κάποιον μια σχεδόν μυθική αντίληψη του πεπρωμένου -στη χειρότερή της μορφή, μια ναπολεόντειο αυταπάτη- σε αντίθεση με τη δύναμη της θέλησης». Όλα αυτά με την έννοια ότι τίποτε δεν μπορεί να του πάει στραβά.

Το «Crazy, Stupid, Love» εξυπηρέτησε ως στάνταρ ρομαντικό κωμειδύλλιο προορισμένο να εξαργυρώσει το hype του «Drive» στο mainstream. Το «Ides of March» ήταν η απόπειρά του σε μια μεθοδική ερμηνεία, στη διάρκεια της οποίας αναμετρήθηκε στα ίσα με τον Τζορτζ Κλούνεϊ - και όπου πιθανότατα τον κέρδισε. Το επερχόμενο «The Place Beyond The Pines» τον βρίσκει πάλι σε ρόλο ευαίσθητου, τατουαζάτου κωλοπαιδαρά. Όλες οι μάρκες της ρουλέτας ωστόσο αυτή τη στιγμή είναι τοποθετημένες στο «Gangster Squad», ένα γκαγκστερικό έπος το οποίο χρονογραφεί τα πεπραγμένα ενός τσούρμου ντετέκτιβ του L.A. που πασχίζουν να κρατήσουν τη μαφία μακριά από τα λάφυρα της Ανατολικής Ακτής, κατά τις δεκαετίες του '40 και του '50.

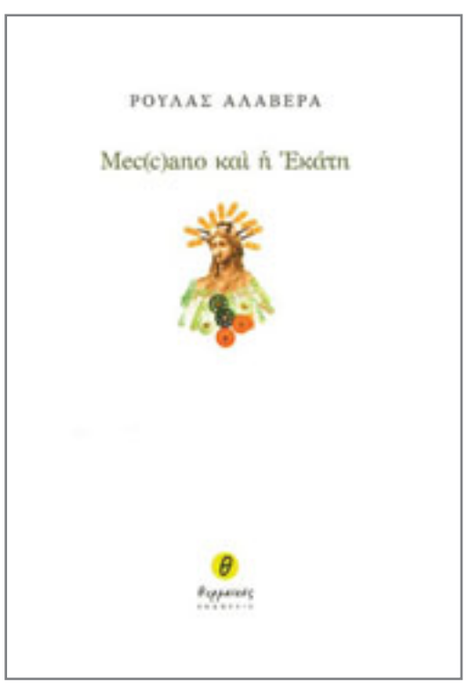
Προγραμματισμένο για τις 11 του Γενάρη, το «Gangster Squad» προκαλεί δέος με το παλμαρέ των πρωτοκλασάτων πρωταγωνιστών του, μεταξύ των οποίων οι Τζος Μπρόλιν, Σον Πεν, Έμα Στόουν, Νικ Νόλτε, περιγράφει το ίδιο τον εαυτό του μέσα από το tag «no names, no badges, no mercy», ενώ από το ασφαλές ύψος των 75 εκατομμυρίων του μπάτζετ του υπόσχεται βέβαιη αναπαράσταση του ελροϊκού σύμπαντος, ανάμεικτου με ολίγη από «Boardwalk Empire», μαζί με τις δεδομένες γερές συγκινήσεις. Υπόσχεται επίσης δύο χορταστικές ώρες μυθικού Ράιν Γκόσλινγκ, φιλμαρισμένου σε απολαυστικό aspect ratio τελευταίας τεχνολογίας. Λεπτομέρεια που αποτελεί από μόνη της κορυφαίο λόγο για να κόβεις τη σήμερον ημέρα εισιτήριο στο σινεμά.

20
12
13
ΤΟ ΔΙΑΤΗΡΗΤΕΟ
The Simple Bar
Το Μικρό
ΙΚΤΙΝΟΥ 12 & 14 / 2310 283181
WWW.FACEBOOK.COM/TODIATIRITEO

Ρούλα Αλαβέρα

Au milieu du temps Au lieu du temps

β’
Στα πόδια του προσφέρω τα χθεσινά
και τα αυριανά, θέλω να πω: ικετεύω:
άσε με λίγο ακόμα στο δάσος σου,
της λεμονιάς,
τουλάχιστον το κέρδος της αναμονής,

και ξεκαρδίστηκε στα γέλια. –Το κέρδος!
Μετά από εξήντα στιγμές
το θυμήθηκες; Δες πού είμαστε, στο τούνελ
της αβύσσου,
κυλιέσαι και το λες: αναμονή,
είμαι για να σε τραβώ ανόητη, είμαι
για να σ’ αγαπώ,

ξεκαρδίστηκα, είναι: η
άβυσ-sos, ο γέλωτας
μιας Θείας Κωμωδίας

Η ποιητική συλλογή «Mec(c)ano και η Εκάτη» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Θερμαϊκός.

Στο σπίτι της στην Παλαιών Πατρών, η μεγαλύτερη εν ζωή θεσσαλονικιά ποιήτρια, που επέστρεψε με τη συλλογή «Mec(c)ano και η Εκάτη», επιμένει να σμιλεύει με λέξεις, με αρχέγονα αλλά και νέα υλικά: σκιές, σίδερα, μέταλλα, πενία, κυβερνοχώρος, δράματα και μοιραία παιχνίδια, σεληναίο φως, πέντες και επαναστάσεις που δεν ολοκληρώνονται ποτέ ως ειρήνη. Φωτογραφία **Νίκος Καρδαράς**

Wonderwood

Το Δάσος των Θαυμάτων

Ένα άλμπουμ, ένα παραμύθι, μία έκθεση, μία πόλη! Εκατό χρόνια από την απελευθέρωση της Έδεσσας, και τα καλύτερα παιδιά της βουτούν με τρόπο μαγικό στην Ιστορία, τις δοξασίες και τους θρύλους του τόπου τους. Πορτρέτο **Ξανθούλα Διάδου**
Επιμέλεια **Γιώργος Παπαγεωργίου**

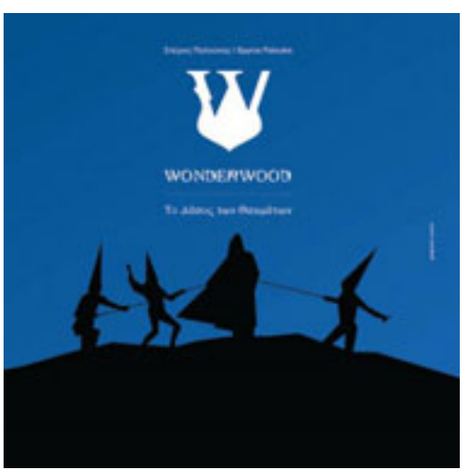
Τι σχέση μπορεί να έχουν ο Νάρκισσος με τη Μάγισσα Καρκάγια και ο Προμηθέας με τους εργάτες του Κανναβουργείου; Τι μπορεί να είναι η Μαύρη Λίμνη και πώς μια μαγική μελωδία μπορεί να σπάσει τα δεσμά πεντακοσίων ετών; Με αφορμή τη συμπλήρωση εκατό χρόνων από την απελευθέρωση της Έδεσσας, οι εκδόσεις Μαγικό Κουτί παρουσιάζουν το φωτογραφικό παραμύθι «Wonderwood-Το Δάσος των Θαυμάτων». Οι εργασίες έκδοσης του βιβλίου ολοκληρώθηκαν στις 18 Οκτωβρίου 2012. Ο φωτογράφος και συγγραφέας του βιβλίου, Σπύρος Παλούκης, φορτίζει συμβολικά την ημερομηνία έκδοσης του επετειακού λευκώματος με τη συμπλήρωση εκατό χρόνων ελευθερίας, ενώ ο επιμελητής του βιβλίου, Παναγής Κουτσοκώστας, συμπληρώνει πως σε όλη την ιστορία ο αναγνώστης θα συναντήσει ένα πλήθος από διακριτικούς συμβολισμούς, οι οποίοι πέρασαν σταδιακά από τον προφορικό στον γραπτό λόγο και στη συνέχεια εικονοποιήθηκαν.

Πρόκειται για ένα πρωτότυπο -για τα ελληνικά εκδοτικά δεδομένα- λεύκωμα που συνδυάζει την τοπική ιστορία και λαογραφία με τη σύγχρονη καλλιτεχνική οπτική. Μύθοι, δοξασίες και αλληγορίες, ήθη και έθιμα τοπικά, εθνικά και παγκόσμια, συνδιαλέγονται με φυσικά τοπία και παραδοσιακές φορεσιές και δημιουργούν μία νέα ιστορία. Μάγισσες και Νεράιδες, μυθικοί ήρωες και ιστορικοί πρωταγωνιστές, μυθολογικοί και μυστηριακοί χώροι συνυπάρχουν μέσα σε ένα δάσος μαγικό, περίπου εκατό χρόνια πριν. Θα κατορθώσει η νεαρή πρωταγωνίστρια να απελευθερώσει την Έδεσσα ή η μοχθηρή Σφίγγα θα κλείσει τις πύλες του Κήπου του Μίδα, σφραγίζοντας για πάντα το όνειρο για ελευθερία; Άραγε, ο τόπος αυτός μπορεί να σωθεί, όταν οι κάτοικοί του παραμένουν αδιάφοροι και αλαζόνες;

Ο Σπύρος Παλούκης υπογράφει το βιβλίο, φωτογραφίζοντας και γράφοντας το παραμύθι και ο Παναγής Κουτσοκώστας επιμελείται επιστημονικά και καλλιτεχνικά την έκδοση. Ένα λεύκωμα που συνοδεύεται από έναν εικονογραφημένο μαγικό χάρτη και από μία πρωτότυπη γραμματοσειρά (Romantica) του Αιμίλιου Γκαλίπη. Οι σκηνοθετημένες φωτογραφίες του βιβλίου περιέχουν συμβολισμούς, αποκαλύπτοντας μια αλληγορική ιστορία με ερωτήματα επίκαιρα και καθημερινά. Είμαστε ελεύθεροι; Έχουμε όσα θέλουμε ή όσα αξίζουμε; Τι βλέπουμε στον καθρέπτη μας; Μπορούμε να αλλάξουμε ή παραμένουμε καθηλωμένοι, αποδεχόμενοι τη μοίρα μας; Σε μια εποχή που η απαισιοδοξία αντικατέστησε την ελπίδα, ένα Όνειρο και μία Ιστορία μας γυρνάνε εκατό χρόνια πίσω για να φτιάξουμε όσα δεν έγιναν σωστά, για να ζήσουμε όσα ονειρευτήκαμε!

spyrospaloukis.com

Οι φωτογραφίες του λευκώματος του Σπύρου Παλούκη θα εκτεθούν σε έκθεση υπό την επιμέλεια του Παναγή Κουτσοκώστα στην γκαλερί Kalos & Klio Showroom (Τσιμισκή 96, Θεσσαλονίκη) από τις 15 Νοεμβρίου έως τις 05 Δεκεμβρίου 2012, στο πλαίσιο της Photobiennale Θεσσαλονίκης με κεντρικό θέμα τον «Λόγο».

Παναγής Κουτσοκώστας, Σπύρος Παλούκης

Funky

real bar real music

edessa

eleftherias square

facebook.com/funkybaredessa

Θεωρητικά ο τηλεφωνητής τους έπρεπε να απαντά ως εξής: «Για να μας αποθεώσετε, πατήστε το πλήκτρο 1. Για να μας κράξετε, παρακαλώ, πληκτρολογήστε το 2. Για συνέντευξη, πατήστε 3». Πατήσαμε, λοιπόν, το 3 και να τι έγινε.

Baby Guru
Ανάκριση!

Συνέντευξη **Στέφανος Τσιτσόπουλος**
Φωτογραφία **Eftychia Vlachou**

Λοιπόν, παιδιά, μου άρεσε το «Pieces». Στο διπλανό γραφείο, βέβαια, η συντακτική ομάδα του περιοδικού διαμαρτύρεται, όταν τους λέω ότι η kraut pop σας με ολίγη από ψυχεδελικό Σαν Φρανσίσκο, ινδικά μάντρα και ωραία κιθαριστική βρετανίλα, είναι βάλσαμο. Ανταπαντούν: Είναι χλιαροί και ολίγον καταθλιπτικοί. Πείτε μου τι να τους απαντήσω. Γιατί εμένα, ειδικά τα άσματα «The Things You Do» και «Dolomite Jollity» μου «μίλησαν». Και επίσης θεωρώ πως το intro με το «Necessary Voodoo» δίνει το στίγμα με το καλημέρα. Έχουν δίκιο τα παιδιά! Και εμείς μαζευόμαστε και ακούμε το «Technique» των New Order στο repeat για να συνέλθουμε από τις ηχογραφήσεις του «Pieces» :)

Αναρωτιέμαι: Τι μέλλον έχει το φευγάτο, αλλά και οι φευγάτοι κατ' επέκταση, στην ελληνική μουσική, όταν οι πιτσιρικάδες δίπλα μας είναι έτοιμοι να ξανατραγουδήσουν Μίκη Θεοδωράκη και λοιπά πολιτικοποιημένα; Δεν έχουμε ιδέα, αλλά τους περισσότερους πιτσιρικάδες τους βλέπουμε να σέρνονται στα σπίτια τους κολλημένους στο facebook και να απομυζούν το πενιχρό εισόδημα των γονιών τους, βουλιάζοντας στην αδράνεια και την απάθεια :(

Πείτε μου πού διαφωνείτε: α) Ο Crooner ήταν ένας και γαμώ τους αθηναίους ποπ καλλιτέχνες. β) Οι Στέρεο Νόβα έβγαλαν αθάνατη μουσική, ακόμα κι αν τα «μηχανάκια» τους δεν ήταν τόσο εξελιγμένα όσο των Orbital. γ) Μπάντα σαν τους Last Drive τέτοιο γκαράζ γκρούβικο δε θα ξαναπαίξει. 4) Το ωραιότερο ελληνικό φανζίν ήταν το πλιόλουστο και εντελώς Sarah Records ταγμένο «In Those Days». α) Δεν τον έχουμε ακουστά β) Οι Στέρεο Νόβα μας αρέσουν αρκετά, ιδίως ο πρώτος τους δίσκος είναι πολύ σημαντικός - τα μηχανάκια δεν έχουν καμία σημασία, το θέμα είναι τι έχεις μέσα στο κεφάλι σου και πώς το εκφράζεις... γ) Έχουμε full respect για τους Last Drive, αλλά, για να είμαστε ειλικρινείς, τα grooves τους δε μας λένε τίποτα... δ) Αυτό το φανζίν δεν το γνωρίζουμε, αν μπορείς, στείλε μας κανένα τεύχος να το μελετήσουμε :)

Στο «Pieces» διακρίνω μια γλυκιά εμμονή και στο βάθος κρυμμένους τους Velvets. Δεν ξέρω γιατί, αλλά ανάμεσα στα τραγούδια σας σιγοσφύριζα και το «Who Loves The Sun». Τη γουστάρετε την «Μπανάνα», παίδες; Εννοείται ότι γουστάρουμε έναν από τους πιο επιδραστικούς, συνταρακτικούς και καινοτομικούς δίσκους στην ιστορία της μουσικής. Όσο για το «Who Loves the Sun», το παίρνουμε ως κομπλιμέντο, καθώς το «Loaded» είναι ένας τέλειος pop δίσκος (αν και υποτιμημένος).

Ποιον από τους παρακάτω χαρακτηρισμούς αποδέχεστε και ποιον αποτάσσεστε μετά βδελυγμίας; α) Είμαστε Αθηναίοι ερωτευμένοι με την πόλη μας. β) Είμαστε και γαμώ τους χίπστερ και μας αρέσει που οι λοιποί χίπστερ μας έχουν για γκουρού τους. γ) Παίζουμε μουσική, γιατί στο βάθος, όπως κάθε αγόρι σε γκρουπ, θέλουμε να σαγηνεύσουμε τα κορίτσια. δ) Είμαστε άρρωστοι βάζελοι. Συγγνώμη που θα σε απογοητεύσουμε, αλλά θα αρνηθούμε και τα 4.

Γιατί νομίζω πως το «Pieces» θα ακουγόταν τέλειο σε ανοιχτό live στη Βάλια Κάλντα; Ακούγεται πολύ ωραία ιδέα, οργάνωσέ το και μπες σαν χορηγός και είμαστε μέσα!

Χτυπήσαμε την πόρτα του «104» των Εκδόσεων Καστανιώτη. Μας άνοιξαν και μας μίλησαν τρία από τα παιδιά που φέτος τον χειμώνα εμπλέκονται στις παραστάσεις του. Συνέντευξη **Παύλος Αθανασόπουλος** Φωτογραφία Από το προσωπικό αρχείο των καλλιτεχνών

Τοκ 104 Talk!

Δημήτρης Μακαλιάς

Παίζει στην παράσταση «Χοντροί άντρες με φούστες» του Νίκι Σίλβερ

«Οι "Χοντροί άντρες με φούστες" είναι μια σύγχρονη μαύρη κωμωδία, της οποίας οι χαρακτήρες είναι τόσο εξωπραγματικοί, που αγγίζουν τα όρια του ρεαλισμού. Μια σατιρική απεικόνιση της σύγχρονης οικογένειας όπως την όρισε το σύγχρονο lifestyle του δυτικού κόσμου και μια κριτική ματιά απέναντι στον "πολιτισμένο" τρόπο ζωής. Είναι ένα έργο γραμμένο στο όριο και αγγίζει τα όρια των θεατών.

»Το έργο αυτό θα παραμένει πάντα επίκαιρο, όσο το ανθρώπινο είδος θα αναζητά την εξέλιξή του, αλλά ταυτόχρονα θα αγκιστρώνεται και στους θεσμούς της οικογένειας με μια παθολογική εμμονή. Στη σημερινή εποχή, αναζητούμε τις ρίζες μας πιο πολύ από ποτέ και επιστρέφουμε σε πιο αρχέγονα πρότυπα ζωής, περισσότερο απλουστευμένα και ενστικτώδη. Η φύση των πραγμάτων θα είναι πάντα επίκαιρη.

»Ασχολούμενος ξανά με αυτό το έργο, τρία χρόνια μετά την πρώτη παρουσίασή του, ανακάλυψα την ανάγκη μου να αναμετρηθώ με τον εαυτό μου. Να επαναπροσδιοριστώ και να θέσω νέους όρους προσωπικής λειτουργίας και επιβίωσης. Αυτή τη φορά νιώθω τη φυσική μου πλευρά να κατανοεί ακόμα περισσότερο αυτά που ο καπιταλιστικός μου εαυτός παραδέχεται. Και αρχίζω να νιώθω τις λέξεις: ενοχή, τύψεις, οικογένεια, χιούμορ, ανάγκη επιβίωσης, Νεάντερνταλ, σεξουαλικές διαδρομές, και άλλες πολλές.

»Χοντρό άντρα με φούστα θα χαρακτήριζα τον άνθρωπο της διπλανής πόρτας. Κι αυτό γιατί είναι ο μικρός ήρωας που καταφέρνει να αντισταθεί στο κατεστημένο και να φορέσει τη δική του πανοπλία στον αδηφάγο έξω κόσμο. Ο αντιφρονών από αντίληψη που παλεύει για το δικό του πιο ειλικρινές αύριο. Είναι αυτός που έμαθε ποιος είναι και τι θέλει πραγματικά, ενώ αναζητά μέσω του δικού του χαρακτήρα την κοινωνική ταυτότητα.

»Μακάρι πραγματικά ο σύγχρονος κόσμος να είχε το χιούμορ που έχουν οι χαρακτήρες του Νίκι Σίλβερ στο έργο αυτό! Ένα χιούμορ που καταφέρνει να ξορκίζει-φωτίσει όλα τα συμπτώματα του κόσμου του έργου και του δικού μας, που είναι γεμάτοι ανειλικρινείς σχέσεις, καταπιεστικούς γονείς, αντιδράσεις ανηλίκων σε οριακές στάθμες, παιχνίδια συμφερόντων, μίσος αλλά και αναζήτηση, αγάπη, έρωτα, βοήθεια, μετάνοια, αλήθεια.

»Θα ήθελα στη διάρκεια αυτή της παράστασης να καταφέρει κανείς να ανακαλύψει μια νέα πτυχή του εαυτού του που μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε τολμήσει ούτε καν να αγγίξει. Ιδανικά, θα ήθελα το κοινό να γελάσει με τα παθήματα των χαρακτήρων αλλά ταυτόχρονα να αναρωτηθεί γιατί γελάει και εν τέλει να βρει τον εαυτό του κάπου εκεί μέσα. Να συγκινηθεί, με άλλα λόγια, μαζί μας.

»Τι θα ήθελα να εισπράξω εγώ ο ίδιος βγαίνοντας από αυτό το έργο για δεύτερη φορά; Μνήμη, συγχώρεση και εξέλιξη...».

Δημήτρης Σαμόλης

Σκηνοθετεί και παίζει στην παράσταση «Γυναίκα Διάβολος» του Καρλ Σένχερ

«Η "Γυναίκα Διάβολος" είναι το αυτοσχέδιο ενήλικο παιχνίδι τριών παιδιών, στο οποίο καλούνται να παίξουν τον κυνηγό, τον άντρα και τη γυναίκα. Σε αυτό το παιχνίδι, όπως και στο παιχνίδι της ζωής, δεν υπάρχουν κανόνες. Όταν υπάρχουν, αλλάζουν και επαναπροσδιορίζονται, κατά το βολεύεσθαι του καθενός, με αποτέλεσμα το ίδιο το παιχνίδι να γίνεται τελικά συναρπαστικό.

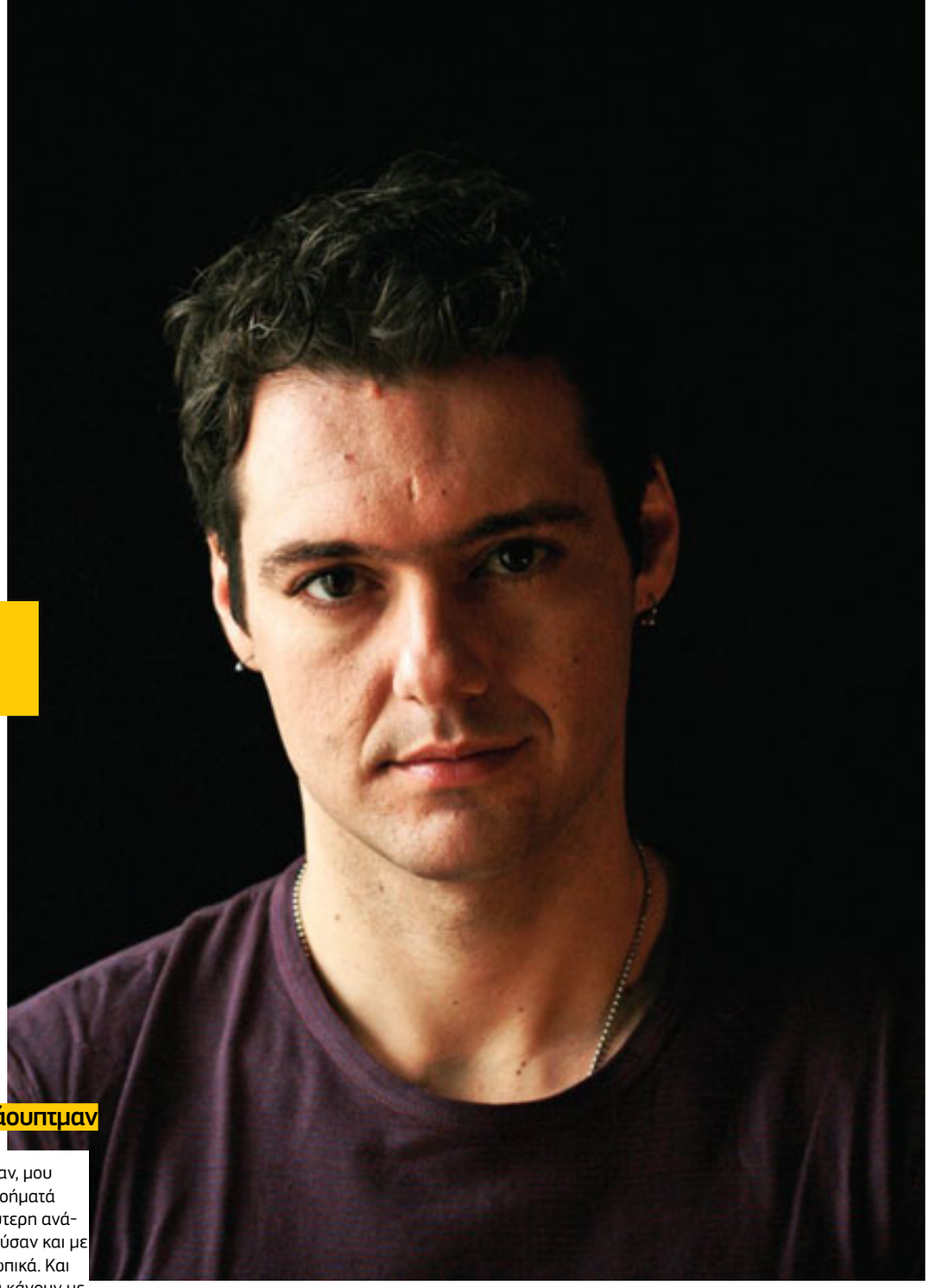
»Αν και τα μύχια των ανθρώπινων σχέσεων αφορούν κάθε εποχή, κατά τα άλλα, δεν είναι ένα έργο που έχει να κάνει με τη σημερινή οικονομική πραγματικότητα όπως τη βιώνουμε. Και συνειδητά έχω επιλέξει στην παράσταση να μην υπάρχει κανένα σχόλιο, ούτε καν σαν υπόνοια, σε σχέση με αυτό που περνάμε οικονομικά και πολιτικά. Έχω μία άρνηση ως προς αυτό. Το θεωρώ λίγο "αγοραίο" και δε θα ήθελα να "καπηλευτώ" την παρούσα κατάσταση για να παραστήσω τον "καλλιτέχνη".

»Στο θέατρο, δεν έχει τόση σημασία το "τι" όση το "πώς". Το πώς διαπραγματεύεσαι εσύ ένα υλικό κι όχι το τι είναι αυτό το υλικό. Τα κείμενα ουσιαστικά λειτουργούν σαν αφορμή. Πολλές φορές, η αλήθεια είναι, η πρόθεσή μου είναι να περιπλέξω τα πράγματα. Πάντα αρχίζεις με τη διάθεση να κάνεις κάτι που τα περιέχει όλα, αλλά έρχεται η στιγμή που ξεκαθαρίζουν τα πράγματα μέσα σου και επιστρέφεις στην απλότητα. Το απλό, χωρίς να είναι και απλοϊκό, έχει μεγάλη δυναμική και δε χρειάζεται περαιτέρω τρικ και τερτίπια.

»Όταν ξεκινάς με χαμηλό μπάτζετ, που δε σου δίνει πολλές δυνατότητες, αυτό μπορεί να σε κάνει πολύ πιο ευφάνταστο και δημιουργικό, από ό,τι θα ήσουν ίσως, αν τα είχες όλα απλόχερα. Στύβεις το κεφάλι σου να βρεις έξυπνες και όμορφες λύσεις, κι αυτό από μόνο του είναι μια ενδιαφέρουσα διαδικασία.

»Το στοιχείο του "παιχνιδιού" που υπάρχει και στο έργο είναι ο λόγος που κάνω θέατρο, μαζί με τη χαρά της δημιουργίας που με συγκινεί πάρα πολύ. Είναι συναρπαστικό το γεγονός ότι με μόνη αφετηρία ένα κείμενο φτάνεις στο τέλος να δημιουργείς έναν ολόκληρο κόσμο μαζί με ανθρώπους με τους οποίους εξ ορισμού έχεις ένα κοινό όραμα.

»Μέσα από τη διαδικασία αυτού του παιχνιδιού, στο οποίο ο καθένας υπερασπίζεται τον ρόλο του, συνειδητοποίησα ότι τελικά δεν κάνεις κάτι κακό απαραίτητα πάντα με τη θέλησή σου. Για ό,τι κάνουμε, τις περισσότερες φορές, αν όχι όλες, έχουμε έναν καλό λόγο ή έστω ένα καλό άλλοθι. Οπότε, ανάλογα με την οπτική σου, μπορείς, αν όχι να δεχτείς αυτό που κάνει ο άλλος, τουλάχιστον να κατανοήσεις τους λόγους. Κι αυτό κέρδος είναι».

Θάνος Τοκάκης

Σκηνοθετεί την παράσταση «Hannele» του Γκέρχαρντ Χάουπτμαν

«Στο συγκεκριμένο έργο του Χάουπτμαν, μου κέντρισαν το ενδιαφέρον τα βαθύτερα νοήματά του, τα οποία μου εμφανίστηκαν στη δεύτερη ανάγνωση. Και ήταν νοήματα που με αφορούσαν και με αφορούν τόσο κοινωνικά όσο και προσωπικά. Και είναι νοήματα σύγχρονα, αφού έχουν να κάνουν με τη διαχρονικότητα που ο ίδιος ο συγγραφέας προσδίδει στην έννοια της θρησκείας. Την παρουσιάζει σαν σωτηρία, σαν ελπίδα, σαν κατάρα, σαν ψευδαίσθηση. Σαν κάτι, τέλος πάντων, το οποίο μας φοβίζει, γιατί μας είναι άγνωστο. Αν αντικαταστήσουμε την ανώτερη θρησκευτική δύναμη με οτιδήποτε άλλο "φοβάται" ο σύγχρονος άνθρωπος, προκύπτει αμέσως η αναγωγή μας στο σήμερα.

»Ένα άλλο κυρίαρχο και πέρα για πέρα αληθινό στοιχείο που με ενδιέφερε στη "Hannele" είναι αυτή η απόσταση που παίρνουμε από οτιδήποτε ξεβολεύει τη ρουτίνα της ζωής μας. Προτιμούμε να το αποφύγουμε παρά να το αποπερατώσουμε. Σε κάθε εποχή.

»Στη σημερινή εποχή, ο φόβος κυριαρχεί παντού! Σχεδόν μας πνίγει. Ο φόβος για το ανώτερο είναι που μας ωθεί να είμαστε "σωστοί" και καθωσπρέπει. Ο φόβος έχει δημιουργήσει όλα τα φαινόμενα της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας: φτώχεια, άνοδο του φασισμού, αποχαύνωση και κυρίως αδράνεια! Προσωπικά ομιλώντας; Οι κοινωνικοί μου φόβοι είναι οι παραπάνω. Οι ατομικοί μου ακόμα περισσότεροι, ο κυριότερος όμως είναι ο φόβος του θανάτου. Του δικού μου και των ανθρώπων που αγαπώ. Γι' αυτό τον λόγο μέσα από το χιούμορ του έργου προσπαθώ να τον ξορκίσω με έναν τρόπο.

»Ένα είδος επικοινωνιακής ψυχοθεραπείας είναι περισσότερο το θέατρο. Μεταξύ του καλλιτέχνη και του θεατή. Και οι δύο αναζητούν με τον τρόπο τους πράγματα που ούτε και οι ίδιοι ακριβώς ξέρουν. Το φοβήθηκα στην αρχή το έργο, όπως και την ιδέα της σκηνοθεσίας, αλλά κυρίως τα διασκέδασα. Όσον αφορά το έργο, προσπάθησα να το κοιτάξω ένα κλικ διαφορετικά, επέλεξα να προσπαθήσω να αποφύγω το μελόδραμά του, πράγμα που για εμάς αποδείχθηκε ιδιαίτερα διασκεδαστικό. Τη σκηνοθεσία, από την άλλη, τη φοβήθηκα πολύ περισσότερο, αλλά, όταν κατάλαβα ότι το αποτέλεσμα είναι απλώς ένα μικρό δείγμα της προσπάθειας που -είτε επιτυχημένη είτε αποτυχημένη- ενδόμυχα σε δικαιώνει, αφέθηκα και προσπάθησα να το απολαύσω.

»Η εποχή μας έχει "σκουριάσει", όπως και οι ήρωες της ζωής της Hannele. Κι αυτή η σκουριά είναι αποτέλεσμα λανθασμένης νοοτροπίας και τακτικής. Γι' αυτό τη θεωρώ προϊόν κι όχι δείγμα φόβου. Θα ήταν δείγμα, αν απλώς εμφανιζόταν σαν πυροτέχνημα όπως τόσα άλλα στην εποχή μας. Η "σκουριά" καλλιεργήθηκε πολύ καιρό πριν, για να καταλήξει αυτό που είναι».

«104», Ευμολπιδών 41, Γκάζι, Τ. 210 3455 020

«Χοντροί άντρες με φούστες»: κάθε Παρασκευή, Σάββατο και Κυριακή στην Κεντρική Σκηνή. Σκηνοθεσία: Χρήστος Καρχαδάκης Παίζουν: Μαρία Γεωργιάδου, Άγης Εμμανουήλ, Δημήτρης Μακαλιάς, Αγγελική Μιχαλοπούλου

«Γυναίκα Διάβολος»: κάθε Πέμπτη και Παρασκευή στο Black Box. Σκηνοθεσία: Δημήτρης Σαμόλης Παίζουν: Μπάμπης Γαλιατσάτος, Ηρώ Μπέζου, Δημήτρης Σαμόλης

«Hannele»: κάθε Δευτέρα και Τρίτη στην Κεντρική Σκηνή. Σκηνοθεσία: Θάνος Τοκάκης Παίζουν: Κωνσταντίνος Γαβαλάς, Ειρήνη Μπούνταλη, Δημήτρης Ντάσκας, Κωνσταντίνα Τάκαλου, Ειρήνη Φαναριώτη, Βαγγέλης Ψωμάς

Μαρία Καππάτου

Greek Street Photographers

Όλα είναι δρόμος!

Κωνσταντίνος Καραϊσκος

Ποιο είναι το γκρουπ των ελλήνων φωτογράφων, που μέσα από το facebook και το flickr, προσελκύει το ενδιαφέρον χιλιάδων; Ξεφυλλίζουμε το portfolio, γνωρίζουμε τον εμπνευστή του, Ανδρέα Κακάρη.

Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος**

Σταύρος Σταματίου

Θεόδωρος Πανώριος © sateo

Γιώργος Αλεξανδρής

Παρόλο που σχεδόν όλη η χώρα σάς αγνοεί, ο περίφημος φωτογράφος Alex Coghe έκανε αφιέρωμα στην ελληνική σκηνή αναδεικνύοντας αποκλειστικά υλικό δικό σας. Πώς έγινε αυτό; Το αποδίδω στην τεχνολογία, που έχει συμπιέσει πάρα πολύ τον χρόνο που απαιτείται για να δημιουργήσει και να κοινοποιήσει κανείς τη δουλειά του. Όσο πιο πολύ κυκλοφορείς στο διαδίκτυο, τόσο πιο πολλές είναι οι πιθανότητες να σε δει κάποιος. Στην περίπτωσή μας, ο Alex Coghe, ο οποίος δεν είναι ο μοναδικός που έχει ανακαλύψει τους έλληνες φωτογράφους δρόμου, αλλά ο πρώτος που τους παρουσίασε σαν μια οργανωμένη τάση στην παγκόσμια φωτογραφική σκηνή.

Εξήγησέ μου κάτι: Πώς ακριβώς ξεκινά αυτή η ιστορία; Είσαστε φωτογράφοι. Ανεβάζετε εικόνες στο flickr. Κάποια στιγμή δημιουργείται μια σελίδα στο facebook. Και το μικρό παρεάκι αρχίζει να γίνεται ένα μεγάλο network. Το οποίο φιλοξενεί πλέον περί τους 300 φωτογράφους. Περιμένατε αυτή την απήχηση; Σας ξεπερνά πλέον η δυναμική του δικτύου; Είναι δύσκολο να τη διαχειριστείτε; Αρχικά δεν ήμασταν καν παρεάκι. Φωτογράφοι ήμασταν, που ανεβάζαμε εικόνες στο flickr, όπως κάνουν όλοι. Κάποιοι έχουν σπουδάσει φωτογραφία και ασχολούνται επαγγελματικά, ενώ κάποιοι άλλοι κάνουν το χόμπι τους με επαγγελματική αφοσίωση. Η σταδιακή εξοικείωση και η καλλιτεχνική γνωριμία επέφεραν το επόμενο βήμα, τη θεμελίωση της σελίδας στο facebook. Είναι σημαντικό να επισημάνω ότι τα κοινωνικά μίντια τα εναγκαλιζόμαστε σαν μέσα στοχευμένα να δέσουν την ομάδα, όχι να τη μεγαλώσουν. Η ποιότητα παραμένει το ζητούμενό μας.

Γυρνώντας ένα βήμα πίσω, ποιοι ήταν οι εμπνευστές του Greek Street Photographers; Ποια η δημιουργική ανησυχία πίσω από τη σύστασή του; Και πού βρισκόσασταν προσωπικά σαν φωτογράφοι εκείνη την περίοδο; Τελευταία στο flickr έχουν στραφεί πολύ καλοί φωτογράφοι, καθώς καταλαβαίνουν τη δυναμική του. Υπάρχουν όμως και πολλοί που ωρίμασαν φωτογραφικά από το μέσο αυτό, που υπάρχει σχεδόν δέκα χρόνια. Ξεκίνησαν ως φοιτητές από εκεί και πλέον είναι άξιοι επαγγελματίες. Στο εξωτερικό, λοιπόν, υπήρχαν παρόμοια γκρουπ με πολύ γνωστούς φωτογράφους, όπου σύχναζαν και Έλληνες. Κάποια στιγμή τέθηκε το ζήτημα να δημιουργηθεί ένα γκρουπ, με σκοπό του την ανάδειξη των σύγχρονων αξιόλογων προσπαθειών και τάσεων στην εγχώρια φωτογραφία δρόμου. Το πρόβλημά μας ήταν, τρόπον τινά, γεωπολιτικό, όμως το ίντερνετ προσπερνά μόνο του τέτοια προσκόμματα. Ο Αντώνης Μπουλταδάκης βρισκόταν στη Μόσχα προσπαθώντας να φωτογραφήσει δέκα λεπτά στον δρόμο, εναλλάξ με δέκα λεπτά στα καφέ, γιατί το κρύο του πάγωνε τα δάχτυλα και πώς να δουλέψει το κουμπί του κλείστρου! Ο Θόδωρος Πανώριος, ο εμπνευστής του γκρουπ, ήταν στην Κω μαζί με τον Γιώργο Αλεξανδρή κυνηγώντας τουρίστες. Ο Δημή-

Ανδρέας Κάκαρης

Δημήτρης Μπαρούνης

τρης Μπακιρτζής στην Αθήνα κυνηγούσε τον χρόνο όπως επιβάλλει η πόλη, αλλά πάντοτε στον δρόμο. Προσωπικά, έγραφα χιλιόμετρα στη Θεσσαλονίκη.

Είτε το πιστεύεις είτε όχι, αγνοούσα παντελώς την ύπαρξη φωτογραφίας δρόμου στην Ελλάδα, ώσπου σας συνάντησα. Υπήρχε πανσπερμία μεμονωμένων δημιουργών, αλλά τίποτα το οργανωμένο. Κάνω λάθος; Υπάρχει μια άποψη ότι η φωτογραφία είναι μία, είτε είναι δρόμου είτε είναι τοπίου. Τη συμμερίζομαι ώς ένα βαθμό, αλλά γεγονός είναι ότι κάθε είδος έχει τις δικές του απαιτήσεις, άρα απαιτεί και διαφορετικές προϋποθέσεις. Πλέον ένας σκληρός πυρήνας ελλήνων φωτογράφων δρόμου αρχίζει να διαμορφώνει το είδος.

Ποιος θα ήθελε αλήθεια να κάνει φωτογραφία δρόμου; Κανείς δεν την πληρώνει. Κανείς δεν την παραγγέλνει. Κανείς δεν τη θέλει! Όντως, θα έλεγα ότι έχει πολλούς εραστές, αλλά δύσκολα κάποιος τη «σπιτώνει». Οι σκηνές δρόμου περιέχουν αγνώστους. Πόσο εύκολα θα έβαζες στο σαλόνι σου έναν άγνωστο; Πόσο μάλλον να πλήρωνες για να τον βάλεις σε ένα κάδρο δίπλα στον καναπέ σου; Δεν είναι εύκολο να εξοικειωθεί ο θεατής με τον δρόμο. Είναι ωμός τις περισσότερες φορές και, όταν πάει να γίνει πιο ποιητικός, χάνει το κοινωνιολογικό ενδιαφέρον που ενδεχομένως διαθέτει.

Πες μου δυο λόγια και για το φορμά. Πρέπει να τραβάει κανείς αναλογικά ή να προμηθευτεί κάποια προηγμένη DSLR; Ή μήπως θεωρείς πως η καλύτερη μηχανή είναι εκείνη που υπάρχει τη δεδομένη στιγμή στα χέρια σου, ακόμη και ένα κινητό τηλέφωνο, για παράδειγμα; Το φορμά δεν έχει καμία σημασία. Είναι σαν να ρωτάει κανείς τον Πικάσο αν πρέπει να ζωγραφίζει με πινέλα από τρίχα αρνιού ή χοίρου, ή τον Φώκνερ αν πρέπει να γράφει με γραφομηχανή ή κομπιούτερ. Πραγματικά δεν έχει καμία σημασία: όποια μηχανή βολεύει τον καθένα είναι η ιδανική μηχανή, αρκεί το αποτέλεσμα να τον δικαιώνει.

Ποια η μεγαλύτερη δυσκολία του να παράγεις φωτογραφία δρόμου στην Ελλάδα; Ο οπτικός θόρυβος; Η παραμελημένη αρχιτεκτονική; Ο περιορισμός της θεματολογίας; Είναι σημαντικά προβλήματα όλα όσα αναφέρεις. Για τον οπτικό θόρυβο δεν το συζητώ, θα δώσω ένα παράδειγμα. Πήγαινα επί τρία βράδια σε ένα σημείο όπου ο φωτισμός μου άρεσε, με σκοπό να το βρω ελεύθερο από παρκαρισμένα αυτοκίνητα. Το τέταρτο βράδυ τα κατάφερα, αλλά, όταν ήρθε η ώρα για τη λήψη, η αποφασιστική στιγμή, ήρθε ο «άρχοντας» να καβαλήσει το πεζοδρόμιο! Γενικότερα, τα αστικά κέντρα, με όλη την κινητικότητα και τις τεράστιες πολυκατοικίες, δυσκολεύουν το φως να περάσει εκεί που είναι η δράση για τον φωτογράφο. Από την άλλη, η Ελλάδα αυτή τη στιγμή είναι ένα σταυροδρόμι λαών και πολιτισμών. Σου δίνει μοναδικά ερεθίσματα.

Γιατί πιστεύεις ότι δένονται οι άνθρωποι με τις φωτογραφίες; Επειδή προσφέρουν ένα αρχείο του παρελθόντος; Επειδή θεμελιώνουν μια διαλογική σχέση με το παρόν; Όλα αυτά μαζί, συνυπολογίζοντας και τον τεράστιο ρόλο που διαδραματίζει η ίδια η επικοινωνία του θεατή με το έργο. Ο φωτογράφος καλείται να μιλήσει σε πολύ προσωπικό επίπεδο μέσα από την εικόνα, αλλά παράλληλα καλείται να δημιουργήσει μια διαλογική σχέση με τον αποδέκτη της, να του εμπνεύσει συναισθήματα και ιδέες. Η φωτογραφία είναι ακαριαία, σε απορροφά σαν ένα καλό βιβλίο ή ένα τραγούδι.

flickr.com/groups/greekeys

Σωκράτης Μπαλταγιάννης

Θωμάς Αποστόλου
Βρέχει καρέκλες

Είναι ένα αγόρι που δουλεύει στη Saatchi Gallery και, όταν ο λονδρέζικος ουρανός βρέχει καρέκλες, μεταμορφώνεται σε γλύπτη. Μας μιλάει για την τέχνη του αλλά και για τη σημασία της τέχνης σήμερα ως μοχλό πίεσης για κοινωνικές και πολιτικές ανατροπές. Συνέντευξη **Δημήτρης Τζινούδης**

«Carrot». Installation.

Untitled. Μαλακός χάλυβας.

«Lies». Μέταλλο και ξύλο.

«Bench». Επανασχεδιασμός, δημόσιο παγκάκι.

«Study I», 2012. Επαναχρησιμοποιημένες καρέκλες.

Γεννημένος στην Αθήνα. Στο πλαίσιο της προόδου των σπουδών του οι εγχάρακτοι αμυντικοί του μηχανισμοί τον οδήγησαν στο Λονδίνο, όπου διαμένει πλέον μόνιμα. «Η μεγάλη διαφορά του Λονδίνου σε σύγκριση με την Αθήνα είναι ότι προσλαμβάνεις το παρόν πληρέστερα σε επίπεδο εικόνων. Δε θέλω να μιλήσω άσχημα για την Αθήνα, γιατί είναι η πόλη που γεννήθηκα, αλλά σε πιο πρακτικά θέματα της καθημερινότητας είναι δυνατό να βιοπορίζομαι με πολιτισμένο οχτάωρο χωρίς περιττές φωνές και εντάσεις». Προκειμένου να βιοποριστεί απασχολείται στη Saatchi Gallery, μια από τις πλέον σημαντικές γκαλερί σύγχρονης τέχνης, το οποίο αναπόφευκτα λειτουργεί και σαν δεξαμενή για την εμβάθυνση της καλλιτεχνικής του φύσης και του αισθητικού του κριτηρίου.

Αυτοπροσδιορίζεται ως γλύπτης περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, αν και στο παρελθόν είχε ασχοληθεί και με video art. Εμμονοληπτικός με το αντικείμενο της καρέκλας, θα πει: «Κοίτα, στη δουλειά μου με τις καρέκλες κεντρική ιδέα ήταν αυτή της κλείδωσης, συνεπώς αυτό οδήγησε τη σκέψη μου στη νοητή αλυσίδα κλείδωση - πόδι - καρέκλα. Επιπλέον, υπάρχει μια άμεση αναφορά στην ανθρώπινη ανατομία και τις αναλογίες της, συνεπώς αισθάνομαι σαν να δουλεύω με το concept της ανθρώπινης φιγούρας. Η καρέκλα εξάλλου ως ιδέα στον δυτικό πολιτισμό παραπέμπει ευθέως στην ιδέα της εξουσίας, καθώς και σε μια μαζοχιστική κανονικότητα, η οποία παραμορφώνει τη φυσική ανθρώπινη στάση, προκειμένου να ικανοποιηθεί η ανθρώπινη μιμητική λειτουργία».

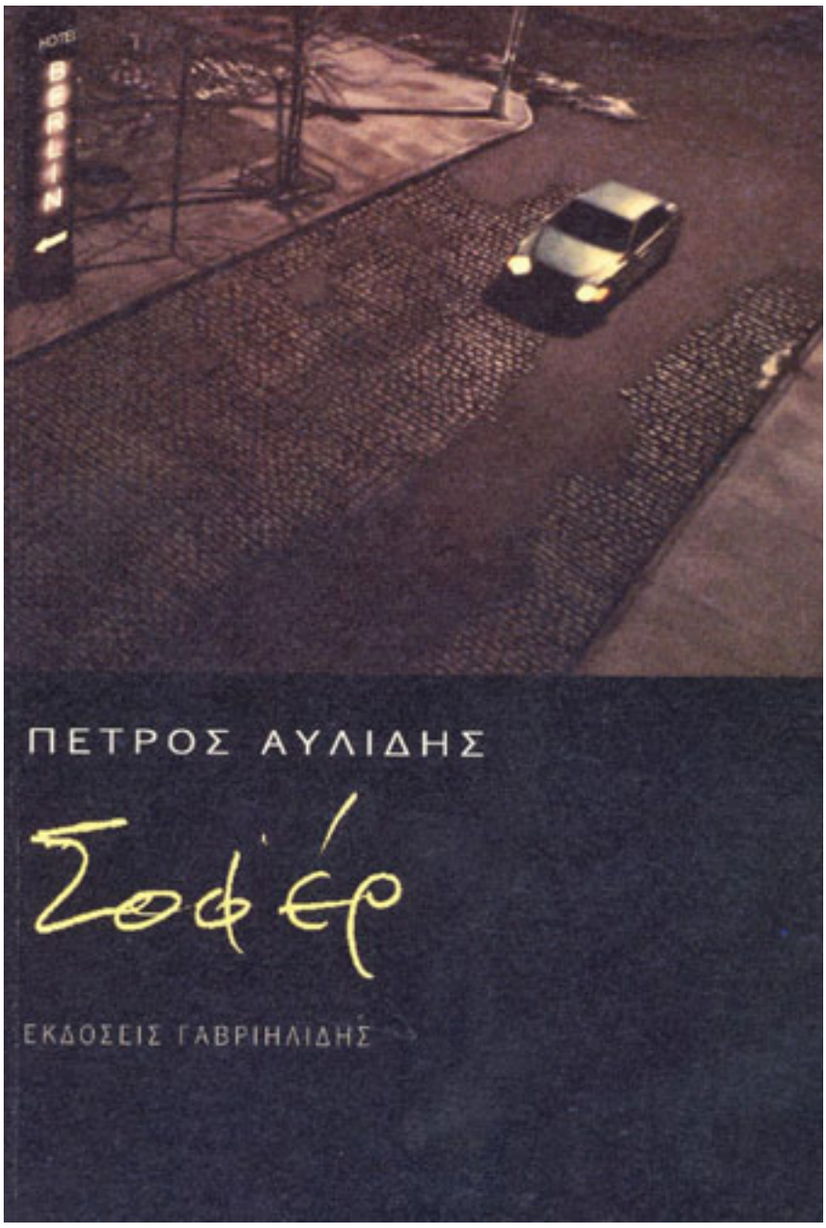
Συνεπαρμένος από τα γραπτά του Μάλεβιτς, δεν αντιλαμβάνεται την τέχνη ως σύμπτωμα ανθρώπινης δημιουργικότητας, παρά σαν μοχλό πίεσης για κοινωνικές και φιλοσοφικές ανατροπές. Όσον αφορά στη συχνά καινοφανή επιλογή τίτλων του έργου του, ο τίτλος συνιστά οργανικό μέρος της καλλιτεχνικής αξίας του έργου για αυτόν. «Εφόσον ο θεατής μπορεί να αντιληφθεί και να βιώσει μέσω των αισθήσεων το εκάστοτε έκθεμα, δεν υπάρχει ανάγκη περιγραφικότητας στον τίτλο. Συχνά δημιουργώ με αφορμή κάποιον τίτλο που εμφανίζεται απροσδόκητα μπροστά μου μέσω της πιο τυχαίας καθημερινής αφορμής».

Η τροχιά της δουλειάς του ορίζεται, όπως μας εξομολογείται ο ίδιος, από τρία βαρυτικά πεδία: το πεδίο του καλλιτέχνη ως κατασκευαστή αντικειμένων/χειρώνακτα/τεχνίτη, το πεδίο του καλλιτέχνη ως δημιουργού ιδεών και το πεδίο όλων των εξωτερικών ως προς τον καλλιτέχνη δυνάμεων, κοινωνικών, πολιτικών και πολιτιστικών. Αντιτίθεται σε κάθε μορφή σεξιστικού ή εθνοτικού διαχωρισμού και προκατάληψης. «Το φύλο μου δεν επηρεάζει με κανένα τρόπο τη δημιουργία μου». Όσον αφορά στην επιλογή των υλικών και των αποχρώσεών του, είναι ανοιχτός να πειραματιστεί με οτιδήποτε εξυπηρετεί το έργο του. Μια μέρα θα ήθελε να εκθέσει στην Tate Modern. Πάνω τους, Θωμά.

thomasapost.tumblr.com

Πέτρος Αυλίδης

Βερολινέζικο ρέκβιεμ

Έπαιξε μπιλιάρδο με τον Μπόουι. Έτρωγε στο διπλανό τραπέζι με τον Φασμπίντερ. Μοιράστηκε νύχτες με τον Ντένις Χόπερ και τον Φράνσις Μπέικον, περιπλανήθηκε με τη Nico, υπήρξε επιστήθιος φίλος του Αλέξη Ακριθάκη, συναναστράφηκε θρύλους και βίωσε από τα μέσα την εξπρεσιονιστική κοσμογονία του Βερολίνου τη δεκαετία του '80. Τίποτα από όσα αναφέρουμε δεν αποτελεί μυθοπλασία. Υπάρχουν όλα στον «Σοφέρ», το αυτοβιογραφικό βιβλίο του Πέτρου Αυλίδη. **Συνέντευξη, Φωτογραφία Δημήτρης Καραθάνος**

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1955, τέλειωσε την ιατρική το 1979 και μετακινήθηκε απευθείας στο Βερολίνο, όπου ειδικεύτηκε και κατόπιν προσελήφθη σε ψυχιατρική κλινική. Δουλεύοντας τα πρωινά, κοιμώμενος τα απογεύματα και ζώντας στο μάξιμουμ τις νύχτες, ο νεαρός γιατρός έγινε γρήγορα μέλος του μποέμικου κύκλου του ζεύγους Ακριθάκη και της ιδιότυπης ανθρωπογεωγραφίας του εστιατορίου «Fofi's», αποτελούμενης από καλλιτέχνες, ηθοποιούς, σκηνοθέτες, γκαλερίστες και επιμελητές, δανδήδες, τυχοδιώκτες και εκκεντρικούς κάθε είδους. Ο «Σοφέρ» αποτελεί το πυρετώδες, gonzo χρονικό μιας εποχής που συνδύασε παροξυσμική καλλιτεχνική δραστηριότητα, ξέφρενο νυχτερινό ρυθμό και το διχασμένο πολιτικό κλίμα της γερμανικής μητρόπολης προ της πτώσης του Τείχους. Πρόκειται για το τρίτο έργο του συγγραφέα, που σήμερα ζει μεταξύ Αθήνας και Φολέγανδρου, με εμβόλιμα ταξίδια στο προσφιλές του Βερολίνο. Τον συναντήσαμε στο κέντρο της Θεσσαλονίκης.

Το βιβλίο σας ξεκινά με ένα σπουδαίο στιγμιότυπο, αναφέρομαι στο επεισόδιο της νύχτας της 9ης Νοεμβρίου 1989, όταν, ενώ το Τείχος πέφτει και όλοι συρρέουν δυτικά, εσείς και η παρέα σας κινείστε ανατολικά, «κόντρα στο ρεύμα», κατευθυνόμενοι στην άλλη πλευρά του παραπετάσματος. Υπάρχει κάποιος συμβολισμός πίσω από την εικόνα; Πρόκειται για ασυνείδητη επιλογή, η οποία εκ των υστέρων μου άρεσε και εμένα. Η ιδέα ήταν το βιβλίο να αρχίζει και να τελειώνει με την πτώση του Τείχους. Όντως έτσι είχαμε περάσει πάντως τη νύχτα της 9ης Νοεμβρίου, αν και αρχικά δεν είχα σκεφτεί τον συμβολισμό και τη βαρύτητα του περιστατικού.

Το «Berlin» του Λου Ριντ σας έδωσε την πρώτη γεύση του Βερολίνου. Ήσασταν είκοσι και κάτι, τέλη του '70, μια εποχή περί της οποίας αναφέρετε πως «η θλίψη και η παρακμή ήτανε της μόδας». Θα λέγατε πως σας έστειλε το ροκ στο Βερολίνο, σαν τόσους και τόσους, που τους εξώθησε σε αποκοτιές η μουσική; Ναι και όχι. Δεν ήταν το συγκεκριμένο άλμπουμ εκείνο που πυροδότησε την επιθυμία, ήταν όμως ένα από τα διάφορα στοιχεία της εποχής, τα οποία λειτούργησαν σαν μοχλός, που έβαλε σε κίνηση την ιδέα του Βερολίνου. Την περίοδο εκείνη, το Βερολίνο ήταν σε εμάς γνωστό από το Τείχος. Και επειδή ήταν μια έντονα κινητική εποχή στο επίπεδο των ιδεών, ιδιαίτερα στην Αριστερά, και επειδή το Τείχος ήταν το πρόβλημα της Αριστεράς, η πόλη κατείχε σημαντική υπόσταση στη ζωή μας. Από την άλλη, το ίδιο το Τείχος έδινε υλικό για κατασκοπικές ταινίες, προσέδιδε μια αύρα μυστηρίου. Στην αστική μυθολογία συνέβαλαν επίσης ταινίες, όπως το «Καμπαρέ», στίχοι, διαβάσματα. Και καθώς όλοι οι νέοι είναι παραμυθιασμένοι, ένας συνδυασμός των παραπάνω κυοφόρησε το δικό μας παραμύθιασμα.

Λέτε πως τότε ήταν η θλίψη, η μυθολογία, το Τείχος. Τι πιστεύετε ότι στέλνει τους νέους στο Βερολίνο κατά ορδές τώρα; Ας ξεκαθαρίσουμε καταρχήν ότι η θλίψη ενυπάρχει διαχρονικά στη νεότητα. Από την άλλη, δεν είμαι πια νέος και δεν ξέρω τι υποκινεί τους νέους σήμερα. Κάθε γενιά έχει δικούς της κώδικες, και εμείς κάνουμε πάντοτε ερμηνευτικά λάθη, όταν προσπαθούμε να τους κατανοήσουμε. Το Βερολίνο είναι μια πόλη πολύ ζωντανή, εύκολη να τη ζήσεις και κυρίως φτηνή, εξακολουθεί να είναι η φτηνότερη μεγαλούπολη του δυτικού κόσμου. Προσφέρει πάρα πολλά με μικρό τίμημα, υπάρχει ενέργεια, είναι παράδεισος.

Περνώντας στη γνωριμία σας με τον Ακριθάκη και τη σύζυγό του, Φώφη, στο εστιατόριο της Φαζάνενστρασε και τον τεράστιο κύκλο γνωριμιών που άνοιξε για εσάς εκεί, θα υπερβάλαμε λέγοντας πως η φιλία τους άλλαξε τη ζωή σας εκ βάθρων; Θα έλεγα ότι ήταν καθοριστική σχέση. Μιλάμε για έναν κύκλο ανθρώπων που έβλεπαν και σκεφτόντουσαν αλλιώς, διέκριναν άλλα πράγματα στο ίδιο κάδρο. Οφείλω να μου αναγνωρίσω ότι ανοίχτηκα, δεν κλείστηκα, και μπόρεσα να έρθω μέσα από μια πολύ αβίαστη διαδικασία σε σύμπνοια με το διαφορετικό.

Εδώ ξεκινά και η από μέρους σας αφήγηση όλης της σκηνής του γερμανικού νεοεξπρεσιονισμού

της δεκαετίας του ’80, που κορυφώθηκε με την έκθεση «Zeitgeist» του ’82. Μας εξοικειώνετε με τον Κίπενμπεργκερ, τον Κόμπερλινγκ, τον Λίπερτς, τον Μπάζελιτς, τον Χέντικε, το «Πάρις Μπαρ», στην Κάντστρασε. Πώς επιγραμματίζετε εκείνη την ξεχωριστή περίοδο; Έτυχε να πέσω επάνω στο κύμα, τη στιγμή ακριβώς που έσκαγε. Μιλάμε για ανθρώπους που τους έβλεπες μέχρι πρότινος να παλεύουν να πουλήσουν κάποιο έργο για ένα χαρτζιλικάκι, και ξαφνικά πήγαινες σε μια γκαλερί γεμάτη από τα έργα τους και τα έβλεπες να πωλούνται για χιλιάδες μάρκα και να φεύγουν όλα. Αυτό, λοιπόν, ήταν κάτι καινούργιο. Μιλάμε, βέβαια, για μια πόλη που ήταν από μόνη της εξπρεσιονιστικό τοπίο. Το Βερολίνο, από όπου και αν το έβλεπες, είτε μέρα είτε νύχτα είτε μέσα από αυτοκίνητο, από το τρένο που διέσχιζε μια γέφυρα, όλες του οι εικόνες ήταν εξπρεσιονιστικές. Δεν πιστεύω πως ήταν τυχαία η γέννηση του κινήματος στη Γερμανία. Ταίριαζε στην πόλη. Και το ίδιο το Τείχος δεν ήταν, άλλωστε, εξπρεσιονιστικό σαν συμβολισμός;

Τρώγατε δίπλα στον Φασμπίντερ. Είδατε τη Nico στο καφέ «Αϊνστάιν» και περάσατε μια νύχτα βολτάροντας με το αμάξι. Δειπνήσατε με τον Ντένις Χόπερ στο «Ιντερκοντινένταλ», ξεναγήσατε τον Μπέικον στο Βερολίνο. Αντιλαμβάνεστε το δέος που προκαλεί ο πλούτος των εμπειριών σας; Αισθάνομαι τυχερός και χαρούμενος για τα όσα έζησα. Παραπάνω δεν έχει νόημα να πω. Κάθε άνθρωπος, άλλωστε, απομυθοποιείται στην κανονική του διάσταση. Την πιο δυνατή ανάμνηση από όλες τις γνωριμίες μου εξακολουθεί να την κατέχει ο Μπέικον. Δε μίλησε ούτε στιγμή για τέχνη, εξανθρωπίστηκε και επαναμυθοποιήθηκε στα μάτια μου εν μία νυκτί. Ο δε Ντένις Χόπερ ήταν ένας άνθρωπος ιδιαίτερος. Έδειχνε ευάλωτος, μια φιγούρα που δεν μπορούσε να προστατευτεί από τον εαυτό της, αλλά γιατί να τον ψέξεις; Στο φινάλε όλοι με τον εαυτό μας έχουμε να κάνουμε.

Ενώ είστε ψυχίατρος και θα περίμενε κανείς το βιβλίο να βρίθει σχοινοτενών ψυχολογικών παρατηρήσεων, είναι πολύ λιτός και απροσχημάτιστος ο λόγος σας. Γιατί διαλέξατε αυτό το ύφος; Καταρχάς, όταν ξεκίνησα να γράφω, ήθελα να κρατήσω το επάγγελμά μου έξω. Το καταστάλαγμα εμπειρίας της ψυχιατρικής μου ιδιότητας το έχω περάσει πολύ κρυμμένο, σε σημείο που ελάχιστοι το καταλαβαίνουν. Ένα από τα λίγα αποσπάσματα που συνοψίζει τις προσωπικές μου ιδέες είναι το «όταν δε σε νοιάζονται, είσαι πιο ελεύθερος».

Αναφέρεστε στις περιγραφές του Κρόιτσμπεργκ, αυτό που χαρακτηρίζετε «σύνορο με τους δίπλα». Ένα ενδεές σύμπαν χαμόσπιτων, εργοστασίων και ερειπίων. Εκφράζεστε τρυφερά για το περιβάλλον φτώχειας, στέκεστε στοργικά στη δημογραφία του, την αποτελούμενη από «ανέργους, τεμπέληδες, καλλιτέχνες βιοπαλαιστές, κυνηγημένους και προβληματικούς κάθε είδους, λαθρομετανάστες, λαθρέμπορους και μικροπωλητές παντός αγαθού και ποιότητας, οι οποίοι διακινούσαν τα πιο σκληρά ναρκωτικά: ιδέες και στιλ». Νιώθετε εγγύτερα στον ψυχισμό του φτωχού; Αυτοί οι άνθρωποι βγάζουν μια άλλου είδους δυναμικότητα από εκείνη των εύπορων. Οι εκτός συστήματος χαρακτήρες διαθέτουν μια άλλη γοητεία, γιατί παλεύουνε να ζήσουν με το τίποτα. Οι Γερμανοί έχουν μια ενδιαφέρουσα λέξη για όλους αυτούς, τους αποκαλούνε «Lebenskünstler», «καλλιτέχνες της ζωής».

Ποιοι συγγραφείς σας επηρέασαν; Συγγραφείς των οποίων το στιλ μου άρεσε και θεώρησα ότι μπορώ να εκφραστώ σωστά καθ’ ομοίωμά τους ήταν οι Αμερικάνοι, ο Τσάντλερ και η συνομοταξία του νουάρ. Πολλούς τους διάβασα στα αγγλικά, απολαμβάνοντας τη δυνατότητα της αγγλικής γλώσσας για λιτή και άμεση εκφραστικότητα. Κάτι που η γερμανική δεν το προσφέρει. Ποτέ δε θα μπορούσα να γράψω σαν τον Ντάρελ, ενώ το νουάρ αφομοιώθηκε στο γράψιμό μου.

Εξ ου και η ιδιότυπη, τηλεγραφική γλώσσα; Οι εκφράσεις «τον κοιτάω με θριλ στο μάτι», «φουλ στην επινόηση», «φουλ στρες» «νορμάλ», «φλασάκι»; Μπολιάσατε νουάρ και δημοσιογραφικό gonzo, προκειμένου να φτάσετε σε ένα προσωπικό ιδίωμα; Πιστεύω ότι ο κάθε άνθρωπος ψάχνει έναν προσωπικό τρόπο έκφρασης. Επειδή δυστυχώς υποφέρουμε από έλλειψη εμπιστοσύνης, συνήθως βρίσκουμε καταφύγιο στο στιλ των άλλων. Των καταξιωμένων, εκείνων που απευθύνονται στο κοινό γούστο. Γι’ αυτό και καταλήγουμε να πιθηκίζουμε, χωρίς να αρέσουμε. Ενώ, αντίθετα, όσο πιο σίγουρος νιώσεις με τον εαυτό σου, ακόμα και με τις ανεπάρκειές σου, τόσο γρηγορότερα θα αποκτήσεις ταυτότητα. Τον ποιητικό λυρισμό μπορεί προσωπικά να τον νιώθω, αλλά αδυνατώ να τον αποτυπώσω με λέξεις όπως οι άλλοι. Γι’ αυτό και προτιμώ να διατυπώσω κάτι γνήσιο, αποδεχόμενος την ανικανότητά μου. Αν εκφράσω το συναίσθημά μου με άλλο τρόπο στο μέλλον, αυτό μένει να το δούμε.

Το μυθιστόρημα του Πέτρου Αυλίδη «Σοφέρ» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Γαβριηλίδη.

Κωνσταντίνος Μενελάου

Well done, mate!

Είναι από τη Θεσσαλονίκη. Μένει στο Λονδίνο εδώ και έντεκα χρόνια. Σπούδασε κινηματογράφο, media και Καλές Τέχνες, και δουλεύει ως σκηνοθέτης, art director και curator στο Fringe! Film Fest. Συνέντευξη **Κωνσταντίνος Πλακώνας**
Φωτογραφία **Darrell Berry, Sam Margevicius, Maria Falbo**

Γιατί η μετακόμιση στο Λονδίνο; Τελείωσαν τα περιθώρια εξέλιξης για εσένα στην Ελλάδα; Η μετακόμιση έγινε πριν έντεκα χρόνια και δεν ήταν επειδή δεν υπήρχαν περιθώρια εξέλιξης, γιατί, πολύ απλά, δεν έμεινα να δω εάν αυτά υπάρχουν. Εγκαταστάθηκα στο Λονδίνο, γιατί εκεί θα μπορούσα να κάνω τις σπουδές που ήθελα ακριβώς με τον τρόπο που ήθελα!

Έχω την εντύπωση πως άλλο το ελληνικό σινεμά και άλλο οι Έλληνες που κάνουν σινεμά από το εξωτερικό, τουλάχιστον έτσι δείχνουν οι κριτικές του ξένου Τύπου. Τι λες; Δε γνωρίζω τι συμβαίνει με τις κριτικές στην Ελλάδα, αλλά τα τελευταία χρόνια υπάρχει μια σημαντική άνθιση του ελληνικού κινηματογράφου από σκηνοθέτες που δουλεύουν και παράγουν στην Ελλάδα. Στην Αγγλία τουλάχιστον, αλλά και από ό,τι διαβάζω και παγκοσμίως, αυτό έχει δημιουργήσει έναν ενθουσιασμό. Δεν ξέρω πολλούς Έλληνες που κάνουν δουλειά στο εξωτερικό.

Τι σκαρώνεις για το μέλλον; Μόλις ολοκλήρωσα ένα fashion film που γυρίστηκε στη Θεσσαλονίκη από έλληνες συντελεστές. Το θέμα είναι πολιτικό και έχει σχέση με την κοινωνική κρίση στην Ελλάδα και την αδυναμία της χώρας να αποτρέψει τους κινδύνους που την απειλούν. Όλα αυτά, βέβαια, είναι δοσμένα μέσα από μια μεταφορική αναπαράσταση με τεράστια μαλλιά, κραγιόν και σέξι αξεσουάρ...

Η ζωή είναι ταινία; Αλλάζω συχνά γνώμη σχετικά με αυτό το θέμα. Τον τελευταίο καιρό πιστεύω πάλι πως στη ζωή μπορείς να έχεις πολλές κινηματογραφικές στιγμές. Για μερικούς αυτό είναι αρκετό. Αν, βέβαια, θέλεις αυτές οι στιγμές να είναι πιο συχνές, τότε τις δημιουργείς μέσα από τη δουλειά σου.

kostakis.co.uk

Πώς και γιατί κάνεις όλα αυτά τα περίεργα; Το τι είναι περίεργο είναι υποκειμενικό. Η δουλειά μου είναι συνήθως λίγο σκοτεινή, ίσως γιατί μεγάλωσα βλέποντας πολλές ταινίες τρόμου. Σχεδόν πάντα όμως υπάρχει το χιούμορ και το στοιχείο της ειρωνείας στις δουλειές μου.

Στα φιλμ σου κυριαρχεί κάτι σαν νοσταλγικό μανιφέστο. Ρετρό αισθητική, κουνημένα πλάνα, αργές αλλαγές, όλα μοιάζουν βγαλμένα από 70s-80s. Νιώθεις πως εκείνη την εποχή όλα ήταν πιο όμορφα; Ζηλεύω αυτές τις δύο δεκαετίες για πολλούς λόγους. Κυρίως γιατί δεν υπήρχε τίποτα digital, δεν υπήρχαν καν κινητά! Ο κινηματογράφος βασιζόταν ακόμη σε ιδέες και όχι σε εφέ, η μουσική ήταν φανταστική και η μόδα ακόμα original και δημιουργική. Σήμερα μπερδεύομαι λίγο με όλα όσα συμβαίνουν γύρω μου. Δε βρίσκω χρόνο να απολαύσω και να απορροφήσω αυτά που βλέπω, γιατί είναι τόσα πολλά και όλα τόσο έτοιμα να τα καταναλώσεις! Δεν υπάρχει χρόνος για να επιλέξεις, κυριαρχεί το άγχος.

Εκτός των άλλων, είσαι παραγωγός και curator στο Fringe! Film Fest, που διοργανώνεται στο Λονδίνο από το 2011. Ποιος είναι ο σκοπός του φεστιβάλ, τι θέλετε να πείτε; Το Fringe! είναι ένα φεστιβάλ κινηματογράφου και τέχνης. Δεν περιορίζεται σε αίθουσες των σινεμά και των γκαλερί. Χρησιμοποιούμε εναλλακτικούς χώρους, όπως υπόγεια, κρεβατοκάμαρες, τουαλέτες, γυμναστήρια... Σκοπός του φεστιβάλ είναι να δείξουμε τη δουλειά της κοινότητας του έντονα δημιουργικού, Ανατολικού Λονδίνου -και όχι μόνο- στο οποίο κατοικούν μερικοί από τους πιο σημαντικούς καλλιτέχνες που ζουν αυτή τη στιγμή εκεί και να τους φέρουμε όλους κοντά, έτσι ώστε να συνεργαστούν και να ανταλλάξουν ιδέες. Στο Fringe! κυριαρχεί ένα πανκ-ειρωνικό ύφος που υποστηρίζει πως τίποτα δεν πρέπει να λαμβάνεται σοβαρά υπ' όψιν και πως πρέπει να χαιρόμαστε τον εαυτό μας έτσι όπως αυτός είναι.

Κείμενο, Φωτογραφία **Βασίλης Μαυρίδης**

Για Euskadi καλά πάω;

Pintxos με λιωμένο καβούρι, υψηλή αρχιτεκτονική, σερφ, πάρτι, κρασιά, Ατλέτικο Μπιλμπάο, Σαν Σεμπαστιάν και...ομιλείτε την Euskara; Γιατί η Euskadi, η Χώρα δηλαδή των Βάσκων, είναι μια άλλη χώρα. Αυτό που ακολουθεί είναι ένα ημερολόγιο περιπλάνησης στην πλευρά της Ιβηρικής που όποιος τολμήσει να την αποκαλέσει Ισπανία θα μπουγελωθεί πάραυτα.

Φεύγοντας από τη Βαρκελώνη και μπαίνοντας στον Α2 με κατεύθυνση προς Μπιλμπάο κάτι με έτρωγε. Όχι για το μέρος που πάω, αλλά κυρίως για το τι ανθρώπους θα συναντήσω. Βλέπεις, οι Βάσκοι είναι ένας λαός με ιδιαιτερότητες και κατοικούν εκεί από τους προϊστορικούς χρόνους. Θεωρούν τον εαυτό τους τον αρχαιότερο λαό της Ευρώπης και καυχώνται χαρακτηριστικά πως πριν ο Θεός γίνει Θεός οι Βάσκοι ήταν ήδη Βάσκοι! Η γλώσσα τους, η Euskara, είναι αυτή που έχει κάνει τους γλωσσολόγους να σκίζουν τα πτυχία τους, καθώς είναι ίσως η μοναδική γλώσσα που δεν έχει κοινή ρίζα με καμία άλλη γνωστή.

Μπορείς πολύ εύκολα να καταλάβεις πότε έχεις φτάσει στη Χώρα των Βάσκων. Το ξερό τοπίο της Αραγόνας, που θυμίζει Μεξικό και σε κάνει να πιστεύεις ότι είναι ο Κέρουακ αυτός που κάνει οτοστόπ, μετατρέπεται σιγά σιγά σε μια εύφορη περιοχή γεμάτη αμπελώνες και μικρά οινοποιεία, που σε καλούν να δοκιμάσεις τα περίφημα κρασιά της Λα Ριόχα.

Κι όταν το Μπιλμπάο αρχίζει να ξεπροβάλλει, προσπαθώ να καταλάβω τι εννοούν όταν μιλούν για άσχημη πόλη. Πιθανόν να υπήρξε άσχημη, πριν 15 χρόνια, όταν ως βιομηχανική πόλη έβλεπε το λιμάνι της να παρακμάζει, τα ναυπηγεία να κλείνουν ένα ένα και την ανεργία να εκτοξεύεται. Τότε ήταν που οι Βάσκοι ανέλαβαν μόνοι τους δράση, ξεκινώντας από τη συμφωνία με το μουσείο Guggenheim, που ο Φρανκ Γκέρι ανέλαβε να σχεδιάσει. Η κατασκευή του έχει μείνει γνωστή ως «φαινόμενο Guggenheim», καθώς το έργο τελείωσε με μικρότερο κόστος σε σχέση με τον προϋπολογισμό και έκανε απόσβεση σε δυόμισι χρόνια! Μόνο τον πρώτο χρόνο είχε προσελκύσει 1.300.000 επισκέπτες.

Θα ακολουθήσουν το μετρό της πόλης, σχεδιασμένο από τον Σερ Νόρμαν Φόστερ, το αεροδρόμιο και μια πεζογέφυρα από τον γνωστό μας Σαντιάγο Καλατράβα, το εμπορικό κέντρο του Φίλιπ Σταρκ και άλλα αστικά έργα τέχνης από αρχιτέκτονες όπως ο Ιζοζάκι, ο Χουάν Κολ Βαρέου, ο Ραφαέλ Μονέο, ο Θέσαρ Πέγι, ενώ τελευταία η Ζάχα Χαντίντ αναλαμβάνει δράση για να διαμορφώσει την τεχνητή χερσόνησο στη συνοικία του Deusto, εκεί που κάποτε βρίσκονταν οι βιομηχανίες της πόλης. Το Μπιλμπάο βρίσκεται πλέον στο επίκεντρο των αρχιτεκτονικών συζητήσεων και ήταν υποψήφιο ως Παγκόσμια Πρωτεύουσα Design 2014.

Παρ' όλα αυτά, το κατασκευαστικό σήμα κατατεθέν της πόλης είναι η γέφυρα Puente Bizkaia. Χτισμένη το 1893, είναι η πρώτη γέφυρα μεταφορών που χτίστηκε ποτέ, και η πλατφόρμα που αιωρείται μπορεί να μεταφέρει επιβάτες και μέχρι έξι αυτοκίνητα από τη μια όχθη του ποταμού Nervion στην άλλη. Όσοι δεν πάσχουν από υψοφοβία μπορούν, αφού χρησιμοποιήσουν τον ανελκυστήρα, να κάνουν μια βόλτα στα πενήντα μέτρα πάνω από το ποτάμι και να νιώσουν τη μεταλλική κατασκευή να τρέμει καθώς η πλατφόρμα ξεκινάει για τη συνηθισμένη διαδρομή της.

Τι ομάδα είσαι;

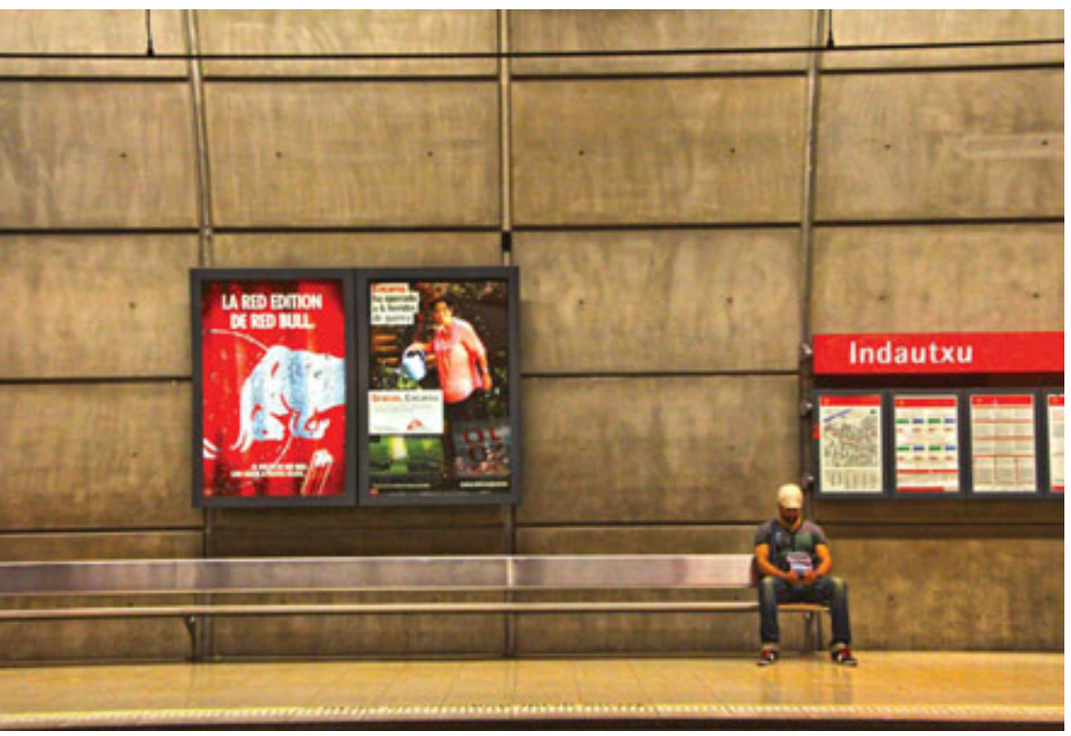
Φυσικά, καλύτερη πρώτη γνωριμία με τους Βάσκους του Μπιλμπάο δε θα μπορούσε να είναι άλλη από έναν ποδοσφαιρικό αγώνα της Ατλέτικ Μπιλμπάο. Η σκέψη ότι στις αρχές Αυγούστου η εξεύρεση ενός εισιτηρίου θα ήταν σχετικά εύκολη υπόθεση αποδείχτηκε μάλλον ουτοπική. Στο Σαν Μαμές, το «La Catedral» όπως το αποκαλούν οι οπαδοί της Μπιλμπάο, δεν υπάρχουν εποχές. Ο αγώνας είναι sold out και αναγκάζομαι να στραφώ στη μαύρη αγορά... Η ατμόσφαιρα στις γύρω παμπ παραπέμπει σε γήπεδα της Αγγλίας και οι Βάσκοι με μπίρες, πούρα και τραγούδια μπαίνουν στο γήπεδο μόλις δέκα λεπτά πριν την έναρξη του αγώνα. Πιάνω συζήτηση με την παρέα δίπλα μου και ενθουσιάζονται μόλις ακούν πως είμαι Έλληνας. Όταν αργότερα το γήπεδο σκεπάζεται από την ιαχή «Puta España», ο Fernando μου λέει γελώντας ότι τις μέρες που θα είμαι εκεί καλό είναι να χαιρετάω λέγοντας «kaixo» ή απλά «hello» και να αφήσω τα «hola» για την Ισπανία. Γιατί οι Βάσκοι δεν είναι Ισπανοί!

Μα τον Άγιο Σεβαστιανό!

Αυτό που δεν μπορείς να προβλέψεις στη Χώρα των Βάσκων είναι ο καιρός. Η θερμοκρασία μπορεί να μεταβληθεί μέχρι και 20 βαθμούς στη διάρκεια της μέρας, ενώ το γκρι γίνεται ένα με τον ορίζοντα. Κάπως έτσι ξεκινήσαμε για το Σαν Σεμπαστιάν, όχι από την εθνική οδό, αλλά από τον παράκτιο επαρχιακό δρόμο, δίπλα στον Ατλαντικό και τα μικρά παραλιακά βάσκικα χωριουδάκια.

Κι αν κάποια στιγμή ανάμεσα στους λόφους μπερδευτείς και νομίζεις πως διασχίζεις τα highlands της Σκοτίας, οι σέρφερ που κυνηγάνε το τέλειο κύμα στην παραλία του Μπάκιο θα σε επαναφέρουν στην πραγματικότητα με τον εντυπωσιακότερο τρόπο! Τεράστια παραλία με ψιλή άμμο, όπου τα μικρά παιδιά δεν παίζουν ποδόσφαιρο, αλλά τρέχουν με τις σανίδες τους για να γίνουν κάποια στιγμή οι επόμενοι σταρ της Billabong. Λίγο πιο κάτω, το Μπερμέο με το φυσικό λιμανάκι του, και ακολουθεί η ξακουστή Γκερνίκα. Αυτό που καταλαβαίνει κανείς μόλις μπει στο χωριό είναι πόσο βαθιά έχει χαραχτεί στο μυαλό και στη συνείδηση των ανθρώπων του το περιστατικό που ενέπνευσε

τον Πικάσο να δημιουργήσει το διασημότερο έργο του. Το μουσείο είναι αφιερωμένο στην ειρήνη και η πιο συγκινητική στιγμή σε περιμένει σε ένα δωμάτιο διαμορφωμένο με έπιπλα και αντικείμενα της εποχής, όπου ακούς την αφήγηση μαζί με τους ήχους των βομβαρδιστικών, όπως σκέπαζαν τον ουρανό εκείνο το πρωινό της 26ης Απριλίου.

Μερικά χιλιόμετρα παρακάτω ο Agustin Ibarrola αποφάσισε ότι θέλει να δημιουργήσει τέχνη στο δάσος, διαλέγοντας για καμβά τους κορμούς των δέντρων με τέτοιο τρόπο που, αν σταθείς στο κατάλληλο σημείο και ενώσεις στο οπτικό σου πεδίο δυο-τρεις κορμούς μαζί, βλέπεις να ξεπροβάλλει ένα ουράνιο τόξο, ένα τεράστιο μάτι ή ένας οδηγός με τη μηχανή του! Χάσιμο;

Και μετά, επιτέλους, Σαν Σεμπαστιάν! Ο Ατλαντικός βρυχάται και κοπανιέται με δύναμη στους τσιμεντένιους κυματοθραύστες, δυο μεγάλοι κόλποι με άμμο και τη θάλασσα να αφρίζει, χιλιάδες ηλιοκαμένοι τουρίστες και ντόπιοι, και το άγαλμα του Χριστού πάνω από την πόλη χτισμένο στον λόφο. Είσαι στο Ρίο της Ευρώπης! Το μεγάλο χαρτί της πόλης, ωστόσο, είναι το καλό φαγητό. Νούμερο ένα πόλη γαστρονομίας, με τρία από τα εστιατόριά της να φιγουράρουν στο top10 της λίστας των κορυφαίων στην υφήλιο. Pintxos με λιωμένο καβούρι στη σχάρα, με μαύρο λουκάνικο γεμιστό με αίμα, με λιωμένο κατσικίσιο τυρί και πιπεριές. Είτε μιλάμε για ποδόσφαιρο είτε για φαγητό, οι Βάσκοι τα κάνουν όλα με πάθος! Και, κυρίως, ξέρουν να διασκεδάζουν.

Ανοίξτε τις σαμπάνιες!

Αν βρεθείς στη Βιτόρια αρχές Αυγούστου και δεις ανθρώπους κάθε ηλικίας να στριμώχνονται στην πλατεία, σιγουρέψου ότι δε φοράς τα καινούργια σου παπούτσια... Από νωρίς το πρωί το ποτό ρέει και, καθώς φτάνει η ώρα που ο «Celedon», ο χωρικός-σύμβολο των διακοπών τους, κάνει την εμφάνισή του, όλοι είναι έτοιμοι για το μεγαλύτερο σαμπανοπόλεμο που έχεις δει. Το πάρτι απλώνεται σε όλα τα μπαρ και τις πλατείες. Και μη νιώσεις αμήχανα, αν δεν ξέρεις τα βήματα των χορών τους, ξαφνικά θα πεταχτούν χέρια από παντού και θα σου δείξουν ότι ο καλύτερος τρόπος για να μάθεις είναι να το προσπαθήσεις. Ποζάρουν στον φακό, χαμογελούν σε όλους και μαζεύονται σε παρέες κάτω από τα μπαλκόνια περιμένοντας το μπουγέλωμα. Η παράδοσή τους λέει ότι έτσι ξεκινάνε οι καλοκαιρινές τους διακοπές...

Κάπου διάβασα ότι το έργο των ζωγράφων και των γλυπτών της Ισπανίας οφείλεται στο ότι ως λαός είναι κατά κύριο λόγο οπτικοί τύποι. Δεν τους αρέσει να κλείνονται στο σπίτι και να στοχάζονται, αλλά τριγυρνούν συνέχεια και παρατηρούν. Σκέφτομαι πόσο πολύ ισχύει αυτό και για τους κατοίκους της (γεωγραφικά) αυτόνομης βορειοανατολικής Ισπανίας. Περήφανος λαός οι Βάσκοι, δε θα αποδεχτούν ποτέ ότι έχουν κοινά σημεία με τους Ισπανούς και θα νευριάσουν στην πλειοψηφία τους, αν αναφέρεις την ΕΤΑ. Είναι, όμως, ζωντανοί και έτοιμοι να σου χαμογελάσουν και να πιουν μια μπίρα μαζί σου, αν σε φέρει ο δρόμος στα μέρη τους. Σε σημείο να αναρωτιέσαι πώς θα ήταν η καθημερινότητά σου εκεί. Αλήθεια, μπουγάτσα με φραπέ λες να έχουν δοκιμάσει;

Make SOUL, not art!

Volume 8

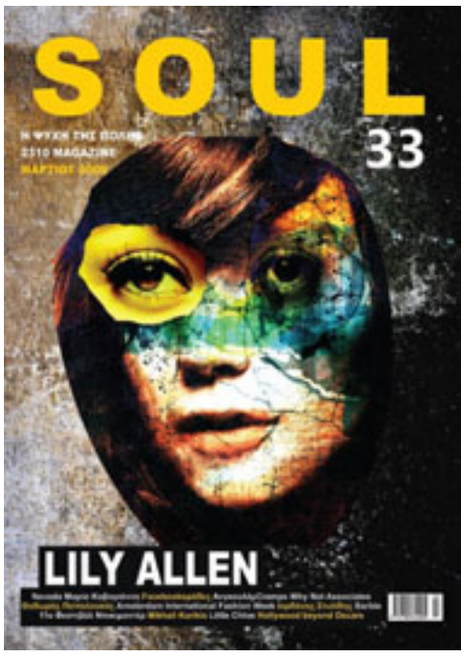
Επιμέλεια πρότζεκτ **Δημήτρης Αθανασιάδης**

Τρεις αναγνώστες και καλλιτέχνες εμπνέονται από παλαιότερα εξώφυλλα του περιοδικού που ξεφυλλίζεις και φτιάχνουν έργα με ψυχή, αποδεικνύοντας πως αυτό που κρέμεται κάθε μήνα στα περίπτερα δεν είναι ένα απλό έντυπο, αλλά ίσως και κάτι παραπάνω.

IoannK

Ο IoannK είναι φοιτητής του Τμήματος Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Υπολογιστών του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης. Ασχολείται ερασιτεχνικά με τη ζωγραφική και τη γραφιστική.

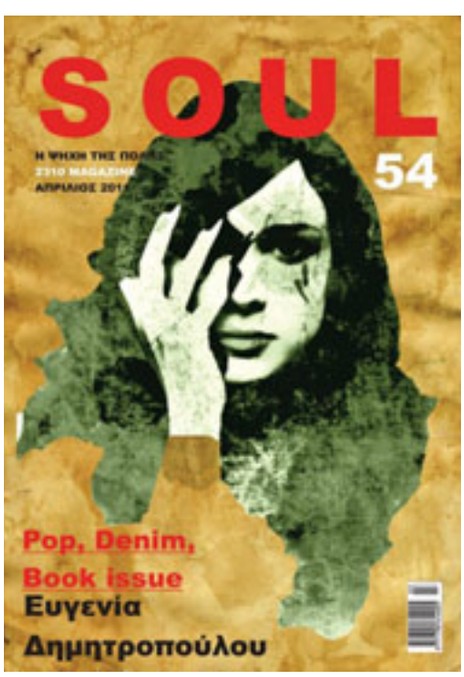
Πάνος Ασημακόπουλος

Digital Collage 33 «Πρόκειται για ψηφιακό κολάζ (αν και τα περισσότερα τα φτιάχνω στο χέρι). Θέλησα να ανακατασκευάσω το πρωτότυπο βλέποντάς το από μια πιο καλλιτεχνική και αφαιρετική ματιά. [...]Θέλησα να παρουσιάσω ένα εξώφυλλο με τη Λίλι Άλεν σαν κολάζ ή γκράφιτι στον τοίχο ενός δρόμου της πόλης, ώστε ο θεατής να δει πέρα από το προφανές. Να εστιάσει στη δραματικότητα του προσώπου, στα χρώματα, στο βλέμμα (για αυτό και το μάτι αριστερά). Επιπλέον ήθελα να φτιάξω κάτι τόσο καλλιτεχνικό, τρελό ή απρόβλεπτο όσο και η ίδια η καλλιτέχνης που αναπαριστάται».

Digital Collage 54 «Εδώ κράτησα την goth διάθεση και το ύφος της αρχικής φωτογράφησης με λίγο πιο ρετρό και αρτίστικ στοιχεία. Επηρεασμένος και από τον ρόλο της Δημητροπούλου στο "Νησί», (φιγούρα τραγική, μοιραία αλλά και αδίστακτη, άρα και πολύ σημερινή), έφτιαξα κάτι σε τσαλακωμένο παλιό χαρτί σαν φόντο με το πρόσωπό της σαν αποτύπωμα πάνω σε αυτό. Πιο καλλιτεχνικό αλλά και με το ίδιο σκεπτικό. [...]Σαν μια παλιά αναμνηστική φωτογραφία της γιαγιάς.

Ο Πάνος Ασημακόπουλος είναι collage artist. Απόφοιτος της ΑΚΤΟ (Τμήμα Γραφιστικής) και της Σχολής Βελουδάκη (Τμήμα Styling Ενδυματολογίας), είναι κάτοχος B.A. Degree (Bachelor) του Middlesex University of London (Γραφιστικές & Εικαστικές Εφαρμογές) κι έχει εργαστεί ως γραφίστας στη δισκογραφία και ως ενδυματολόγος στην ιδιωτική τηλεόραση. Έχει πραγματοποιήσει πολλές εκθέσεις σε γκαλερί, κέντρα πολιτισμού και art cafes.

wix.com/anouviss/asimakopoulos_panos

Ελένη Ζήνωνος

SuperWoman? Is this the combination?

Η Ελένη Ζήνωνος ζει στη Λευκωσία της Κύπρου και εργάζεται στην εταιρία «Zenon A. Zenonos and Associates», architects, engineers, consultants.

www.zzenon.com

Make SOUL, not art

Coming Soon

Νέοι καλλιτέχνες, συνεχίστε να πειράζετε τα εξώφυλλά μας! Αλλάξτε τους τα φώτα, φτιάξτε τα κολάζ, δείτε τα dada, κάντε με αυτά τέχνη και απογειώστε τα! Και μετά, στείλτε τα στο **info@soulmag.gr,** γιατί μια μεγάλη έκθεση είναι ήδη στα σκαριά αφιερωμένη στη SOULart, από όπου κι αν προέρχεται.

Του Δημήτρη Αθανασιάδη

Winterissimo!

Χειμώνας μπαίνει! Οργανώσου!

Oxette: Timeless Beauty

Pop έκφραση αλλά και σύγχρονος minimal σχεδιασμός σε χρώματα και εστέτ σχέδια. Στη φθινοπωρινή-χειμερινή συλλογή ρολογιών της Oxette οι δείκτες εκτός από τον χρόνο δείχνουν και πού βρίσκεται η κομψότητα. Στα χέρια μας. Τα Ab Fab, διακοσμημένα με λαμπερά κρύσταλλα για urban absolutely fabulous εμφανίσεις, τα Pop σε μια παιχνιδιάρα παλέτα, το Metropolis, η πεμπτουσία του urban chic design και η επιτομή της λαμπερά δυναμικής έκφρασης, όπως την αποτυπώνουν τα κρύσταλλα στη στεφάνη και στο εσωτερικό του ρολογιού. Άδραξε την ώρα με το διαχρονικό στιλ της Oxette.

Nike: The Shield Effect

Οι σκοτεινές ημέρες του χειμώνα δεν είναι ο μόνος αντίπαλος για τους δρομείς. Οι καταιγίδες και ο παγωμένος αέρας δυσκολεύουν την προσπάθεια των αθλητών, κάνοντας το νυχτερινό τρέξιμο μια δυνατή πρόκληση. Η νέα συλλογή υποδημάτων Nike Shield απαντά σε αυτή την πρόκληση. Έχοντας υποστεί ειδική επεξεργασία για να αντέχουν περισσότερο στη βροχή και το κρύο, τα μοντέλα της σειράς Nike Shield προσφέρουν την απόλυτη ικανοποίηση. Τα μοντέλα Nike LunarGlide+, Nike Free Run+ και Nike Air Pegasus+ συνθέτουν τη συλλογή Nike Shield συνδυάζοντας την αποκλειστική τεχνολογία της εταιρίας με την κατασκευαστική υπεροχή και τον σπορτίφ σχεδιαστικό χαρακτήρα. Ευστάθεια, αντικραδασμική προστασία, εξαιρετική απόκριση στην πιο hot αθλητική συλλογή της σεζόν, Φθινόπωρο-Χειμώνας 2012-13.

WeSC: Intellectual Slackers Worldwide

Η υπέρτατη συνωμοσία του στιλ καθοδηγεί κάθε street fashion κολεκτίβα, όπου και αν βρίσκεται. Η WeSC προτείνει, όπως πάντα, τις πιο προχωρημένες και άνετες επιλογές και οι νέες της συλλογές για τη σεζόν Φθινόπωρο-Χειμώνας 2012-13 «πατούν» στις πιο εμπνευσμένες ιδέες της: το unisex low top Runar διατρέχει με την πολυχρωμία του τον αστικό καμβά, το ανδρικό mid top Giliam έχει άνεση και εμφάνιση, το unisex low top Edmond ξεχωρίζει με δέρμα και vintage θέμα και στο unisex mid top Aleister έχεις την πιο up to date επιλογή στα πόδια σου. Όταν θέλεις το στιλ πολύ, η WeSC συνωμοτεί για να το αποκτήσεις.

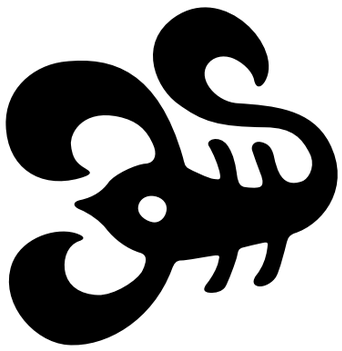
Vans: Original Since 1966

Αφιερωμένη από την ίδρυσή της μέχρι σήμερα στη δημιουργία αυθεντικών skate συλλογών, η Vans αφουγκράζεται τις ανάγκες των skateboarders και συνεργάζεται με τους καλύτερους στις νέες σειρές της Pro Skate συλλογής της. Στα signature styles, το TNT 5 Mid προσφέρει άψογη εφαρμογή και σταθερότητα έχοντας σχεδιαστεί με την τεχνική Pro Skate Vulc. Υφάσματα και χρώματα αποτίνουν φόρο τιμής στην κληρονομιά της surf παράδοσης, όπως συμβαίνει στη συλλογή Vans Classics 2012, με highlight στιγμές τα ανανεωμένα Authentic. Νέες φθινοπωρινές τάσεις και στιλ κατάλληλα για δύσκολες καιρικές συνθήκες, χρωματικός επαναπροσδιορισμός και υλικά ταιριαστά με τις περιστάσεις. Vans, την αισθητική μέχρι πού θα τη φτάσεις;

Η ΖΩΟΠΑΝΗΓΥΡΗ του Γιώργου Μπάκα

ΣΚΟΡΠΙΟΣ (24 Οκτωβρίου – 21 Νοεμβρίου)

«Απόδραση από τα μέρη όπου κυλάει η καθημερινή ζωή μας κι από τους ανθρώπους που μας τριγυρνούν δε σημαίνει, απαραίτητα, απόδραση από τον ίδιο τον εαυτό μας. Το να ταξιδέψει κανένας και να ταξιδέψει με τη σκυθρωπή, θλιμμένη και χαυνωμένη ψυχή του, είναι το ίδιο σαν να μεταφέρει σε άλλους τόπους την πλήξη του και την αδυναμία του να υπερνικήσει το θολό ρεύμα του υλισμού όπου φέρεται. Δε φεύγει κανένας με το ταξίδι, αλλά με την αντίδραση. Η περιπέτεια δεν είναι εξωτερικό γεγονός. Πρέπει να τη φέρει κανείς μέσα του και τότε μόνο θα ανθίσει στην πρώτη ευκαιρία»: Κώστας Ουράνης, «Αποχρώσεις»

ΤΟΞΟΤΗΣ (22 Νοεμβρίου – 21 Δεκεμβρίου)
Μεγάλη προσοχή μην κολλήσεις τη Νόσο της Κυριακάτικης Νοσταλγίας, που τείνει να εξελιχθεί σε επιδημία. Πρόκειται για έναν επικίνδυνο ιό που χτυπάει τις Κυριακές και προσβάλλει ανθρώπους συνήθως φρεσκοχωρισμένους. Η επιρρέπεια του υποκειμένου στην πάθηση οφείλεται στην αδυναμία του να βρει σύντροφο κατά τη σαββατιάτικη έξοδο, με αποτέλεσμα να ξυπνάει κυριευμένος από τον φόβο πως θα μείνει μόνος για πάντα. Συμπτώματα: νοσταλγία προηγούμενων σχέσεων, εξιδανίκευση παλαιών συντρόφων, επαναπροσεγγίσεις, τηλέφωνα, sms και μηνύματα στο facebook, που υποδηλώνουν απεγνωσμένη ανάγκη και επιθυμία για ερωτική στοργή.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ (22 Δεκεμβρίου – 19 Ιανουαρίου)
Η ψύχωση πως οι άνθρωποι βουλεύονται το κακό σου και φθονούν τα επαγγελματικά και συναισθηματικά κεκτημένα σου θα σε βάλει σε μια άσκοπη διαδικασία επιβεβαίωσης της προσωπικής σου ευτυχίας. Ο Χριστός διέθετε την ευφυΐα να πείσει τους ανθρώπους πως είναι ο υιός του Θεού, αλλά δε διέθετε την ευφυΐα να πείσει τον εαυτό του πως δεν είναι. Θα αναρωτηθείς τι θέλω να πω με το παραπάνω, αλλά καμία σημασία δεν έχει, τη στιγμή που καθημερινά πεθαίνουν παιδιά στην Αφρική και ο Περικλής Βασιλάκης διστάζει να πει αν ήταν πέναλτι ή όχι.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ (20 Ιανουαρίου – 18 Φεβρουαρίου)
Η δυσκολία να στεριώσεις σε μια σχέση ένεκα των οικονομικών συνθηκών που επικρατούν στη χώρα και φέρνουν γκρίνια, θα σε βάλει στη διαδικασία να επαναπροσδιορίζεις τη σεξουαλική σου συμπεριφορά και να ασπαστείς την πολυγαμία ως φιλοσοφία και τρόπο ζωής. Όταν στάζει μια σταγόνα από τη βρύση, δεν μπορείς να κοιμηθείς, όταν στάζουν πολλές σταγόνες από τον ουρανό, κοιμάσαι σαν πουλάκι. Το 'πιασες; Πολλοί σύντροφοι, πρεμία κι έτσι... Καλό;

ΙΧΘΥΕΣ (19 Φεβρουαρίου – 20 Μαρτίου)
Έχεις γίνει και εσύ ένας από αυτούς τους αμαρτωλούς που, όπως περιγράφει εγκύκλιος της εκκλησίας, «χρησιμοποιούν σελίδας κοινωνικής δικτυώσεως, με αποτέλεσμα να προκαλούν εις εαυτούς και αλλήλους πειρασμόν, ανυπολόγιστον πρόκλησιν και βλάβην πνευματικήν». Που παρακολουθούν βλάσφημες θεατρικές παραστάσεις κατά του Ιησού και αναπαράγουν ιερόσυλα ανέκδοτα όπως: «Ιωσήφ, τι είναι αυτό το λουλούδι που κρατάς;», «Κρίνος Μαρία, μύρισε, γαμάει». Είναι ντροπή εν έτει 1475 μ.Χ., σε μια χώρα που η εκκλησία κατέχει τεράστια περιουσία διά να μοιρασθεί εν ευθέτω χρόνω στον περιούσιο λαό της, να ανεχόμεθα τέτοιες λοξοδρομήσεις από τον δρόμο του Θεού. Συμμορφώσου!

ΚΡΙΟΣ (21 Μαρτίου – 19 Απριλίου)
«Πόσο διαρκεί το για πάντα;» ρώτησε η Αλίκη. «Μερικές φορές, μονάχα ένα δευτερόλεπτο», απάντησε ο λαγός. Η ψευδαίσθηση πως η εκάστοτε ερωτική σχέση που συνάπτεις με έναν άνθρωπο θα κρατήσει μέχρι τα βαθιά γεράματα σε έχει γεμίσει πληγές και παράσημα αντοχής στους χωρισμούς. Πρέπει να απελευθερωθείς από αυτήν την εμμονή και να επιχειρήσεις να απολαύσεις τον έρωτα απαλλαγμένος/η από σενάρια μελλοντικής συμβίωσης και οικογενειακής ευτυχίας. Στην τελική, υπάρχει και ο αυνανισμός.

ΤΑΥΡΟΣ (20 Απριλίου – 20 Μαΐου)
Σε ένα πείραμα ψυχολογίας, από αυτά τα ωραία πειράματα ψυχολογίας που βασανίζουν ζώα, ερευνητές διοχέτευσαν ρεύμα στο δάπεδο θαλάμων όπου βρίσκονταν σκυλιά. Στα πρώτα περιστασιακά ηλεκτροσόκ τα ζώα αντιδρούσαν έντονα. Όταν συνειδητοποίησαν ότι δεν μπορούν να το αποφύγουν, ξάπλωσαν στο δάπεδο σαν να μη συνέβαινε τίποτα. Κάπως έτσι νιώθεις τον εαυτό σου στη σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα του ΔΝΤ, της ένδειας, της απληρωσιάς, της εκμετάλλευσης, της χρεοκοπίας. Η διαφορά είναι πως τα σκυλιά στα διαλείμματα των πειραμάτων ταΐζονταν.

ΔΙΔΥΜΟΙ (21 Μαΐου – 21 Ιουνίου)
Ο Θόδωρος Πάγκαλος διαψεύδει τις φήμες πως ετοιμάζει δεύτερο βιβλίο με τίτλο «Μαζί τα φάγαμε 2: Προσωπικές ιστορίες φίλων» και στέλνει ένα μαζικό μήνυμα φιλίας, αγάπης και αλληλεγγύης στην ελληνική κοινωνία, χρεώνοντας τα SMS στο κράτος. Οι καιροί είναι περίεργοι, Διδυμάκι μου, και, όταν λέω περίεργοι, δεν εννοώ πως φοράνε καπέλο, μαύρα γυαλιά, καπαρντίνα και τριγυρνάνε άσκοπα σε κάποιο πάρκο. Εννοώ πως ο καθείς προσπαθεί να διαφυλάξει το τομάρι του με κάθε μέσο και χωρίς αναστολές.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ (22 Ιουνίου – 22 Ιουλίου)
Για ακόμη έναν μήνα οι συμβουλές των φίλων/γνωστών, τα tips των ειδημόνων και μια στερεότυπη αντίληψη για το πώς πρέπει να συμπεριφερόμαστε μέσα στην κοινωνία, μέσα στις σχέσεις, έξω από τους επαγγελματικούς χώρους (μέσα δεν είναι κανείς), θα σε οδηγήσει σε ένα πλίθιο παιχνίδι αδιάκοπων μεταμορφώσεων. Το πιο εύκολο σε αυτήν τη ζωή είναι να είσαι κάποιος άλλος. Το πιο δύσκολο είναι να είσαι ο εαυτός σου. Και σου το λέω εγώ, που παρέμεινα εδώ και χρόνια ο ίδιος άνθρωπος: ο Ορλάντο Μπλουμ.

ΛΕΩΝ (23 Ιουλίου – 22 Αυγούστου)
«Δευτέρα κάτι έχω, την Τρίτη δεν αντέχω, Τετάρτη πώς βαριέμαι, την Πέμπτη δεν κρατιέμαι, Παρασκευή πρωί, λα λα λα, απ' όλες τις ημέρες η Κυριακή μ' αρέσει». Αν και το τραγούδι εξυπονοεί πως η βδομάδα διαθέτει έξι ημέρες, όπως και αφήνει ένα ερωτηματικό για την ψυχική διάθεση της Παρασκευής, δεν παύεις να ταυτίζεσαι μαζί του όσα χρόνια και αν περάσουν. Για ακόμη έναν μήνα οι Κυριακές θα αποτελέσουν φόρο τιμής στον Αλ Μπάντι, στον Ομπλόμοφ, στον Σαμαρά, στον Dude και στον Πολ Λαφάργκ για το βιβλίο του «Δικαίωμα στην τεμπελιά».

ΠΑΡΘΕΝΟΣ (23 Αυγούστου – 22 Σεπτεμβρίου)
Money, money, money, we don't need your money, we just wanna make the world dance! Έχεις σιχαθεί να ακούς ιστορίες για οικονομικά προβλήματα, ανθρώπους να καταστρώνουν μεγαλεπήβολα σχέδια για να αυξήσουν τις περιουσίες ή το πενιχρό τους εισόδημα, να επεξεργάζονται επιχειρηματικά πλάνα ή σενάρια άτακτης φυγής στο εξωτερικό, να γκρινιάζουν για τη στέρηση καταναλωτικών αγαθών, να φθονούν τις ανέσεις των διπλανών τους. Ποτέ δεν τα αγάπησες τα λεφτά, αλλά μεταξύ μας... και τα λεφτά δε σου είχαν ποτέ καμιά τρελή συμπάθεια.

ΖΥΓΟΣ (23 Σεπτεμβρίου – 23 Οκτωβρίου)
Με δεδομένο ότι το 96% των πολιτών της Θεσσαλονίκης δηλώνουν απαισιόδοξοι για το μέλλον της οικονομίας, εύκολα συμπεραίνουμε πως το έργο που ανέλαβες, να αναπτερώσεις το ηθικό των γύρω σου, καθίσταται εξαιρετικά δύσκολο. «Αν βρεις έναν δρόμο χωρίς εμπόδια, το πιθανότερο να μην οδηγεί πουθενά», λέει ένα γνωμικό, οπότε μη βιαστείς να εγκαταλείψεις τις προσπάθειες. Έχεις όλο τον χρόνο να μειώσεις το ποσοστό, ανεξάρτητα από την εξέλιξη της δίκης Παπαγεωργόπουλου.

UNIVERSAL TRILOGY

POP

CRISIS TOUR

FRI 9/11 ..... ΛΑΡΙΣΑ ..... STAGE

FRI 16/11 ..... ΑΘΗΝΑ .... ΚΥΤΤΑΡΟ LIVE

SAT 17/11 ..... ΤΡΙΚΑΛΑ ..... Κ. ΠΛΑΤΕΙΑ

SAT 24/11 ...ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ..... BLOCK 33

FRI 30/11 ..... ΞΑΝΘΗ ..... LOLA

OUT NOW

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ

SOUL

ΠΑΡΑΓΩΓΗ

PLUS promotion

ΣΥΜΠΤΩΜΑ 23
ΜΕΝΕΙΣ ΕΞΩ
Σιγά μην κάτσεις σπίτι! Γιατί τώρα με το
Just Surf Bonus έχεις ΔΩΡΟ 500MB
Mobile Internet με κάθε ανανέωση από 10€.
Για ενεργοποίηση κάλεσε δωρεάν στο 1286.
Το κόλλησες; Ξεκόλλησες!
RESTART
CU
power to you